

ŠENTJURSKA
CELJE
Sentjurske

NOVICE

šentjurski lokalni časopis

letnik IX, št.6

26. junij 2002

cena 300 SIT

www.sentjurskenovice.si

poštmina plačana pri pošti Celje

TRGOVINA
pri Wiharju
SELIČ LEON

Trgovina Selič s.p., Ul. Kozjanskega odreda 55,
3230 Šentjur, tel.: 03/ 749 14 80

Se odpravljate na morje?
Pri nas so že počitnice!

**Vse za Vaš
piknik!**

**ZA NAKUPE,
KI SE SPLAČAJO!**

RESEVNA
Trgovina in storitve d.d.

Mestni trg 3, Šentjur Tel.: 03 747 14 00

Zlata kava TUŠ
100 g

99.00

Napolitanke
TUŠ
1 kg

587.00

Cola TUŠ
1.5 l

99.00

696.00

Marmelada
TUŠ 700 g
*sortirano

296.00
kos

Družinski korneti 8/1

95.00
kos

Čokolada TUŠ
*sortirano

259.00

Moka TUŠ *gladka 1 kg

99.00

Kompot TUŠ
*jagoda
825 g

469.00

*rastlinsko

Olje
TUŠ
2 l

119.00

Soladni kis
TUŠ
*vinski 1 l

129.00
kos

Topljeni
sir
TUŠ
140 g

199.00

Sladoled Dolce Vita
1000 ml
395.00

Pašteta 50 g
Odlično
109.00

Piščanec - sveži
593.00
1 kg

Tlačenka - cela
Odlično *mini
677.00 1 kg

VSE SLIKE SO SIMBOLIČNE

**Osvežite se v naših KAVA BAR - ih v BLAGOVNICI Šentjur
in MARKET - ih Planina, Ponikva, Svetina.**

VSE CENE SO V SIT

Živeti z nami je ceneje

VSEBINA

Zaključni račun: svetniki obračajo, župan obrne	4
Javnomnenjska raziskava: Tisel zasenčil Malovrha	7
Dan državnosti po slivniško	9
Tajfun - zgodba o uspehu	11
Bazen je dobil Bohorč	15
Vse v znamenju malih maturantov	17
Naše kmetije: Zgončevi iz Razborja	23

UVODNIK

Franc Kovač

Tisel ante portas

Županska kandidatura zdravnika Štefana Tisla na listah LDS, SDS in NSi je presenečenje na kvadrat. Že, že, Tisel se je že prej nekajkrat pojavljal v občinski politiki, toda vedno je šlo za trenutne prebliske, ki so končali na obrobju in brez trajnejših posledic.

Njegova politična pot je sicer vijugasta, toda ima svoje značilnosti. Ne vem, kaj je počel pred letom 1990, spomnim pa se, da je tega leta meteorsko zablestel na listi Socialistične zveze, ko se je menda kot edini kandidat v vsej Sloveniji uspel s pomočjo preferenčnih glasov povsem iz ozadja prebiti v občinsko skupščino. Ta njegov izjemen »preferenčni« podvig je bil resno znamenje, da med ljudmi velja za človeka s karizmo, da mu ljudje zaupajo.

Vendar iz tega takrat ni bilo nič; lahko predvidevam, da se na listi »kontinuitete« ni najbolje počutil. Kasneje se je ogrel za krščanske socialiste, a je kmalu skupaj z njimi dobesedno izginil s političnega prizorišča. Nato se je skoraj celo desetletje gibal nekje v bližini krščanskih demokratov, na splošno se je pričakovalo, da ga tam čaka obetavna politična kariera, ki pa je ni bilo od nikoder. Menda se v SKD niti včlaniti ni uspel. Morda tudi zaradi preokupacije na svojem poklicnem zdravniškem področju, še bolj verjetno pa tudi zato, ker ob Malovrhu v SKD ni bilo prostora za »nevarnega« človeka, za katerim »stoji ljudstvo«. V tej povezavi je bil zelo zanimiv in poučen poskus, da se Tisla vrne v šentjursko politiko preko direktorovanja v Zdravstvenem domu. Zakaj se je ta sicer enostavna, toda očitno nespretno spolitizirana, akcija ponesrečila, lahko le domnevamo. Brez dvoma je šlo za načelne nesporazume na liniji Malovrh - Čokl - Tisel. Ki so posredno pripomogli, da se je zblizal s šentjursko opozicijo.

Raznorodna koalicija, kot jo predstavljajo LDS, SDS in NSi, je pravzaprav idealno politično okolje za Šentjur - in za politično neopredeljenega, toda ambicioznega Štefana Tisla. Krščanska orientacija NSI, socialdemokratski okvir in močna liberalna povezava s centralo v Ljubljani predstavljajo zelo sprejemljivo politično sredino. Na desni ji diha za ovrtnik dobrega izčrpani Čokl - Malovrhovi krščanski demokrati, na levi pa dezorientirani Erjavčevi bivši komunisti. Kot kažejo prve amaterske javnomnenjske raziskave, si ta koalicija lahko obeta poleg strankarskih in neopredeljenih volivcev tudi glasove z desne in z leve strani.

Skratka, volilna zmaga ne bi smela biti vprašanje, ostaja le dilema, kaj Tisel in ta nova združena politična opcija lahko Šentjurju ponudita?

Največ vprašanj se bo porajalo prav gotovo okrog vloge in osebnosti Štefana Tisla. Ne glede na to, da je Tisel nestrankarski kandidat in da očitno namerava svojo morebitno funkcijo opravljati neprofesionalno, mu velikanska županska pooblastila, kot jih ponuja naša zakonodaja o lokalni samoupravi, nedvomno zagotavljajo pomembno vlogo v šentjurskem javnem življenju. Tisti, ki ga bolje poznajo, pravijo, da je dovolj preudaren in hkrati dovolj zahteven, da svojega županstva nikakor ne bo jemal niti dekorativno in še manj izključujoče. Prav tako tudi ugibajo, da ni nevarnosti, da bi prekmalu zajadral v samozadovoljni županski absolutizem Malovrhovega tipa. Še posebej zato, ker stoji za njim vendarle pisana koalicija, ki ima v svojih vrstah več močnih osebnosti in se niti pod razno ne bo dala voditi žejna čez vodo. Tako, kot je to uspevalo Malovrhu s krščanskimi demokrati. Pričakovani novi odnos sil je seveda dvorezen in lahko kaj hitro pripelje do nesoglasij, nasprotij in podobno, kar pa je lahko samo pozitivno, ker ne more voditi k politični mrtvoudnosti, kot jo živimo sedaj, ko smo ostali brez tistih osnovnih tekmovalnih demokratičnih realitet, ki so pogoj sleherne dinamične in k razvoju nagnjene družbene skupnosti. Preseči to statičnost, ki je tako ali drugače posledica posledica egocentrične osebnosti Jurija Malovrha, je prav gotovo ena od prvih nalog Štefana Tisla in prihajajoče občinske politike.

Nič manj ni pomembno, da se je s povezovanjem LDS, SDS in NSi v sicer skromnem šentjurskem strankarskem življenju zgodila pravzaprav velikanska revolucija. Če bo zadeva uspela, bomo v šentjurskem prostoru v kratkem dokončno podrli zid, ki je (v politiki) desetletja ločeval ljudi po odnosu do vere in cerkve. Ki ga je spretno, navzven sicer dovolj korektno, notranje pa brez dvoma konfliktogeno, dolga leta uspešno gradil Malovrh. Tudi v soglasju z dekanom Zemljičem. Kot vse kaže, je sedaj dokončno konec časov, ko so se verni lahko počutili kakorkoli zaznamovane oziroma ogrožene in se kriterij tovrstne pripadnosti ne bo več praktical pri občinskih kadrovskih in političnih odločitvah.

Nova šentjurska politična opcija ima še eno nesporno praktično prednost: približuje se politični opciji na državni ravni. Kar v naši hudo centralizirani državi pomeni veliko. Upam, da moja pričakovanja niso hudo pretirana, toda res pričakujemo, da se bo takšna prenovljena šentjurska občina spet začela resneje spogledovati z večjimi državnimi investicijami na območju občine, kot se je to dogajalo v času Demosa oziroma naveze Zdolšek-Grdina-Peterle. Ko so dejansko bili spočeti domala vsi pomembnejši dosežki zadnjega šentjurskega desetletja.

Ampak, treba bo najprej skočiti, nato pa reči hop.

Mesečnik Šentjurske novice izdaja:
Šentjurske novice, d.o.o., Šentjur,

Dušana Kvedra 11

Glavni in odgovorni urednik:

Franc Kovač

Lektoriranje:

Eva Kovač

Postavitve in oblikovanje:

Jure Godler

Tisk:

Grafika Gracer, Celje

8,5% DDV je vračunan v ceno.

Naslova uredništva:

Dušana Kvedra 11, 3230 Šentjur

Telefon:

03 574 15 00, 041 759 816

E-pošta:

sentjurske.novice@siol.net

Spletna verzija

www.sentjurskenovice.si

Transakcijski račun:

Šentjurske novice

06000-0105036264

naslednja številka:

[torek]

23. julij 2002

S seje občinskega sveta

Junaki majskega ponedeljka

Bil je ponedeljek. Zagotovo najbolj tečen dan v tednu. In to zadnji majski. Torej v mesecu, ko so dekleta, če je verjeti pesniku, kot oblaki: vihrave, kuštrave in visoke. Takšni šentjurski občinski svetniki prav gotovo niso. Bil je to tudi ponedeljek po tisti soboti, ko so nam v daljni Estoniji jasno pokazali, da so Evropejci veliki seksisti in da sploh ne marajo vrlih podalpskih v punce oblečenih fantinov. Šentjurski svetniki bi Sestram zagotovo podarili »douze points«. In navsezadnje, bil je to ponedeljek, ko je Slovenija še šla naprej. Ko si Srečko in Zlatko še nista omenjala mam in razmnoževalnih organov. Pa Šmarne gore. Na takem nizkem nivoju nikakor ne razpravljajo šentjurski občinski svetniki. Ker, hvala bogu boste rekli nekateri, niso fuzbalerji. Zamislite si, da bi kakšen svetnik (pa četudi je »igrač« velikega formata) našemu selektorju Malovrhu dejal, da je isti k... od župana kot je (bil), hm, poslanec. In da mu lahko kupi Občino, Ipavčevino ali celo Podgrad! Si predstavljate? Boljše da ne!

Od zadnje seje sta minila že dobra dva meseca, zato se je na mizah zasedajočih znašel zvrhan pok papirnate solate, koncentriran v dvanajstih točkah. Udeležba je bila bolj pičila, nekaj svetnikov pa je bilo prisotnih le del seje. Ampak s sklepčnostjo kljub vsemu ni bilo problemov.

Zaključni račun

Sprejetje zapisnika minule seje ni povzročilo prevelikih preglavic, kljub nekaterim pripombam o nerealizaciji obljubljenih sklepov in kratki debati o zapletih okrog imenovanja ravnatelja v Slivnici.

Za razpravljanje je bila bolj hvaležna tema zaključni račun proračuna za leto 2001. Tovrstna poročila so navadno več ali manj formalnost, ki sicer na lokalnem nivoju dvignejo prahec ali dva, predlagatelji pa imajo navadno pokrit hrbet. In tudi šentjurski primer ni bil nič drugačen.

Najprej so podrobno zaključni račun predstavili: občinska finančnica **Judita Methans-Šarlah**, vodja Oddelka za okolje in prostor **Marija Rataj** in njen kolega z družbenih

Zašiljene iz občinskega sveta

Vsak je najprej v jaslih, potem pa gre na višjo stopnjo,« vodja Oddelka za družbene dejavnosti **Edi Peperko** o razvojnih stopnjah razprave za povišanje cen vrtca.»

spraševal, zakaj NO ni pripravil pisnega poročila in kako je z notranjo revizijo, **Franc Kovač** (SDS) je menil, da bi morali nadzorniki narediti kakšno »štih probo«, zanimalo pa ga je tudi, če je bil sklep sprejet soglasno. **Jože Artnak** (LDS) je med drugim izpostavil samoprispevek v Gorici pri Slivnici in bil ogorčen, da ponovno ni prišlo do profesionalizacije Športne zveze, na kar je Peperko odgovoril, da krivda leži na strani SZ, ki naj ne bi pripravila sistematizacije.

Razprava se je vlekla še nekaj časa, a na koncu lahko rečemo, da se je tresla gora, rodila pa miš. Od 19 prisotnih svetnikov jih je zaključni račun podprlo 12, pet jih je bilo proti, dva pa sta se vzdržala.

Podražitev vrtca

Zagotovo sila neprijetna tema, ki so jo svetniki obravnavali že na prejšnji seji in sprejeli podražitev, ki pa se je izkazala za premajhno. Drugega kot ponovno višanje seveda ni ostalo. Svetniki (**Maruša, Diaci, Škoberne...**) so imeli veliko pripomb in so se spraševali, ali res ni mogoče z notranjo reorganizacijo in zmanjšanjem nekaterih stroškov, recimo organizacije prehrane, pridobiti kakšen tolar. Načeloma so se vsi strinjali, da je to mogoče, toda to trenutno nič

V tabeli lahko primerjate cene vrtcev v naši regiji, zbrane sredi marca.

Dražja tudi voda

Ker so bili svetniki ravno v formi, je župan predlagal še eno podražitev. In sicer natančneje soglasje k povišanju cen pitne vode. Direktor JKP Igor Gorjup je ocenil, da je povečanje stroškov nastalo zaradi slabe izkoriščenosti javnih vodovodov in velikih stroškov amortizacije. Svoje pa doda tudi vlada s

Cena za kubični meter pitne vode po podražitvi znaša 149,82 SIT za gospodinjstva in 209,76 SIT za podjetja.

pogostim višanjem »vodnih« taks. Podražitev je tako neizbežna. Problem naj bi bil tudi v vzdrževanju, nekateri svetniki pa so opozarjali na amortizacijo, ki jo JKP zaenkrat sploh še ne vračunava v ceno.

Ponujeni sta bili dve različici; po prvi naj bi se cena vode povišala linearno tako za vodo v gospodinjstvu kot v gospodarstvu. Druga

Zašiljene iz občinskega sveta

Dobiš sliko mlade punce, ki bi rada imela 10 fantov, a hkrati ostala nedolžna,« svetnik **Branko Oset** o večnih dilemah občinskega sveta in »tistih rečeh«.

dejavnosti **Edi Peperko**. »Številčnega« dela, reci in piši skoraj 200 stranskega dokumenta, nima smisla obnavljati, komentar pa si lahko preberete na drugem mestu.

V imenu odsotnega predsednika Nadzornega odbora (NO) **Mirjana Bevca** je poročilo predstavil **Peter Krč**. Povedal je, da člani odbora niso odkrili nobene nezakonitosti. Skratka, da je vse OK. Seveda pa vsi svetniki niso bili za čisti OK. **Branko Gorečan**, predsednik Odbora za proračun, je kritiziral nekatera odstopanja, ki se vsako leto pojavljajo pri istih postavkah in očital NO, da ni preverjal posameznih postavk. **Boris Zupanc** (LDS) se je čudil, kako se je v poročilu znašel Dom starejših in dobil obrazložitev, češ da gre za napako. **Cveto Erjavec** (ZLSD) je opozoril na mnoge »počakane« dokumente in prejel prijazno opravičilo. **Marko Diaci** (SMS) je

Zašiljene iz občinskega sveta

Nisem glasoval, ker je to ena večjih neumnosti,« svetnik **Jože Artnak** o predlogu o podražitvi vrtca.»

različica pa je predvidevala podražitev, seveda krepkejšo, samo »gospodinske« vode. Svetniki so sprejeli prvi ponujeni predlog, tako da občani in podjetja po novem plačujejo za

Komisija za mandatna vprašanja, volitve in imenovanja je namesto Slavice Arzenšek, ki je podala odstopno izjavo, na predlog SLS v svet OŠ Franja Malgaja imenovala Ano Trunkl. V Odbor za spremljanje in uresničevanje stanovanjske politike so imenovali Janeza Škoberneta (SLS), Marka Diacijo (NL), Dubrovko Turk (ZLSD), Slavka Špura (LDS) in Ludvika Žafrana (SDS).

dobrih 13% dražjo vodo.

Čistilna naprava

Sredi maja je v Šentjurju potekala idejna predstavitev čistilne naprave, na tokratni seji pa so gradivo v obravnavo dobili tudi občinski svetniki, ki naj bi se odločili ali naj občina podeli koncesijo ali se odloči za lastno

Vrtec	Cena (1-3 leta)	Cena (3-7 leta)
Vrtci Celje	64.884	50.096
Šmarje	66.562	58.104
Žalec	65.955	54.586
Laško	55.335	55.335
Povprečna cena sosednjih občin (11)	60.766	53.471
ŠENTJUR	64.500 (66.838)	54.200 (55.874)

ne pomaga. So pa tudi zato imenovali komisijo za ugotovitev stanja, vrtcev pa v obeh kategorijah podražili za dobre 3%. S 1. junijem mesečno varstvo na oddelku 1-3 leta znaša 66.838 SIT, na oddelku 3-7 leta pa 55.874 SIT.

investicijo. Občinska uprava je predlagala t.i. delno BOT koncesijo, po kateri na razpisu

Zašiljene iz občinskega sveta

Vesel sem, da sem tu, čeprav ne čisto po naključju,» predstavnik Nadzornega odbora Peter Krč o svojem nenaključnem veselju, da lahko ponedeljkovo popoldne deli z občinskimi svetniki.»

čistilne naprave, na koncu pa podprli sklep, da se razpiše koncesija. Do septembra naj bi tako strokovne službe pripravile predlog Odloka o podelitvi koncesije, razpis naj bi se izvedel v začetku leta 2003, čez leto dni pa naj bi z izbranim koncesionarjem podpisali pogodbo.

Bankrot KS Planina

Že ničkolikokrat uradno in neuradno prežvečena tema bankrota KS Planina si je končno utrla pot tudi v občinski svet. Slišali smo, da podatki še niso dokončni, da računi še prihajajo, da gre celo za sum kriminala..., kratka občinske službe so zbrale nekaj podatkov, za katerimi pa nista stala niti

Zašiljene iz občinskega sveta

Vsaj Zorici bi stopili na prste, da se nam ne bi več hodila cmeriti,» svetnik Robert Maruša o pomanjkljivostih podražitve vrtca.»

podžupan Čokl in še manj Nadzorni odbor. V takšnih pogojih pač ni bilo mogoče reči kaj drugega, kot da naj se izpeljejo vsi postopki ugotavljanja dejanskega stanja in se preučijo pravne možnosti uvedbe »prisilne uprave«. Nobenega dvoma ni, da občina mora zagotoviti delovanje KS, KS Planina pa mora do zadnjega tolarja vrniti denar, ki ga je neupravičeno potrošila.

E-šport

Predstavitev problematike te nesrečne šentjurske firme in njenega rešitelja Jerneja Osoleta je kljub izjemni resnosti izpadla neresno. Upravičeno. Svetniki so se na koncu skoraj razjezili tako na Osoleta kot njegovega zaščitnika župana Malovrha. Osole je vztrajal na destletnem brezplačnem najemu vse masinerije, ki jo je od Eleganta v stečaju odkupila občina, svetniki pa so kaj hitro zavohali, da je zadeva z d o b e s e d n i m podarjanjem tega občinskega kapitala, seveda brez sleherne garancije (in možnosti?) za uspeh vsaj čudna, če že ne neresna, kar je župana Malovrha tako razjezilo, da je zapustil sejo.

Ali je z Osoletom podpisal desetletno ali enoletno pogodbo, še ni znano.

L. H.

KOMSOMOLSKI INTERES

Tako, pa bomo počasi le izvedeli za nekatere neznosnosti, ki kažejo na pravo naravo varuhov »občinskih interesov«. Ki svojemu ljudstvu prav radi zamolčijo, da branijo le politično motivirane interese oligopolnih sistemov, ki jim

pripadajo.

Nobena skrivnost ni, da se je v preteklih letih šentjurska občinska politika kar nekajkrat zlizala s političnimi botri v gospodarstvu. Dobro obešeni vedo povedati, da je bilo v obdobju, ko je naš župan vedril pri krščanskih demokratih, bogokletno pripeljati v Šentjur kakšno drugo gradbeno podjetje kot Vegrad. Naveza s Hildo Tovšak, finančno zvezdo SKD, ki je bila v prostem času doma pri Vegradu, je dolgo delovala odlično. Po izgradnji doma upokojevcev, tržnice, osnovne šole na Prevorju se je Velenjčanom zalomilo pri njihovem zadnjem poskusu, pri gradnji šentjurske avtobusne postaje. Pogodba, ki jo je občina sklenila z Vegradom, je predvidevala plačilo penalov, če izvajalec odstopi od gradnje. Odstopil je, toda o plačilu ni duha ne sluha. Verjetno ni spodobno dregati v političnega partnerja, ki je že sam po sebi v zosu, naj plača tistih par občinskih milijonov penalov?

Bržčas pa je predlanski zasuk in priključitev našega občinskega vodstva k novi politični opciji v podobi Ljudske stranke pripeljal k nam gradbeništvo Božičnik. To nam bo za 80 milijonov nadzidalo »rdečo hišo«, poslovno upravni objekt na Mestnem trgu. Izvajalca je »izbral« šentjurski stanovanjski sklad, ki je v tistem času posloval kot samostojna pravna oseba. V resnici je to klasični oblastniški trik, s katerim se izogneš transparentnosti razpisa, kjer ti lahko nekdo z nižjo ponudbo zminira favoriziranega gradbinca. Omenjeno podjetje se ne more znebiti političnega predznaka, ki so mu ga prinesle številne afere v Celju o domnevni povezanosti s celjskim občinskim vodstvom in SLS.

Zadnji v nizu sivih lis je še dokaj sveži primer stečaja E-Športa. Po večletnem in ne preveč intenzivnem iskanju odrešenika je župan našel Jerneja Osoleta. Čeprav Osole prav gotovo ne spada v prvo ligo slovenskih podjetnikov, je vendar toliko spreten, da ne bo izpusil iz rok podarjenega podjetja. Ki ga želi čim prej spraviti v pravo štalo. Osole prihaja (nekateri pravijo, da pod marš!) iz podjetja Kili - Liboje, nekaterim je bližje staro ime Keramična industrija Liboje, katerega 25 odstotni lastnik je Bojan Šrot. Od kod je že poznano njegovo ime? Možno je prvak ljudske stranke in celo župan v Celju. Seveda, kar ni dobro za Šrota, je še vedno odlično za Malovrha.

Ne jezite se, pojdite lepo na dopust, potem pa bo že nekako. Kot nekateri še vedno upajo, naj bi v jeseni šlo po istih kolotečnih naprejš.

L. Žafran

izbrani koncesionar zgradi objekt in z njim obratuje, po poteku koncesije pa ga preda občini. Takšna rešitev je cenejša, celoten projekt pa bi bil tudi hitreje realiziran. Seveda ima koncesija tudi nekaj šibkih točk, še posebej, ker je pogodba sklenjena za daljši čas in je težko predvideti vse možne situacije in rešitve morebitnih sporov. Za podelitev koncesije so odločili v Mariboru, nekaterih občinah na Gorenjskem in Koroškem ter v

Zašiljene iz občinskega sveta

To je tako kot pri ohceti: skupaj v dobrem in slabem. Zato naj tisti, ki so glasovali za proračun, zdaj podprejo tudi podražitev vrtca,» svetnik Marko Diaci o načelih poroke, proračuna in vrtca.»

nam bližnjih Preboldu in Laškem.

Svetniki so se v razpravi spraševali predvsem o stroških in želeli podrobnejše podatke o izkušnjah občin, ki že imajo

info

Spremembe delovnih časov

V Banki Celje bomo 1. julija 2002 spremenili delovne čase naših enot.

Podrobnejše informacije so Vam na voljo v vseh enotah Banke Celje in na naših spletnih straneh:

www.banka-celje.si

banka celje

Zaključni račun proračuna 2001

Le kdo pije in kdo plača?

Igrice z občinskimi financami so kot igre brez meja z enim samim tekmovalcem: župan Malovrh je občinskim svetnikom ponudil takšen zaključni račun lanskega proračuna, ki bi moral vreči v zrak povprečno ponižno krščansko dušo. Toda ne šentjurskih občinskih svetnikov. Od devetnajstih navzočih jih je bilo kar 12 povsem navdušenih nad županovo lanskega proračunskega mineštro. Poleg »ljudskih« svetnikov kajpada tudi vsi njihovi tradicionalni sateliti, kot vse kaže, so jim tokrat pritegnili tudi nekateri opozicionalci in celo neodvisni Diaci. Ko svetniki v začetku leta v proračun zapišejo eno, župan pa preko leta naredi nekaj čisto drugega, je to za Šentjur že nekaj povsem običajnega. Ljudje obračamo, bog pa obrne, pravi ljudska modrost.

Koliko je občina dejansko porabila?

Tako od daleč in na prvi pogled je vse še dokaj lepo, ko pa začneš malo brskati po številkah, se zadeve začnejo zapletati in razpletati. Že takoj na začetku presenečata dva različna podatka tako o prihodkih kot o odhodkih proračuna. V proračun naj bi se nateklo 1707 milijonov SIT, porabilo pa le 1621 milijonov SIT. Tako piše v odloku. Torej kar 84 milijonov proračunskega presežka. Toda že na naslednji strani piše, da je bilo odhodkov 1648 milijonov. Katera številka je prava?

Občinska uprava se kopa v denarju, župan brije norca iz svetnikov

Za delovanje javne uprave je bilo načrtovanih 160,9 milijona SIT, pokurili pa so jih 201 milijon, indeks povečanja je 125. Za plače so imeli na razpolago 72 milijonov SIT, izplačali pa so jih 90,5 milijonov, indeks povečanja 125,7. Pri materialnih stroških je uprava pristala pri indeksu 135, pri funkcionalnih stroških pa celo pri indeksu 220.

Ker so se mi številke zdele rahlo grozljive, sem povzdignil glas nezadovoljnega: kje je prepričljiva obrazložitev teh prekoračitev? In sem dobil odgovor župana Malovrha, da naj se potrudim in prečitam na tej in tej strani, kjer je vse lepo pisno obrazloženo.

Za bralce ŠN bom dobesedno prepisal to tehtno pisno obrazložitev, da si boste lahko predstavljali, koliko resnosti je na šentjurski občini: »Osebnih dohodkov - sredstva smo namenili za osebne dohodke zaposlenih. Na začetku leta je bilo 28 zaposlenih, na koncu pa 26. Med letom je ena delavka šla v pokoj, ena pa na porodniško.« Konec obrazložitve.

Priznam, še zdaj ne vem, je občinska uprava res tako »tupa«, ali se res dela norca iz svetnikov in vsega sveta.

Poglejmo še obrazložitev famoznih funkcionalnih stroškov in njihovo prekoračitev z »astronomskim« indeksom 220. Takole so napisali: »Sredstva so bila namenjena za pisarniški material, strokovno literaturo, časopise, službene prevoze, registracije avtomobilov, vzdrževanje računalnikov...«

Ker te številke in spremljajoča županova lahkotna aroganca prav nikogar od svetnikov niso toliko vznemirile, da bi skupaj z menoj popenil, sem pač tudi sam obrazložitvi sprejel na znanje in utihnil.

Proračun eno, občinska uprava drugo

Večina proračunskih postavk je res bila izpraznjena po sprejetem načrtu, toda zakaj ne vse? V starih časih je veljalo, da se spremembe proračuna uzakonijo z rebalansom, zdaj očitno to pravilo več ne velja. Res je bil pred koncem lanskega leta sprejet rebalans proračuna,

toda sodeč po nekaterih številkah bodisi na pamet ali pa je župan občinski denar tik pred koncem leta razporedil po svojih merilih.

Le nekaj najbolj štrlečih primerov:

- Drugi odhodki v kmetijstvu: rebalans 500 000 SIT, realizacija 1 857 000 SIT (indeks 371)
- Lokalno podjetniški center: rebalans 3 milijone, realizacija 5,04 milijona (indeks 168).
- Stanovanjska dejavnost - izgradnja upravno poslovnega objekta (Mestni trg 5): rebalans 0, realizacija 14 milijonov.
- Grad Planina: rebalans 7 milijonov, poraba 11,5 milijona (indeks 154).
- Ognjemet za državni praznik: rebalans 120 000, poraba 300 000 (indeks 250).
- Kulturni center Šentjur: rebalans 7,5 milijona, poraba 0.
- Knjižnica, projekti, načrti: 12 milijonov, rebalans 2 milijona, poraba 0,5 milijona.
- Mladinski prostori: rebalans 4,5 milijona, poraba 2,3 milijona.

Da je le birokracija na toplem!

Indikativni in zelo pester je »globalni« pogled na občinski proračun. Pri javni upravi so uspeli prekoračiti porabo za 25%, večina drugih dejavnosti je ostala na indeksu 100, mnoge razvojno najpomembnejše pa so krepko potonile pod to mejo. Za gospodarske dejavnosti je bilo porabljenih 16% sredstev manj od načrtovanega (če ne upoštevamo državno pomoč za sušo), za ceste 8% manj, za sklad podjetništva in obrti 28% manj, stanovanjsko dejavnost 40% manj (če ne upoštevamo vložka v občinsko upravno zgradbo), zdravstvo 60% manj, kultura 12% manj, šport 27% manj itd.

Nadzorni odbor: vse je prav in zakonito

Peter Krč, član nadzornega odbora in eden vidnih članov vladajoče SLS, ki »je bil zelo vesel« (citati), da je lahko podal poročilo tega nadzornega organa, je povedal, da je NO soglasno sprejel sklep, da pri občinskih financah niso našli nobenih nepravilnosti, kaj šele nezakonitosti. Pisnega poročila NO ni podal, ker pač ne vidi potrebe po takšnih formalnostih (Pripomba iz klopi: NO špara pri papirju). Vsaj žalostno je, če že ne tudi komično, da NO ni sam naredil nobene »štihprobe« in se je povsem zanesel na ustne obrazložitve občinske uprave. Ker NO v štirih letih svojega mandata ni uspel sprejeti niti svojega poslovnika, ki je prvi pogoj učinkovitosti tega organa, je kar logično, da je svojo trdno zaupanje v občinsko upravo pridobil na vsega dveh letnih »kofitajmih« pri županu.

Naši nadzorniki še verjetno niso slišali za izrek, da je zaupanje vsekakor dobro, kontrola pa še boljša.

Če gospod nadzornik Krč ne bi odšel takoj po svojem leporečnem nastopu, bi se ob razpravi o »stečaju« KS Planina (nekam naj bi poniknilo nekaj deset milijonov SIT preveč), ki se je očitno kuhal nekaj let, občinski gospodje pa so šele letos pozimi, ko je KS zaprla svojo »štacuno«, zaslužili probleme, lahko od sramu samokritično pogreznili sam vase.

Kdo bo poklical Računsko sodišče?

Občinske finance so zrele za temeljit zunanji pregled. Toda v Šentjurju ni nikogar, ni politične sile, ki bi si lahko privoščila tako odprt spopad z vsemogočno občinsko hierarhijo. Združena lista je »zraven«, neodvisna (oziroma »mladinca«) Diaci in Mestnišek še ne vesta natančno, čigavi sta, SDS se že leto dni ubada več ali manj sama s seboj in posledicami Justinovega »cinkanja« v Ljubljani, LDS ima preveč svojih ljudi v občinski pisarnah. Da bi si akcijo »Čista roka« privoščili svetniki SLS, pa od njih tako nihče ne pričakuje. Računskega sodišča zagotovo ne bo, ukrepali bodo lahko le še volivci. Z obvezno menjavo vladajoče občinske garniture vsake štiri leta.

F.K.

V lovu na 570 milijonov

Rekordno število milijonov je napravilo vrsto tudi pred šentjurskim kioskom sreče.

Zadnji v vrsti je bil Vinko Tomše iz Bukovja:

»Štiri kartice po devet bom vzel, 5000 SIT me bo stalo. Kajpada računam na milijone. Ne, prej nisem igral, tale velik kup denarja pa me je premamilo.«

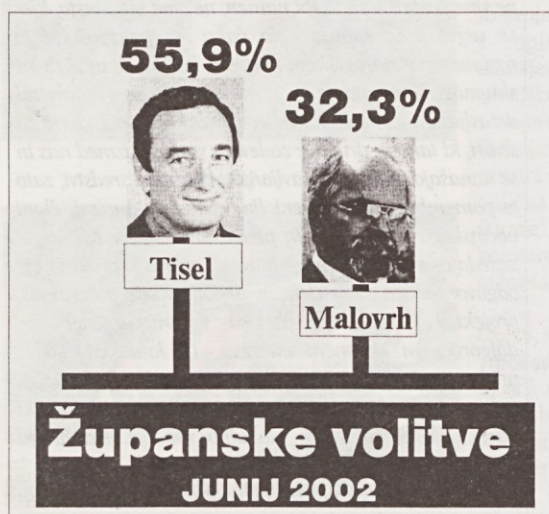
Takoj za njim sta prišli še dve mlajši gospe, ki pa nista bili pripravljene razpredati o pričakovani sreči. Tovrstnih zadržkov ni imela Anica Jamar iz Velenja: V Šmarju imam vikend, pa se mimogrede oglašim tu. Je manjša gneča. Samo en listek bom vzela, za 450 SIT. Sicer redno igram 3 X 3, enkrat sem že dobila 13 000 SIT. Človek pač mora biti optimist.«

Politični utrip junij 2002 – javnomnenjska raziskava

ZA ŽUPANA

TISEL 55,9 ODSOTOKOV, MALOVRH 32,3 ODSOTOKA

Kot kaže tokratna raziskava javnega mnjenja, se bi volitev udeležilo 76 odstotkov volivcev, le 33 odstotkov naših občanov pa ostaja strankarsko neopredeljenih. Zgodba zase so županske volitve: če bi se pomeril samo s sedaj edinim znanim protikandidatom Tislom, bi se Malovrh posloval že v prvem krogu. Vse več NATO skeptikov tudi pri nas; proti vključitvi v to vojaško zvezo je 46 odstotkov občanov. Bolje kaže povezavi z EU, ki jo podpira 64 odstotkov prebivalcev. Podpora vladnim političnim strankam v Šentjurju strmo pada.

Novi veter z juga.

Ker se v šentjurjski politični kuhinji v zadnjem času najpogosteje in takorekoč že uradno omenja ime Štefana Tisla kot možnega županskega kandidata, smo ga tokrat postavili ob bok dosedanjemu županu Juriju Malovrhu in občane povprašali, komu bi dali prednost v morebitni županski tekmi. Že v februarjski anketi je več kot 61 odstotkov vprašanih menilo, da potrebujemo novega župana, rezultati izpraševanja občanov pa so pokazali, da bi Štefan Tisel že v prvem krogu pobral več kot polovico glasov. Z 55,9 odstotno podporo bi Tisel postal prvi župan, ki prihaja z juga občine. Malovrhovo kandidaturo podpira 32,3

odstotka občanov, kar je blizu povprečja, ki ga je dosegel že v februarju, ko je 28 odstotkov vprašanih podprlo njegovo županovanje.

Naslednje anketiranje »Politični predvolilni utrip« bo v avgustu z vsemi znanimi županskimi kandidati!

Kdor ne skače, ni župan, hej, hej, hej!

Nezadovoljni volivci.

Zaradi velikega števila neopredeljenih je najbolj padla podpora LDS, SLS in SMS. V naši februarjski raziskavi je liberalno demokracijo podpiralo 29,6 odstotka volivcev, tokrat je dobila samo še 22 odstotka, vendar pa še vedno predstavlja prvo politično silo v

občini. Drugo uvrščena socialdemokratska stranka je pridobila eno mesto ter malenkostno povečala seštevke za 1,6 odstotka in je v tem mesecu prehitela ljudsko stranko, ki se v javnomnenjskih raziskavah s slabšimi rezultati sooča že daljši čas. Ta mesec beleži padec za 5,8 odstotka. Četrtega mesta se tokrat oklepa združena lista, ki je glede na prejšnjo anketo (8,1 odstotka) pridobila eno mesto. V primerjavi z februarjem pa je prišlo do opaznega padca podpore še pri stranki mladih, za celih 3,3 odstotka. Na repu se tudi tokrat nahajata Desus in Nova Slovenija, obe z enakim seštevkom podpore kot v februarju. Značilnost junijske ankete je povečano število strankarsko neopredeljenih. Če jih je bilo

februarja 16 odstotkov, je takih zdaj že 32,2 odstotka. In prav ti »novi« neopredeljenosti znajo jeseni zmešati zanimivo volilno polento.

Sindrom »Tisel«.

Kaj je večji dogodek: Kučanovi ledvični kamni ali spremembe na naši lestvici. Zanimivejše, pretresljivejše in očitno usodnejše zgodbe se napletajo okrog naših šentjurskih politikov. V februarju je ob lestvici politikov ostalo neopredeljenih 45 odstotkov vprašanih, sedaj le še 15,2 in večino teh glasov sta »pokasirala« prvi in drugi. Že premierni nastop na naši lestvici je »ilegalnega« neodvisnega županskega kandidata Štefana Tisla izstrelil v sam vrh šentjurske politične orbite. Postal je prvovrsten dogodek. S skupno oceno 27,1 odstotka je s prvega mesta zrinil Jurija Malovrha. Župan je za njim zaostal za 1,7 odstotka. Dobro se v očeh občanov drži tretje uvrščeni Marko Diaci s 15,2 odstotka. Dve mesti navzdol je tokrat zdrsnil predsednik šentjurske LDS Jože Artnak (ocena 11,8). Povsem enak rezultat kot pred tremi meseci, vendar pa mesto nižje, so anketiranci namenili podžupanu Janezu Čoklu, 5,3 odstotka.

Za NATO samo 42 odstotkov.

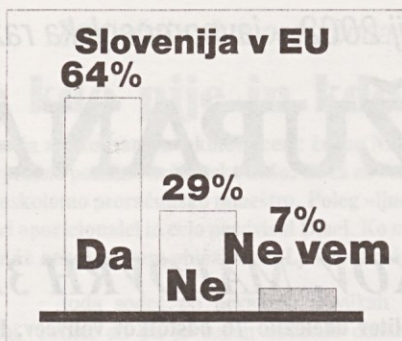
Čeprav slovenska politična elita v

zadnjem času pospešeno zagovarja članstvo v NATU, je podpora včlanitvi v naši občini na trhljih nogah. Če smo imeli pred tremi meseci še 20 odstotkov neopredeljenih in neodločen rezultat (40 : 40) za in proti včlanitvi, se je ta mesec to opazno spremenilo. Naklonjenost občanov včlanitvi se je dvignila na 42 odstotkov, vendar pa se je tudi za 6 odstotkov povečalo nasprotovanje evroatlantskim povezavam. Prav gotovo bo zanimivo opazovati naša dva poslanca Malovrha in Diacija, kako se bosta v parlamentu obnašala pri tem slovenskem nacionalnem vprašanju, ali bosta sledila volji svojih volivcev ali navodilom svojih strank.

EU da.

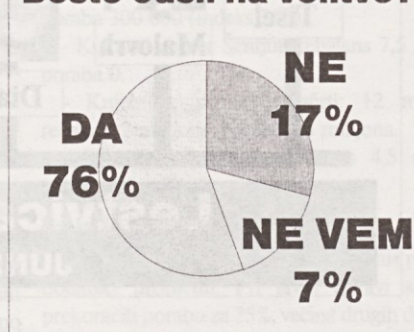
V tej anketi smo občanom postavili še eno vprašanje, ki buri slovensko javnost. Šentjurski volivci so pokazali naklonjenost povezavi z evropsko unijo, kajti 64 odstotkov vprašanih soglaša s politiko

vlade. Odklonilen odnos je izrazilo 29 odstotkov krajanov, predvsem ljudi, ki so povezani s kmetijstvom, kajti mnenja so, da je kmetijstvo najmanj pripravljeno na povezavo. Kar precej odgovorov kaže, da naj Slovenija svojo varnost poišče v EU.

Junjske radosti.

Boste odšli na volitve?

Šentjurčani očitno radi pretiravamo, kajti volitev se ta mesec ne bi udeležilo 17 odstotkov vprašanih, torej veliko več kot februarja, ko na volišča ni nameravalo priti le 2,7 odstotkov anketirancev. Bi pa svojo državljansko dolžnost izpolnilo 76 odstotkov občanov (niti ni malo) in le 7 odstotkov vprašanih ni vedelo, kaj bi počeli na lepo junjsko sončno nedeljo.

Statistika.

Telefonsko anketiranje je potekalo konec maja v popoldanskem času. Velikost vzorca naključno izbranih izprašancev je bila 100, opravljeno je bilo 59 anket z občani. Ostalih 41 ni bilo doma ali pa ni hotelo sodelovati. Anketiranih je bilo 56 odstotkov žensk in 44 odstotkov moških. Vzorec je bil teritorialno enakomerno razporejen po vsej občini. V anketi nismo upoštevali starostnega in izobrazbenega povprečja. Napake (+/-) od 0 do 4 odstotke.

L. Žafran

Razum in modrost

»Kdor vse obljublja, ničesar ne izpolni, kdor se vsem priljuje, nikomer ni zvest.« Tako je zapisal največji slovenski pisatelj Ivan Cankar in to prav gotovo velja tudi za politiko.

Jeseni bodo volitve, ko bodo posebej odgovorno vlogo igrale prav politične stranke in znotraj

njih še posebej strankarska vodstva, ki bodo ponujala svoje programe in ljudi. Take in drugačne cilje lahko uresničijo le konkretni ljudje, zato ni vseeno, ne le koga se voli, temveč tudi koga se ponuja na volitvah. Politika ni in ne sme postati sama sebi namen, ne sme biti mesto, kjer se vegetira in morda celo čaka na penzijo. Če jo razumemo v starogrškem pomenu besede, je to skrb za skupnost, upravljanje z javnimi zadevami v imenu državljanov, javnosti, volivk in volivcev. Pri politiki gre za stvari, ki tako in drugače zadevajo vsakega izmed nas in se nanašajo tudi na upravljanje z znatnimi sredstvi, zato je pomembno, da izvoljeni ljudje, kot so župani, člani občinskega sveta, člani in predsedniki svetov KS, ne le zasedajo svoje funkcije, temveč celovito prevzamejo odgovornost za svoje delo in uresničevanje programov, projektov in strategij, ki so v kratkoročnem in dolgoročnem skupnem interesu. To lahko storijo le neobremenjene in zrele osebnosti. Višja kot je funkcija, večja je odgovornost. Najpomembnejši so položaji, ki narekujejo in zahtevajo globalno vodenje. Na nivoju občine je to nedvomno župan.

Naloga in odgovornost politike je, da volivkam in volivcem ponudi osebnost z vizijo, svežimi zamislimi in elanom, dovolj karizmatično, da se okrog nje zberejo politični, intelektualni in strokovni potenciali, ter pridobi množična podpora zastavljenim ciljem, skratka, oseba, v katero bomo verjeli, ki bo združevala in povezovala. Končati je potrebno obdobje mencanija, sektašenja, konfliktov in delitev, ter začeti politiko povezovanja, novih projektov, v katere bomo najprej sami verjeli, nato pa bomo zanje družno prepričevali tudi tiste v Ljubljani ali Bruslju.

Naznanitev o skupni podpori treh političnih strank (LDS, SDS in NSi) kandidaturi za župana Štefana Tisla ima v sebi zasnovo tovrstnega poslanstva. Gre za napoved novega časa tudi v naši občini. Gotovo je v omenjenih strankah dovolj kadrovskih potencialov, interesa in enotnosti, da bi lahko vsaka zase ponudila svojega kandidata za župana, toda so se odločile, da za cilje in koristi občine postavljajo ob stran ozke strankarske in osebne interese. Zavedajo se, da je prava moč le v slogi, da vsak posameznik ali stranka sama ne bo mogla uresničiti skupne programske vizije. To je kvaliteta, ki je doslej vsaj v naši občini še nismo poznali in ki vzbuja zaupanje. Za najavljenim sodelovanjem gotovo ne stojijo nobene direktive ljudi iz ozadja, strankarskih central iz Ljubljane, lobistični interesi, ampak samo pomembno spoznanje, konkretni skupni cilji in iskrene želje za njihovo realizacijo v korist občine in ljudi. To je garancija, da gre za poštene namene.

Ali v politični stvarnosti naše občine razum in modrost dokončno zmagujeta nad egoizmom in osebnimi interesi?

Jože Artnak

Dan državnosti letos po Slivniško

Zamisel združiti slivniško Kresno noč na jezeru s počastitvijo dneva državnosti, se je izkazala za zelo dobro; po več kot desetletju samostojne slovenske države smo končno spet imeli spodoben množični državni praznik. Toda roko na srce, bolj po zaslugi Turističnega društva Slivnica kot občinskih funkcionarjev. Župan Malovrh je le segel v občinsko blagajno, menda dal Turističnemu društvu 300 tisočakov, se usedel v prvo vrsto, vse drugo so postorili drugi. No, ne vse, slavnostni govor je bil, tako kot vedno, njegov.

Žrebci

Praznik so najprej počastili slivniški športni delavci. Dopoldne so kolesarili okrog jezera, popoldne so najprej plezali po Mavričevi umetni steni, največ zanimanja pa je bilo za tradicionalni odbojkerski turnir na travi.

Prijavilo se je kar devet ekip, sedem iz Slivnice ter ekipa uslužbencev šentjurskega Doma upokojencev + Srečo Črep, ki so si nadeli rahlo izzivalno ime »Žrebci«, ter ekipa ŠKMŠ. Odbojka je bila sicer na razmeroma nizki ravni, toda finalni obračuni, ki so se zgodili po proslavi, so bili že polni pravega tekmovalnega žara. Žrebci, ki so bili za las boljši od Unikata, so svojo zmago družno proslavili v toplem Slivniškem jezeru. Škmšjevci so bili tretji in boljši od slivniškega Mladinskega kluba, a v vodo le niso poskakali.

Odbojkerski turnir na veseljem prostoru je bil prava poteza in odlična poživitev dogajanja na Ramni. Naslednje leto bo konkurenca gotovo še bolj pestra in hujša.

Ob 19,30 h se je pričela slovesnost v počastitev dneva državnosti, ki jo je korektno vodil Tone Vrabl. Ura je bila malo prezgodnja, zato je večina miz, postavljenih v lepo urejenem prireditvenem prostoru in prav romantičnem okolju, še samevala. Uro po končani prireditvi

Predsednik ŠD Leskovšek ve kaj je žeja

pa se je na Ramni ljudi kar trlo, večinoma iz Slivnice in okolice, opaziti je bilo celo nekaj šentjurskih obrazov. Morda jih je bilo celo blizu 1000. Kar veliko so jih iz Glince zvozili Ogrizekov vlak in domači konjerejci.

Častne sedeže pred odrom so zasedli slavnostni gostje, menda za slovensko osamosvojitve najzaslužnejši šentjurski možje: Malovrh, Erjavec, Bevc, Rezar, Peperko, Diaci, Hvalc... Govorili so predsednik KS Slivnica Polenšek, predsednik

policijskega veteranskega društva Bevc, major slovenske vojske Hvalc in župan Malovrh. Zanimivo, niti besedice in ne sluha ni bilo o Demosu. Kot da je prepovedano izgovoriti ime te politične sile, ki je daleč najbolj zaslužna za slovensko državo. Če odštejem Hvalca in Bevca, je slivniška slavnostna tribuna pravzaprav precej

Metod Gradič v Mavričevi steni

pomnila na parado »majskih hroščev«. Nastopili so šentjurska godba na pihala, slivniška mladinski in ženski pevski zbor, Štefanski fantje, recitatorji, osnovnošolska dramska skupina... Kar malo dolgo je vse skupaj trajalo, brez ozvočenja, tako da smo tisti, ki smo sedeli malo bolj v ozadju, lahko med programom nemoteno klepetali. Pa še Hudournikov helikopter je nekajkrat zarušil nad nami. Nikakor ne bi hotel omalovaževati nastopajočih, toda nisem prepričan, da so pripravili najustreznejši program za tovrstno prireditev.

In potem je padel mrak na to čudovito noč. Unikat s svojo odlično pevko Špelo je začel šibati domače komade, vmes smo splavili nešteto romantičnih jezerskih lučk, dočakali tudi povodnega moža, skratka razvilo se je prijetno veselico druženje.

F.K.

Osamosvojitve

Unikat

**Vsem občankam
in občanom
občine Šentjur
čestitamo ob
prazniku
dneva državnosti!**

ČLANI
OBČINSKEGA SVETA
in ŽUPAN
OČINE ŠENTJUR PRI CELJU
Jurij Malovrh
s sodelavci.

LD/DS

Liberalna demokracija Slovenije

OBČINSKI ODBOR ŠENTJUR

Uresničile so se nam sanje,
dobili smo svojo državo.
Hvala vsem, ki ste pri
tem sodelovali.

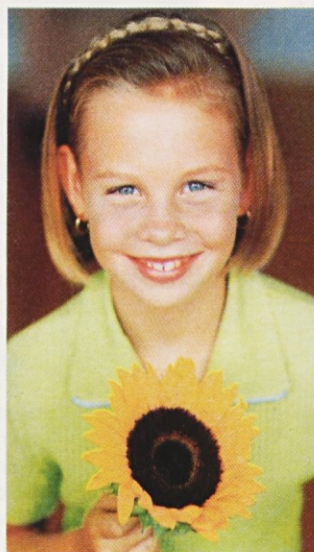
Čestitamo za dan državnosti!

SDS

Socialdemokratska stranka Slovenije
Social Democratic Party of Slovenia

25. junij
DAN
DRŽAVNOSTI

Čestitamo
občanom
občine
Šentjur.

35 let Tajfuna

Kozjanska pravljica o uspehu

Proslavljanje te čedne obletnice edine naše resnejše tovarne, ki je zrasla in uspela v zadnji štirih desetletjih, so Špani zastavili »realsocialistično« širokopotezno. Vsaj na zunaj je izgledalo tako. Toda, ko sem prisluhnil klepetu udeležencev - govorilo se je skoraj izključno nemško, na parkirišču pa sem videl tri avtobuse s tujo registracijo - mi je bilo jasno, da gre za promocijo, ki je namenjena predvsem utrjevanju ugleda podjetja na zahodnoevropskem tržišču. Dopoldanski ogled tovarne, popoldne prikaz delovanja gozdarskih vitlov globoko v bohorskih gozdovih, nato bogata pogostitev na jasi pred lovsko kočjo, zvečer pa še prava veselica z Natalijo Verboten in drugimi - kaj takega se še Alposu, naši prvi podjetniški violini, nikoli ne pripeti.

Kdo vse so bili Tajfunovi gosti, je težko reči, ker jih javno niso predstavili, od domačih pa sem brez težav identificiral župana Malovrha in nekdanjega večkratnega predsednika občinske skupščine Jagodiča, pogrešal pa sem šentjursko podjetniško elito, planinsko oblast, sedanjo in prejšnjo, nekdanjega direktorja in solastnika Gorečana in zlasti še starejšo generacijo Planinčanov.

Tovarniške hale, polne raznih težkih strojev in hrupa, so me dvakrat presenetile: s svojo prostornostjo (3000 m²), velikim številom različnih strojev, od najtežjih do najmanjših, kakršne imamo po svojih garažah, in kljub vzorni urejenosti, z videzom rahle zastarelosti. Videli smo sicer tri varilne robote, toda večina postopkov še vedno opravljajo delavci z ročnimi stroji, stružnicami in podobno, hrup je še vedno močan, moja astmatična

Direktor Iztok

zahodnoevropskega tržišča. Kar pomeni, da tajfunovci znajo.

Od zaposlenih sem skušal zvedeti, kakšno je vzdušje v tovarni, koliko zaslužijo, kakšen je odnos lastnikov, so s i n d i k a l n o organizirani in podobno. Čeprav s težavo, sem si le uspel ustvariti približno predstavo o

Planino, le da je sedaj kot prokurist še preveč vraščen v Ljubljano. Ampak za župana ne bi kandidiral: »Jaz sem strojnik z dušo in telesom, politika pač ni zame.«

Na jasi pred lovskim domom, še prevzet od lepote okoliških mogočnih bohorskih dreves, sem povprašal g. Staneka, starejšega od bratov ustanoviteljev Tajfuna, zakaj z bratom nista šla v lesno industrijo, ko pa sta imela surovino, bohorske gozdove, na doseg roke?

»Naš prvi puhalnik je bil lesen,« se je zasmejal. »Imeli smo kmetijo in na lastni koži sem dobro občutil, kaj potrebujemo; tako smo našli tržišče. Z lesenimi stroji seveda ni moglo iti. Pa tudi les je takrat še bil v monopolnih državnih rokah, torej

tovarniškem notranjem vzdušju.

Za prva violino Tajfuna še vedno velja njegov ustanovitelj Jože Špan, pa čeprav tudi direktor Iztok Špan ni od muh. Da ima španovske gene, so mi zagotavljali. Jože Špan je kljub 65 letom in upokojskemu statusu še vedno vsaj en dan ali dva na teden v tovarni in še vedno velja za prvega konstruktorja v firmi. S plačami so delavci še kar zadovoljni, povprečna plača naj bi bila tam okrog 100 tisočakov, vodilni delavci v proizvodnji zaslužijo polovico več, v upravi pa tudi dva- do trikrat višje zneske. Da predsednika sindikata ni bilo najti, nekateri niso niti vedeli, kdo je to, je morda znamenje, da so brez delavskih težav, lahko pa tudi, da so neorganizirani. Na vprašanje, koliko keša potegnejo iz Tajfuna Špani, je bil najpogostejši odgovor »Oh ja, kdo bi vedel...« Plače so praviloma tajne in nihče ne ve, koliko dobi njegov sodelavec. Občutek sem dobil, da so na splošno kar zadovoljni, zlasti še, ko se primerjajo z Alposom in drugimi sorodnimi podjetji, da pa Španom morda lahko zamerijo, ker so se »pogospodili« in odselili v Ljubljano.

Ni dvoma, da je Jože Špan kot edini lastnik tovarne prav gotovo najbogatejši šentjursčan (ker si je na Planini zgradil tudi hišo in v njej te dni s svojo družino tudi prvič prespal, ga upravičeno spet štejem med naše) in tudi edini pravi novodobni kapitalist, koliko pa v resnici »tehta«, si ga nisem drznil vprašati. Sam je ocenil knjigovodsko vrednost Tajfuna na okrog 3 milijone evrov, kakšna je tržna vrednost firme, pa si tudi sam ni upal ocenjevati: »Lahko nič, ali tudi nekajkrat več. Pa nam ne kaže ravno najbolj slabo.« Jože ne izključuje možnost, da se preseli nazaj na

Jože Špan - ustvarjalnost na vseh področjih

pljuča pa so kaj hitro v zraku zaznala neugodno mešanico prašnih delcev in vonjav. Ampak vse to so opažanja nepoznavalca. Ki pa so znamenja, da tajfunski kruh ni lahek in da tovarno čaka še veliko izzivov. Neizpodbitno dejstvo je, da je Tajfunov reprezentativni končni produkt, gozdarski vitel, tehnično in tehnološko zahteven proizvod in da z njim Tajfun zelo uspešno obvladuje velik del

Vitli za vso Evropo

daleč.«

Še imate kakšno besedo v Tajfunu?

»Prav nobene. Pred desetimi leti sem se upokojil, svoj delež sem prodal bratu in se za firmo res več ne sekiram. Vem, prej pred letom 90 pa je bilo veliko težav in polen.«

Zvečer je bila na Planini fešta, kakršne po moji oceni na Planini ne pomnijo, Natalija Verboten s svojo skupino, plesna skupina France Marolt iz Ljubljane, šentviški pevski zbor - in pa najmanj 1500 obiskovalcev, ki jih je

bohotna Natalija zadržala na prizorišču globoko tja v čudovito poletno noč.

Jože Špan

Zvečer pa z Natalijo

F.K.

Prispevek k zgodovini Tajfuna

Sinova ugledne planinske družine Špan sta skoraj pred štirimi desetletji, kljub zaskrbljenosti za usodo vloženega premoženja, znanja in denarja, obrnila hrbet kmetijstvu in živinoreji. Pričela sta z izdelavo kmetijskih strojev in priključkov.

Najbolj tržno iskan je bil njihov puhalnik za spravilo sena, poimenovan po tehnološki zasnovi »TAJFUN«. Da bi zadostili zakonom, sta Jože in Stanko Špan z občino dogovorila registracijo ločenih obrti, kar jima je omogočilo, da sta lahko zaposlila vsak po pet delavcev. Proizvodnjo sta pričela v gospodarskih poslopjih in nadstrešnicah na domačem dvorišču, kjer sta namestila nekaj najnujnejših strojev in orodij. Povpraševanje po puhalniku je bilo veliko, zato sta občina in država zamižali na eno oko, ko je število v Tajfunu zaposlenih delavcev daleč prešlo dovoljeno število.

Tik pred spremembo ustave leta 1973, ki je napovedovala liberalizacijo, tudi obdobje tako imenovanih POZD (Pogodbena organizacija združenega dela), sta se slučajno znašla skupaj na zdravljenju v Radencih mama Ana Špan in odgovoren predstavnik občine Šentjur, sinova pa sta priložnost izkoristila tudi za temeljit pogovor z njim o razvoju Tajfuna v to smer. Začeli so še pred sprejetjem zakonodaje. Takoj po sprejetih spremembah ustave in izvedbeni zakonodaji leta 1974 je bil na Planini ustanovljen POZD. Občina si je za izpad dohodka iz naslova davka, katerega POZD ni plačeval, morala pridobiti kritje iz republiških virov.

Proizvodnja se je širila v sicer nemogočih delovnih pogojih in prostorih, zaposleno je bilo večje število delavcev, proizvodnjo pa so razširili na izdelavo obračalnikov, trosilcev gnojia, hidravlike... POZD je postal izjemno atraktivna zadeva za ves slovenski in jugoslovanski prostor, razne delegacije so kar romale na občino in na Planino.

Na vrsti je bila prostorska razširitev. K najetju posojil pod ugodnejšimi pogoji je delno pripomogel takratni status manj razvite šentjurske občine. Objekt je zgrajen proti letu 1980. Zaradi napačne izvedbe odvodnjavanja se je do temeljev objekta pojavil plaz. Sanacija ni bila niti enostavna niti poceni.

Naložbe so porasle, zlasti vloženi družbeni kapital, ki je v strogem razmerju do zasebnega postal večinski. POZD se je preoblikoval v podjetje, organizacijo združenega dela. Imenovan je bil nov direktor, Jože Špan pa je ostal v krogu vodilnih tehničnih delavcev. Podjetje je postalo zelo zanimivo za druge proizvajalce kmetijske mehanizacije. Pomanjkanje obratnega kapitala in sredstev za nabavo strojne opreme je podjetje privedlo do vključitve v sistem Hmeza, čeprav je občina navijala za povezavo z štorskim obratom traktorjev.

Leta 1990 so se ponovno preuredila lastninska razmerja. Ob 35 letnici obstoja Tajfun predstavlja eno uspešnih, v osrčju Kozjanskega osamljenih podjetij, kjer si zagotavlja zaslužek 115 zaposlenih.

Vinko Jagodič

Res kriminal v KS Planina?

Kaj se je zgodilo in kaj se še dogaja v KS Planina, bo verjetno ostalo še nekaj časa skrivnost. Podžupan Čokl trdi eno, med vrsticami tudi, da gre za sum kaznivega dejanja, predsednik sveta KS Roman Planko pa drugo, da je vse čisto kot solza: KS se je res znašla v dolgovi, toda delala je zakonito, povsem v skladu z referendumskim programom. Pokopale so jo cene in morda res malo preveč optimistično zastavljeni načrti.

Iz finančnega poročila, ki je bilo predstavljeno na občinskem svetu, je težko razbrati, kako in kaj. V njem piše, da je KS Planina ob koncu leta 2001 dolgovala občini 7,8 milijona tolarjev dolga, vsi njeni dolgovi, skupno z zamudnimi obrestmi, na dan 17. maja 2002 pa znašajo še dodatnih 16 milijonov. Skupaj torej 23,8 milijonov. Poleg tega pa je znano, da je KS pravnomočno izgubila tožbo z Mirkom Kovačem, težko okrog 21 milijonov. Podžupan Čokl je na občinskem svetu še povedal, da izračun še vedno ni dokončen, ker da računi še kar prihajajo.

Ker KS Planini pripada iz občinskega proračuna letno okrog 11 milijonov SIT, pomeni, da bo najmanj štiri leta ostala praktično brez denarja.

Prav zanimivo je, da je občinska uprava predstavila občinskim svetnikom povsem izbalansiran zaključni račun KS Planina za leto 2001 in tudi Nadzorni odbor v njem ni našel nič sumljivega.

Roman Planko, predsednik sveta KS Planina:

»O izgubljeni tožbi le nekaj besed. Podedovali smo jo od prejšnje lokalne oblasti in je posledica

nekdanjih razprtij in nesoglasij. Nismo se ji mogli izogniti. Občina je bila z njo seznanjena, bila je celo sopolisnik sporne pogodbe in bi se lahko pobotala, vendar se ni. In tudi sedaj se s Kovačem nihče ne pogovarja, ta svet KS pa nima moralne pravice, da bi ravnal drugače, kot je. Kdo in kako bodo to zadevo rešili, ne vem.

Glede drugih dolgov je res, da smo zabredli vanje, toda nekaj tudi po zaslugi občine, ki je zamujala s plačili. Sedaj se je tudi izkazalo, da so nas občinski finančniki v času, ko smo še upali na lastno občino, neupravičeno obremenili s 6 milijoni (cesta v Podlog, cevi za cesto na Praprotno), in ker so nam lani na ta račun zadržali še dodatna dva proračunska milijona, to skupaj znese že kar 8 milijonov. Po mojih izračunih naši dolgovi znašajo realno le okrog 13 milijonov, kar pa KS lahko v dveh letih odplača.

Glede sumov, da gre za kriminal, lahko zatrdim, da je vse čisto in zapisano, da za vsem stojijo zapisniki s sej sveta KS.

Je pa totalni nesmisel, da je KS, ki nima prihodkov, dolžna sofinancirati obnovo občinskih cest s 30%. Samo za sovlaganje v modernizacijo ceste v Podlog bi KS letos morala prispevati 6 milijonov SIT, ki jih nima kje dobiti.

Kako bo z lokalnimi volitvami v jeseni, ne vem. Mislim, da bo naš svet sprejel sklep, da se igrice KS ne gre več. Ampak se bo že našel kdo, ki bo v krajevni skupnosti še videl smisel.«

F.K.

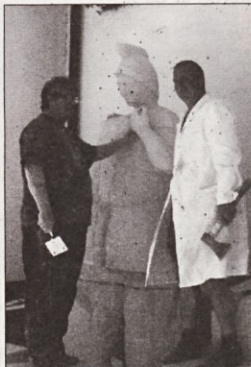
Planinski sv. Florjan bo posekal Malovrhovega Malgaja

Kaj snujeta Samo Kovačič in Roman Leljak?

Povsem slučajno sem pred gasilskim domom na Planini opazil dva umetnika, ki sta vneto klesala ogromen spomenik. Kiparju in slikarju Strmšku iz Maribora je v stilu pravega umetnika, v belem plašču, asistiral domačin Viki Pušnik.

Kot sem zvedel, gre za kip sv. Florjana, ki ga je za planinske gasilce naročil in plačal planinski podjetnik Samo Kovačič. Odkritje in veselica bosta ob krstu novega gasilskega avtomobila. Da Samo Kovačič ni od muh, je jasno, saj naj bi gasilec za avto prispeval še dodatno 10 000 DEM.

G. Strmšnik, sicer tudi oblikovalec Pivovarne Laško, je povedal, da bo kip po »ekspres« metodi gotov v enem tednu. V Zagorju so posebej zanj naredili velike bloke siporeksa, ki jih obdeluje z raznim priročnim orodjem, na primer s »štriglom«, nazadnje pa obdelata tudi kemično, tako da kip izgleda kot iz marmorja. Ko bo kip gotov, bo od postavka do vrha praporja, ki ga sv. Florjan seveda mora držati v roki, meril okrog 4 metre in se bo resno kosal z Malovrhovim granitnim Malgajem v Šentjurju. Kot je

povedal kipar, naj bi bil planinski sv. Florjan eden izmed največjih v Evropi.

Še bolj zanimiva je bila novica, da Samo Kovačič in slovenski javnosti dobro poznani Šentjurčan Roman Leljak gradita na Planini velik turistično-penzionistični kompleks, menda v sodelovanju z neko firmo evropskih razsežnosti. Ker zadeve na licu mesta ni bilo mogoče preveriti, je pa bilo očitno, da se s planinsko graščino res nekaj gradbenega dogaja, sem informacije poiskal na Upravni enoti v Šentjurju. Niti za spomenik niti za kar koli drugega niso izdali nobene lokacijske dokumentacije ali gradbenega dovoljenja, pa tudi ničesar ne vedo o enem ali drugem projektu.

Ker je prvi april že zdavnaj mimo, zdaj res ne vem, kdo se s kom heca.

F.K.

Občina Šentjur je (ni) na liniji

Med spletnimi stranmi, ki so povezane s Šentjurjem, je od srede jeseni preteklega leta na voljo tudi obisk spletne strani Občine Šentjur. Odločili smo se, da kljub temu, da njen obstoj doslej ni bil »obešan na veliki zvon«, podrobneje pogledamo. Zanimalo nas je, kaj je tam na voljo in preverimo, če si lahko z njo kakorkoli pomagamo.

Mnogi obiskovalci so posebej pozorni na **fotogalerije**, ki so lahko ključ, da se še kdaj vrnejo na stran. In kaj nam ponuja šentjurska? Sicer brez tematskih razdelitev na posamezna področja ali drugih informacij, lahko s klikom obiščemo sakralne objekte, vidimo panoramo nekaterih naselij, ogledamo si velikonočnico, ljubitelji motorizacije pa bodo veseli šentjurskega forda in dveh fotografij muzejskega traktorja z županom na sedlu.

Kdor se hoče podrobneje seznaniti z **ustrojem občine**, v glavnem menuju klikne možnost Občina Šentjur. Na gladnjo dobimo županovo sliko in njegov e-naslov, predviden je tudi prostor za pozdravni nagovor. Podžupan se *ni* hotel slikati, ampak je prispeval svoj delovnik in telefonske številke.

Če želite komunicirati s kom iz občinske uprave, sedaj ni več problem, saj so vsi oddelki vključno z delavci, telefoni in *maili* zgledno navedeni. Za preizkus smo pisali trem najvišjim občinskim uradnikom, ki pa niso uspeli odgovoriti. Torej je za pridobivanje informacij še vedno najbolj zanesljiv peš način, kar v e-dobi našim *pogovarjem* vsekakor ni v čast.

Pri spisku krajevnih skupnosti so navedeni kar najbolj suhoparni podatki. Opcija javni razpisi, seje in javne obravnave je obetala mnogo. Žal tam najdemo le dva razpisa, na kakšnem »e-proračun« ali zapisnik seje občinskega sveta bo treba očitno še počakati.

Spletni obiskovalec se lahko pouči tudi o **zgodovini** Šentjurja. Krajsi sestavek nas seznani o Šentjurju od antike, srednjega veka, Ipavcev, Malgaja do proglasitve Šentjurja za mesto. Druge svetovne vojne v Šentjurju očitno ni bilo. V rubriki Pomembni ljudje je navedenih sedem person, vendar je več besed namenjeno le Ipavcem.

Eden najpomembnejših razlogov za investiranje v spletno stran je zagotovo obveščanje o lastnih **turističnih** zmogljivostih in lepotah. Šentjurske turistične kmetije, hotel in gostišča imajo svojo sličico in vse potrebne podatke. Pri posrednikih do njih (turističnih društvih) žal ni niti telefonskih števil.

Turistične znamenitosti, ki jih našteva www.obc-sentjur.si so: Urbajssova biološko-dinamična kmetija, vinoteka v Ipavčevi hiši, sirarstvo Videc in zeliščna kmetija Kalan.

Med dogodki, vrednimi obiska, najdemo: na eni strani filigransko natančno jurjevanje, na drugi strani pa gole dogodke brez datumov: kresno noč na Slivniškem jezeru, dobrinsko etnološko prireditve, planinsko angelsko nedeljo in Martinove dneve na Ponikvi. V tem razdelku je zanimiv interaktivni zemljevid.

»Gospodarstvo občine« nas vodi do štirih šentjurskih podjetij, obrtne zbornice in povezav do nekaterih krovnih organizacij.

Naslednja **alineja** so **družbene dejavnosti**, kjer so naštet vsa registrirana kulturna, športna, mladinska, turistična in gasilska društva. Telefonskih števil in podobne moderne navlake ni najti.

Čeprav smo prej že obiskali znamenitosti, so druge **znamenitosti** veliko bolj konkretne. Naravne, kulturne in sakralne znamenitosti so podrobno opisane, spremlja jih tudi slikovni material. Med drugim opozarjajo na muzej mlinarstva, železničarskega ne omenjajo.

Med najbolj koristnimi je sploh edina redno osveževana vsebina, znameniti mesečni **koledar prireditev**.

Na vseskozi omenjani strani nas na začetku pozdravita še dve tuji zastavici, ki naj bi verjetno kdaj v prihodnosti odstirali skrivnosti Šentjurja še v angleškem in nemškem jeziku.

Po mnenju nekaterih poznavalcev je celovit pristop k spletni strani obsežen zalogaj, ki potrebuje svoj čas, energijo in seveda denar. Očitno je nečesa zmanjkalo, saj stran razen mesečnega koledarja prireditev od vzpostavitve praktično ni bila dopolnjena. Običajni obiskovalci stran verjetno zapuščajo zadovoljni, uporabnih informacij iščejo gostje in občani pa si vsekakor želijo, da začeti projekt ne bi obstal na mestu. Za celovitejšo sliko smo pokukali še k nekaterim sosednjim občinam.

Šmarje pri Jelšah

Za www.smarje-pri-jelsah.skrbi njihova občinska razvojna služba. Vzhodni sosedje so relativno precej usmerjeni k občanom. Na spletu lahko *snamejo* različne vloge in obrazce, obvestila občanom, občinske odloke in celo nagradno igro.

Zelo so sistematični in natančni pri obdelavi znamenitosti in turizma. Podobno je pri društvih in

obveščanju o prireditvah, razpisih, obvestilih o gradnjah in razvojnih programih.

Med drugim so poskrbeli za povezave k subjektom v domači občini, praktično vsa besedila pa so dostopna tudi v angleščini.

Slovenske Konjice

Šentjurski severni mejaši (www.slovenskekonjice.si) imajo na pogled najatraktivnejšo izmed obiskanih strani. Čeprav obiskovalce nagovarja župan, to ni občinska, ampak nekako mestna stran. Vsebinsko s podatki skope podstrani so bogate z odličnimi fotografijami, vendar uporabnih informacij ne navajajo. Podobno je z nekaterimi rubrikami, ki so v bistvu slepe in ne vodijo nikamor.

Laško

Pivovarska občina ima spletno stran (www.lasko.si) že od davnega leta 1996, odsihmal pa njenega koncepta še niso spremenili. S fotografijami niso pretiravali, vendar jih ni premalo. Podobno je z opisi. Očitno so se odločili za predstavitevno strategijo za zunanje goste, saj si njihovi občani s stranjo praktično ne morejo pomagati.

Dobje

Na koncu bomo skočili še k satelitski občini Dobje. Njihova stran je neuradna (www30.brinkster.com/piromann) in je delo ljubiteljskih rok. Poleg krajših opisov je na voljo še nekaj fotografij. Nekaj podstrani je še praznih. Kar se tiče uprave, je z občinskim glavarstvom očitno moč komunicirati le preko telefona ali golobov, saj imajo kot kaže tudi oni e-naslov le zaradi imidža.

Če na koncu strnemo vtise, je jasno, da ne samo v šentjurski, ampak tudi v drugih občinah še vedno niso celovito rešili problema svojega virtualnega ogledala. Še huje je, da različnih informacij ni moč pridobivati preko e-pošte.

V večjih občinah je povečini drugače, saj so npr. že zaposlili ljudi z ustreznimi znanji. Na splošno pa, podobno kot v šentjurskem primeru, je razumljivo, da še ni tako kmalu pričakovati e-občin.

br

Na železniški postaji Šentjur

Mimo se voziš, gledaš, vidiš ali kar enostavno mehansko sprejmeš spremembe okolja. Hiše letijo mimo in ob lepem vremenu je vse lepo, svetlo. Ko vlak obsiane, si ogledaš ljudi, postajo...

Dokler mi ni prijateljica iz Šentjurja omenila, da bi si ogledali zbirko o razvoju železniškega prometa, ki jo je v dolgih letih službovanja uredil Mihael Bučar, šef postaje v Šentjurju. Zraven je šel tudi moj mož Maks, ki je pred desetletji vpeljal mladega Bučarja v svet glasbe. Tudi na tem področju ima Bučar svojo osebno zbirko doma.

»G dur brez fis v glasbi ne gre...« ga je na postaji pozdravil Bučar. Prisrčen odnos je bil vzpostavljen.

Šele po njegovi razlagi sem zares zagledala čisto drugačno železniško postajo. Pa saj je tako urejena tudi okolica! Kako, da tega že prej nikoli nisem opazila? Korak za korakom me je

presenečala vsaka podrobnost, od prvih začetkov zgodovine, ko je leta 1846 pripeljal hlapec Luka z Dunaja do Celja, sprejem cesarja..., vse slike in predmeti nakopičeni v prostoru obnovljene postajalnice. Kolike in kakšne stvari so tu zbrane! Občudovanje in navdušenje. V hipu sem pomislila, da bi ljudje to morali videti. Pazljivo sem vsrkavala podatke in prepoznavala določene stvari (saj sem že kar dolgo na svetu!). Ne da se povedati, kaj vse je zbranega, preprosto moraš videti in slišati. Človek, ki je vse to zbral in uredil, je nekaj posebnega.

Zagotovo je šentjurska železniška postaja s to zbirko in urejeno okolico edinstvena v Sloveniji.

Slava Kovačič, Ponikva

Anketa

Nogomet, Katanec in Zahovič?

Slovenska nogometna pravljica se je končala žal brez običajnega pravljničnega »in potem sta se poročila in živela srečno do konca življenja«. Pač očitno ni šlo za pravo pravljico, ampak bolj za prozno zgodbo, ki se je nepričakovano tik pred razpletom iztekla v tragikomedijo. Ki je razdelila slovenski nogometni narod na dva tabora. Glavna dilema, kdo je v njej dober dečko in kdo črna račka, bo očitno ostala še dolgo nerešena.

Kako so Šentjurčani doživljali junijsko nogometno norijo in spor med našima tako imenovanimi profesionalcema, rahločutno objokanim selektorjem in preklinjajočo nogometno zvezdo?

Stanko Arzenšek iz Dol:

Ker sem na bolniški, sem kar zvesto sedel pred televizorjem. Se čisto strinjam s Hribarjem, ki je rekel, da je fudbal religija, brez katere danes ne gre. Na splošno sem s slovenskim nastopom zadovoljen, treba je pač biti realist in si priznati, da je že udeležba na svetovnem prvenstvu velik uspeh.

V sporu med našima zvezdnikoma sem bolj na Katančevi strani, Zahovič bi se moral kontrolirati in spoštovati hierarhijo. Toda za prepričanje, ki je vedno nekaj grdega, sta potrebna dva. Ni pa to nobena tragedija, oba sta izigrala svoje možnosti v slovenskem prostoru, toda to še ni konec sveta in ne konec našega fusbala. Poglejte prejšnje svetovne prvake Francoze, ki so se poslovlili, ne da bi dosegli en sam gol.

Maks Koželj iz Šentjurja:

Gledal sem skoraj vse tekme in prebral večino komentarjev, tako da sem kar na tekočem. Ne, nisem se nerviral, bolj sem užival, zlasti ko sem gledal Afričane, ki so letali po igrišču kot zmešani.

Z ozirom na to, da nas je Slovencev komaj za predmestje Pariza, Francozi pa so se od svetovnega prvenstva poslovlili podobno kot mi, sem z našimi nastopi zadovoljen.

Glede spora med Katanecem in Zahovičem je največ krivo vodstvo reprezentance, ker zadeve, ki se očitno vleče že od prej, ni prej uredilo. Oba akterja pa bi tudi morala ravnati drugače. Gre vendarle za šport in za profesionalizem, v katerem za takšne čustvene izbruhe in osebne spore ne bi smelo biti prostora. Vsekakor bi Zahovič moral spoštovati avtoriteto selektorja. Mislim,

da sta oba dokončno zapravila svoje mesto v slovenskem nogometu.

Aleksandra Kobal iz Šentjurja in Alenka Povh s Ponikve:

Najini pogledi na fudbal so identični, zato naju dajte kar skupaj.

Nogomet je zelo v redu zadeva, malo evforije in veselja nam pač ne more škoditi. Glede slednjega sva čisto podobni našim moškim. Da smo sploh prišli v Korejo, je velik uspeh in promocija, ko bi le še sodniki pošteno sodili. Tisto s Španijo je bilo prav porazno. Gledali sva skoraj vse tekme, celo dopust sva si vzeli za to. Naše fante sva spodbujali tudi po elektronski pošti.

Da je mondial učinkovito kontracepcijsko sredstvo? Ta je pa bosa. Prav nič takšnega nisva opazili.

Glede spora med Zahovičem in Katanecem sva si vendarle malo navzkriž. Sva soglasni, da sta oba preveč trmasta in preveč otročja hkrati, toda Aleksandra misli, da sta oba enako kriva, jaz pa pravim, da je Zahovič le Zahovič in je boljši. Še bo mesto zanj v slovenskem nogometu.

Ivč Čretnik s Slivnice:

Za direktne prenose ni bilo ravno veliko časa, posnetke sem si pa večinoma ogledal in tudi s

komentarji sem kar na tekočem.

Na splošno je slovenska uvrstitev na mondial fantastičen uspeh, podobno tudi del igre proti Španiji in Paragvaju. Vzoredna dogajanja med Katanecem in Zahovičem so žal vrgla slabo luč na ta dosežek. Kriva pa sta oba, Zahovič kot razvajena zvezda, Katanec pa kot menedžer, ki se nima pod nadzorom. Oba imata preveč denarja, da bi se lahko obnašala normalno. Zahovič ni igral veliko, da bi ga lahko ocenjeval, Katanec pa je delal tudi velike napake in z nekaterimi nerazumljivimi menjavami (Tavčar, Dabanovič...) morda celo potopil našo ekipo. Oba sta dokončno aut iz slovenskega nogometa, kar je seveda velika škoda. Slovenski nogomet pa brez igralca, ki bi znal dati gol, tudi ne more naprej.

Briga Lesjak, Gorica pri Slivnici

To, da je nekdo ustrelil svojo ženo, ker mu je med tekmo izključila televizor, sem prvič slišala, mislim pa, da pri nas ni tako gorečih navijačev. Sem pa mnenja, da si naj moški, ki jih nogomet najbolj zanima, ogledajo par tekem, ne pa da sedijo pred televizorjem cel mesec.

Dopoldanski prenosi so neposrečeni, gledanja popoldanskih posnetkov, ko je rezultat že znan, pa sploh ne razumem.

Tu v gostilni je bilo ob tekmah naše reprezentance kar živahno, ljudje so si dali presenetljivo veliko duška. Katanec ali Zahovič? So se kar dajali okrog tega, meni pa je več ali manj vseeno.

F.K.

Prizor, kakršen se je ponujal v soboto 15. junija popoldne na Debelakovi koruzni njivi v Hotunju, lahko najdete le še v kakšni zgodovinski čitanki iz prvih let povojnega zadružništva: 15 »tavrharjev«, opremljenih z motikami, je spokojno okopavalo, plelo in ogrinjalo koruzo.

»Bio okopavanje«

Toda vzdušje ni bilo prav nič dninarsko, med primerno spodrecanimi ženami in dekletki so motike vihteli tudi hotunjski gospodarji Debelak, Vrečko, Podkrajšek... Kljub peklenski vročini - tistega dne je termometer zlezel preko 30 stopinj - je bilo na njivi živahno, morda nekoliko tudi zaradi dveh že izpraznjenih gajb pira.

Ne, ni šlo za folklorno obujanje starih običajev, temveč za nadvse resno »bio okopavanje«. Debelakovi iz Hotunja so se namreč odločili za ekološko kmetovanje, kar pomeni, da bo njihova koruza zrastle brez umetnih gnojil in pesticidov in da je najmanj enkrat treba iti v koruzo tudi z motikami. Tako je tisto soboto skoraj vsa hotunjska kmečko-delovno sposobna populacija okopavala 80 arov koruze od treh popoldne do osmih zvečer. Torej skupaj kar 75 delovnih ur, če ne štejemo tistih 20 ali 30, ki so

jih porabili za likof. Ko so morali pospraviti med drugim tudi odojka, dva zajca, nekaj litrov vina, kisle vode...

G. Debelak, je v bio kmetovanju kaj ekonomike?

»Seveda je, predvsem zaradi večjih subvencij. Na teh 80 arov bom pridelal okrog 70% običajne količine koruze, zanjo dobil 100 tisočakov podpore, potem pa še 80 SIT dodatka na kilogram prodanega mesa. Žal se pri prodajnih cenah zaenkrat še nič ne pozna. Ampak je tudi zavest, da delaš prav, veliko vredna.«

Toda ali niste vso subvencijo pokurili samo že z okopavanjem, seveda če računamo bruto delovno uro 1000 SIT?

»Po vaši računici že, toda tu gre še za druge stvari, za vrednote, druženje... Pridite nazaj čez dve uri, pa boste spoznali tudi to drugo stran.«

F.K.

Sonce nabija! Kdaj, če sploh, se bomo v Šentjurju kopali?

Z bazenom bo upravljal Bohorč

Zadnjih 14 dni je bilo vreme super poletno. Torej bi bila več kot primerna tudi osvežitev v bazenu. Toda ta je še pred tednom kazal prav žalostno podobo. Skozi ploščice ob školjki bazena so se dičile visoke trave, voda pa je imela prav grdo zeleno barvo. Da, bila je še lanska. To je pač Šentjur, bi lahko rekli. Samostojen planet. Osončje zase. Tu je vse drugače. Tukaj se svet vrti počasneje. Veljajo drugačna pravila in načela. Pri nas se igra posebna igra. Nenavadna igra. Ampak.

No, zadeva se je vsaj formalno premaknila minuli petek, ko so na občini sklenili enoletno najemno pogodbo z Marjanom Bohorčem. Če bo vse po sreči, da se ne bo skisalo vreme in predvsem, da bodo zeleno luč dale inšpekcijske službe, naj bi bazen kopalce sprejel v prvih dneh julija.

Javni razpis

Občina Šentjur je letos vendarle skušala najti najugodnejšega najemnika bazena in v drugi polovici maja objavila javni razpis. Vsekakor nekoliko pozno, saj se razpis s svojimi postopki navadno zavleče vsaj na mesec dni. In tudi tokrat ni bilo nič drugače, saj je bil bazen v najem predan 21. junija, za njegovo pripravo pa naj bi bilo ob idealnih razmerah (le te so v Šentjuru vse prej kot takšne) potrebnih vsaj 10 dni...

Kakorkoli že, na razpis so se prijavili štirje ponudniki: Damjan Romih, Športno rekreacijski klub »Koši«, Cvetko Hribar in Marjan Bohorč. »Najustreznejša je bila ponudba Marjana Bohorča, s katerim bo sklenjena pogodba o najemu,« je v dopisu vsem prijavljenim 13. junija zapisal župan Jurij Malovrh.

Ni bilo komisije in javne razgrnitve

»Čudno se mi zdi, da ni bilo komisije in javnega branja odločitve,« je za začetek povedal Kristjan Košak, eden izmed prijavljenih na razpisu. Moti ga, da je vse skupaj potekalo v tajnosti in da se je že poprej neuradno govorilo, da bo na razpisu uspel Bohorč,

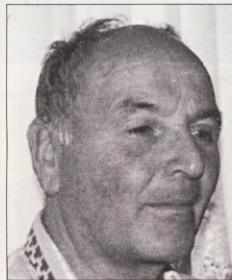
kar se je nato res zgodilo. »Mislim, da bi morali vsi prijavljeni imeti pravico videti ostale ponudbe in s tem ne bi zdaj prihajalo do različnih špekulacij. Nič me ne moti, če je dobil bazen zares najboljši ponudnik, toda Občina bi morala delati po pravilih. Ne bom se pritožil,

ker tako ne bi nič dosegel. Bazen so zgradili Šentjurčani in prav je, da vedo, kaj se z njim dogaja. Žalostno je tudi, da odgovorni ne zaupajo domačemu znanju. V Šentjuru imamo trije licenco za upravljanje z bazeni, veliko pa je tudi kopaliških mojstrov, vendar vsi delajo izven Šentjura. Tukaj se odgovorni in njihove strokovne službe sploh ne zanimajo, kakšna je situacija. Raje te potolčejo, kot da bi ti doma ponudili delo,« meni Košak, ki je pred dnevi že odprl bazen v Frankolovem. »Tam sem uspel na razpisu, kjer me je posebna komisija povabila na razgovor, svojo odločitev in obrazložitev pa je sporočila na javnem branju,« je zaključil.

Podrobnosti in nekatere nejasnosti glede razpisa smo želeli preveriti tudi v občinski stavbi, vendar nam v nekaj poskusih nikakor ni uspelo ujeti »pravih« oseb, tako da lahko le povzamemo besede župana Malovrha na Radiu Celje, ko je dejal, da so tehtali med dvema zelo kakovostnima ponudbama, na koncu pa so se odločili za Bohorča.

Romih zahteva 3 milijone

Zadnje tri sezone je z bazenom upravljal Vili Romih, letos pa se je na razpis prijavil njegov sin Damjan. Ni bil izbran. Tudi on brez obrazložitve. »Prijavil se je sin, ker sem sam zaradi bolezni v invalidskem pokoju. Menim, da smo v minulih letih dobro delali, saj je bila voda

vedno čista, bazen pa odprt že ob prvih toplih dneh. Toda na občini so se odločili kot so se in nimam se namena obremenjevati, zakaj tako, čeprav se mi odločitev ne zdi fer. V lokal sem vložil mnogo denarja. Dal sem narediti celotno opremo, plačal priključek za kabelsko TV, prispeval 300 tisočakov za nadstrešek. Celoten znesek je 3 milijone. Za vse to imam račune in zdaj se dogovarjam za izplačilo. Prej nikakor ne bom predal ključev. Sicer pa sem v športnem parku pustil velike denarje. Popolnoma smo preuredili igrišče, naredili rezervnega, dosti vložili tudi v stavbo v športnem parku... Tudi zato sem že pred leti predlagal občini, da mi zato da za 10 let bife v brezplačen najem,« je povedal Romih.

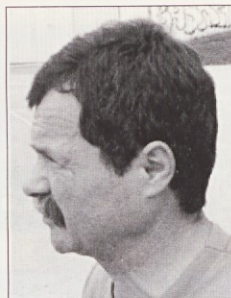
Bazen v prvih dneh julija? V začetku tega tedna so začeli s čiščenjem bazena, urediti pa je potrebno tudi nekatere druge zadeve. V kratkem naj bi bilo vse

pripravljeno za prevzem, še prej pa si bodo vse podrobno ogledale inšpekcije, ki naj bi po nekaterih informacijah šentjursko kopališče imele še pod posebnim drobnogledom. Vse zagonske stroške bo pokrila občina.

»Takoj po podpisu pogodbe sem začel z urejanjem potrebnega. Nadejam se, da bomo do konca tedna vse uredili, potem pa moramo počakati še na inšpekcije. Pogovarjam se še tudi o odkupu opreme v lokalu. Menim, da je realno, da bi bazen začel obratovati v začetku julija, vse skupaj pa je odvisno od večih dejavnikov,« je povedal Marjan Bohorč, ki želi, jasno, na bazen pripeljati čimveč ljudi. To bo poskušal z gostinsko ponudbo, razmišlja pa tudi o nočnem kopanju, živi glasbi... Seveda če bo le dovolj ljudi. Cene celodnevni vstopnic naj bi znašale 350 SIT za otroke in 700 SIT za odrasle.

Bak »izseljen«

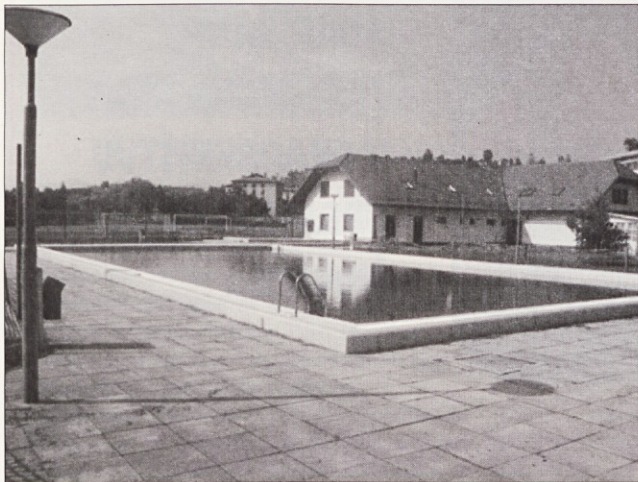

Branku Vareško se je 3. junija iztekla 10-letna pogodba z občino za najem bazena, čeprav je sklep o prekinitvi prejel že 6. junija 1996. Vareško pravi: »V začetku junija sta se pri meni oglasila predstavnika občine in po opravljenem zapisniku sem jima oddal ključe. V

dogovoru s tenisači, katerim naj bi pripadla stavba, bom svojo opremo odpeljal«. Bak sicer od spomladi za teniški klub dela kot upravnik igrišče, še vedno pa toži občino zaradi predčasne prekinitve pogodbe in velike izgube ter psihičnih bolečin. »Zgodba postaja vedno bolj zanimiva, saj se odrivajo nekatere nove podrobnosti. Resnica se bo pokazala na sodišču in takrat bodo Šentjurčani lahko videli, kaj vse se je dogajalo. In prav je, da izvedo!«, pripoveduje Vareško in pokaže mapo v kateri ima po njegovem mnenju zbrane dokaze o hudih nepravilnostih, ki so se dogajale v športnem parku v zadnjem desetletju.

Zgodba s šentjurskim bazenom kot kaže še ne bo kmalu zaključena. Nedvomno bo zanimivo spremljati nadaljnja dogajanja. Upamo, da tudi v vodi na samem bazenu, nedvomno pa bo še kako vroče na občini, sodišču in morda še kje. Ah, Šentjur, draga vas domača...

L. H.

*Čestitamo za
dan državnosti.*

KS Šentjur - mesto

Srečko Tonjko, s.p.
GSM: 041 713 888

Aleksander Lugarič
GSM: 041 714 977

- NOVOGRADNJE
- ADAPTACIJE
- ZAKLJUČNA DELA
V GRADBENIŠTVU
- UREJANJE OKOLJA
- ŠKARPE...

Vi naročite - mi naredimo!

V znamenju malih maturantov

Včasih smo jim rekli osmarji ali osmošolci, zdaj so nekateri že devetošolci, po novem, ali spet po starem, pa mali maturanti. Kar dodobra so napolnili junijsko sceno. Preveč jih je, in preveč prireditev je bilo, da bi vse registrirali, tiste, ki so vsaj minimalno poskrbeli za svojo medijsko promocijo, pa smo skušali zajeti v naše zapise.

Odličnjaki pri županu

Ravnateljji so bili nejevoljni: sprejem pri županu ob 11. dopoldne na dan zadnjega šolskega dneva, to je rahlo nasilje nad utečenim šolskim redom. A je udeležba bila le polnoštevilna. Nagovor župana pod lipo na Ipavčevem vrtu - nič takega, kar bi se človeku usedlo v dušo, ni povedal - stisk roke, vsakemu nekaj spodbudnih besed in darilo, knjiga in čokolada, za »posladek« še poduk o slavni šentjurski zgodovini. Pogostitev je bila več kot skromna, sok in »mikroskopsko« mali obloženi kruhki. Bi si upal ocenjevati, da skoraj malo preveč skopo, morda celo podcenjujoče za bodočo šentjursko elito. Morda je komu bilo v uteho še fotografiranje z županom in svojim ravnateljem. V pol ure je bilo vsega konec.

Le kaj bo ostalo srednješolskim maturantom, če si bodo njihove dijaške običaje prisvojili osmošolci? Očitno je, da mladina prehiteva čas skoraj za štiri leta. Mnoge osmošolke iz OŠ Franja Malgaja so na valeti v hotelu Žonta menda tako spretno paradirale v svečanih oblačilih z dekolteji spredaj in zadaj, z visokimi petami in nakitom, da so bila prvovrstna poželjiva paša za moške oči.

Parada malih maturantov na Mestnem trgu sploh ni bila te vrste. Celo nasprotno, 40 parov osmošolcev z vseh šentjurskih šol je bilo »uniformiranih« dokaj proletarsko. Fantje v črnih majicah (ki so jih zaradi 30 stopinj v senci sočno preklinjali), dekleta podobno v majicah bolj rožnatih barv, s pomenljivimi napisi na hrbtu, da gre za šentjursko parado malih maturantov. Vsi, z izjemo dveh gospodičnic v krilih in damskih šolenčkih, ki sta se le odločili za demonstracijo ženskega šarma, pa v kavbojkah in drugih podobnih »cunjah« ter adidaskah.

Kje so drugi, sem spraševal skupino osmošolcev, ki se je zatekla v senco. Da so tisti bolj pametni ostali doma, so me presenetili.

In se je začelo. Nekaj taktov mazurke, angleškega valčka in malo improvizacij pod vodstvom zgovorne plesne učiteljice iz celjskega Plesnega vala, pa je bila zadeva zaključena. Moram priznati, da so se mali maturanti izkazali s presenetljivo mero plesne spretnosti, kljub temu pa ne bi mogel reči, da so izžarevala kakšno posebno plesno zadovoljstvo. Pač, še ena naloga, ki jo je treba opraviti. Za njimi je voditeljica postavila na ogled svojo plesno ekipo, pravzaprav bolj

telovadce in artiste kot plesalce, ki so kar navdušili, zlasti fantje, čeprav obupno našemljeni. Ampak to je očitno »in«. Nastopa podobno maskirane skupine Game over več nisem spremljal, tako kot tudi večina osmošolcev, ki so se, verjetno še valetno utrujeni, kaj hitro porazgubili s prizorišča.

Mala matura je očitno postala podobno kot prvo obhajilo ali birma dober izgovor za praznovanje. In za posle. Pa le kaj bi se sekirali, saj vse radodarno plačajo občina in starši! V celjskem Plesnem valu si lahko samo manejo roke. Da pa v dobri stotnji šentjurskih učiteljev in fiskulturnikov nimamo face, ki bi organizirala to »noriado«, je pa vsaj rahlo čudno. Ali pa komot.

F.K.

Dostojno slovo hruševskih malih maturantov

Sceno v športni dvorani so spretno preuredili v svečano prizorišče, učitelje posadili na častne stole pod tribuno, starše in druge slučajne radovedneže pa na tribuno. Dekleta praviloma v dolgih oblekah, urejenih frizurah, fantje vsi vsaj v kravatah, dva ali trije tudi v temnih oblekah. Vse resnobno, vse poštirkano. Kulise za »zgodovinski« dogodek hruševskih osmarjev so bile brezhibne.

O plesnem nastopu ne bi izgubljal preveč besed. 17 parov se je simpatično in kajpada nerodno spopadlo z prezahtevnimi latinsko ameriški in

drugimi ritmi, presenetljivo fantje prav nič manj štorasto od deklet. V mojih casih v celem razredu ne bi našli dveh fantov, ki bi bila pripravljena prijeti punco za roko in plesati, hruševski fantje pa so to nalogo opravili prav dostojanstveno.

Sledil je prijazen in pester zabavni program. Zapela sta Tina in Tomi, največ odobravanja sta požela dobro naštudiran nastop njihovih Sester z »Lahko ti podarim samo ljubezen« in »orkestra« (dva harmonikarja, trije violinisti in dva kitaristi) z »Moj očka ima pa konjča dva« in »We are the

champions«, kajpada z zborovsko spremljavo vseh osmošolcev.

Govorni del programa je bil rutinsko pozitiven, lepe besede na vse strani, rožice in poljubi učiteljem, darila razredničarkam, zahvale staršem, pohvale ravnatelja Gajška... Kdo od staršev in učiteljev je prav gotovo tudi potočil kakšno solzo ganjenosti.

(se nadaljuje na 20.strani)

Šolski utrinki 2002

V petek, 7. junija ob dveh popoldan, so se na naši OŠ F.M. odprla vrata delavnic. Imeli smo dan šole in učenci so se lahko pridružili različnim delavnicam.

Na dvorišču pred starim delom naše šole sem najprej zagledala veliko kolesarjev. Takoj mi je bilo jasno, da sem prišla v kolesarski krožek. Četrtošolci so vozili po črtah in križem količkov. Naloga je bila še težja, ko so prijeli bilanco le z eno roko ter vozili osmico. Po šolskem hodniku so se že na daleč širile prijetne vonjave po medu, kmalu sem zagledala tudi čebelarja. Prijazen čebelarski mojster po imenu Andrej Jernej mi je ponudil tudi med. Potem pa je na veliko začel razlagati o čebelah, s katerimi ima očitno precej izkušenj. Nadstropje višje je bila tudi zgodovinska delavnica, kjer so pripravljali razstavo starih knjig, biblij, učbenikov in celo starih šolskih potrebščin. Najbolj glasen pa je bil prav gotovo geografski krožek, kjer je potekal kviz Lepo je imeti čokolado. Vsak je namreč dobil devet vprašanj. Za vsak pravičen odgovor si dobil večjo čokolado. In lahko vam zagotovim, da ni nihče izstopil iz te delavnice čokoladno sestradan.

V najvišjem nadstropju je potekal biološki krožek, kjer je ena izmed skupin mikroskopirala čebulo, druga skupina pa je delala poskuse z hrčki in skakači, med drugim so opazovali, kako se hrček in skakač obnašata v isti kletki.

Glasno navijanje me je pripeljalo v telovadnico. Tam so letošnje osmošolke igrale odbojko proti mamam in tokrat so mame pokazale več športnega duha kot učenke, Zmagale so z 24:10. Potem so

mame nabrile še mlajše deklice. Dečki so se merili v košarki. Trojka iz 7.a je premagala trojico iz 8.c z izidom 7:4. Trojica iz 7.b pa nasprotnike iz 8.b s 5:2. Tako so se sedmi razredi zopet izkazali za boljše od osmarjev.

Ko so se zaprla vrata delavnic, je v šolski avli bila še zaključna prireditev z naslovom Lepo je biti ful kul mega zakon Malgajevca. Ob peti uri sva na oder stopila Jonas oziroma Zoran Polnar in moja malekost Anita Dobrotinšek. Prireditev je potekala v TV stilu Lepo je biti milijonar. Sandi Božič in Metka Gradišnik sta si poskušala priboriti laskavi naslov ful kul mega zakon Malgajevca. Za vsak pravičen odgovor sta dobila nov naziv. Vsak tekmovalac je imel možnost dveh zasilnih izhodov, polovičke in glas učitelja. Vsak od njiju se je povzpel do tretje stopnje in sta si tako priborila naslov dobrega malgajevca.

Sledila je obrazložitev za najboljšega učenca šole. Letos si je ta častni naziv s šestimi zlatimi priznanji iz logike, slovenščine, zgodovine, vesele šole, angleščine in kemije priboril Luka Vlaovič. S tem trudom si je tako prislužil potovanje s spremstvom ravnatelja in podravnatelja. Nato pa sem kot asistentka prebrala še obrazložitev za najboljšega športnika šole, za katerega smo razglasili Jerneja Pusserja, učenca 8.b razreda. Tako se je tudi on pridružil potovanju.

Prireditev je prav lepo uspela.

Osmošolci tik pred odhodom

Ko so v četrtek, 13. junija, osmošolci odhajali iz šole, sem se spraševala, kakšen mora biti občutek, če odhajaš iz šole teden prej kot drugi in s spričevalom v žepu. Nekatere sem o tem tudi povprašala in do odgovorov in fotk sploh ni bilo težko priti.

Tina Ferlič:

Moram povedati, da komaj čakam, da grem naprej, čeprav bom sošolce pogrešala. Tudi z učitelji smo shajali. Vaje za valetu so bile super, ker zelo rada plešem in komaj čakam na valetu samo. Tudi končni izlet je bil super, učitelji, vodiči, vse. Našo obalo smo preživeli vsi celi ter polni ljubezni, na avtobusu na poti domov pa smo vsi spali.

Blaz Slomšek:

Počutim se zelo pošteno, ker je vsega konec in zdaj gremo naprej. Učitelji so bili v redu, v redu je bila šola. Končni izlet je bil sploh super. Ja, eksterci so pa huda stvar in priporočam vam, da kdaj pa kdaj pogledate v zvezke. Pa saj boste tudi to dali skozi.

Blaz Jakopin:

Naša šola je v redu, tudi učitelji so se izkazali. Še posebej za kemijo, slovenščino, biologijo, matematiko in za tehniko. Eksterci pa so bili težki in zelo zahtevni. Najbolje smo se imeli na končnem izletu in na vajah za valetu, ki pa nam, fantom, niso

šle najboljše. Fantje, ki bodo naslednje leto plesali na valeti, bodo pa ubogi. Hecam se.

Nejc Pusser, športnik šole:

Razburljiva in zabavna in kar prehitro je minila. Najhitreje je sicer minil končni izlet, ki bi vseeno lahko trajal malce dlje. Ja, z učitelji tudi nismo imeli večjih problemov. Valeta je valeta in vem, da bomo tudi danes kaj lepega doživeli.

Rok Senica:

Šola? Preveč stopnic in preveč razredov. Končni izlet je bil super, na avtobusu še boljše. Učitelji so tudi bili kar v redu - ker so samo spali. V imenu vseh fantov lahko povem, da nikogar niso najbolj veselile vaje za valetu. Drugače pa se mi je zdelo teh osem let najboljših. Sošolke, učitelji, izleti; vse je bilo super.

Anita Dobrotinšek

Tudi ponkovški osmošolci so se poslovlili

V sredo, 12. junija, so se za vedno poslovili od osnovnošolskih klopi.

Za starše so pripravili pester kulturni program, ki ga je spretno povezovala Polonca Planko. Za uvod so zaplesali kot pravi maturanti, nato so sledili nastopi prave pianistke Anje Šarlah, pevke Zvezdnih trenutkov (Poloni Planko in Podkrajšek ter Saša Podkrajšek) s pesmijo Norela bi s teboj, vsi skupaj pa so zapeli angleško Dom in Šolski zahod, avtoric omenjenih treh pevk. Po ravnateljevem nagovoru so bili na vrsti šolski uspehi. Generacija 2002 je bila zelo uspešna in je skupaj osvojila pri vseh predmetih 21 bronastih in 5 srebrnih priznanj.

Pohvale in knjižne nagrade za odlični uspeh so dobili Goran Buser, Polona Podkrajšek, Polona Planko, Katja Črep in Ana Šarlah. Posebno nagrado si je prislužila Polona Podkrajšek za svoje matematične tekmovalne uspehe in za maksimalno število točk pri eksternem preverjanju znanja pri tem predmetu. Bila je tudi najuspešnejša učenka na šoli.

D. Jazbinšek

Šentjurske
NOVICE

za vsakega
Šentjurčana

www.sentjurskenovice.si

Voda, voda...

Pa ne katerakoli, temveč pitna voda iz filtrirnega aparata na OŠ Ponikva.

Na OŠ Ponikva so se v začetku leta lotili projekta Voda za zabavo in življenje zdravo, katerega namen je bil odvzeti otroke od sladkih gaziranih pijač in jih pritegniti k pitju vode. V začetku so namestili aparat za vodo v galonah, ki so jo kupovali. Učenci so novost sprejeli z navdušenjem in pred aparatom je bila med vsakim odmorom gneča. Ugotovili so, da je vsak šolar popil 3 do 4 dl vode. To je pomemben podatek, saj primanjkljaj 3 dl vode v telesu zmanjša umske sposobnosti za 15%, povzroča utrujenost, nemir, stres, slabo presnovo... Ker pa so bili stroški z vodo veliki, so starši zbrali potreben denar za najem aparata za filtriranje vode, ki so ga učenci sprejeli z enakim navdušenjem. Zdaj vsi pijejo vodo, okrog šole pa ni več plastenk raznih umetnih in dragih pijač.

Hvala družinam Palčnik, Jug, Valpatič, Kovač, Štor, Verdinek, Zabukošek, Ipšek, Debelak, Mohar, Spolenak, Novak in Bukovšek, ki so prispevali za filtrirni aparat.

D. J.

Šola na Ponikvi bo - ko bo

Prizidek k šoli na Ponikvi očitno še ne kaže najbolje. Kot je povedal ravnatelj Jaka Ratajc, so imeli 30. maja sestanek na šolskem ministrstvu, s šentjurske strani so sodelovali župan Malovrh, Edi Peperko in projektantka, a so se vrnili iz Ljubljane brez konkretnih obetov.

»Za investicije pristojni gospe smo predložili vse potrebne podatke in ji predstavili tudi naš projekt. Prizidek naj bi imel 749 m² površin, z njim bi pridobili 6 učilnic, računalniško učilnico, zbornico in šolske poslovne prostore in bi končno omogočili prehod na enoizmenski pouk ter devetletko. Ponkovška demografska predvidevanja izgradnjo prizidka vsekakor opravičujejo. Na ministrstvu so si vzeli uro in pol časa za nas, podrobno smo jim vse razložili in mislim, da so vsaj načelno sprejeli naše razloge in predloge. Gospa Baši, pristojna za šolske investicije, si je vzela čas za proučitev naših projektov, zato o konkretnih terminih ni bilo še ničesar rečenega. Kaj to pomeni, ne morem reči, kdaj bo ta investicija v višini okrog 250 milijonov prišla v državni in občinski proračun, še ugibati ne morem. Želim si in hkrati tudi upam, da se bo to zgodilo čim prej, kajti v jeseni 2003 naj bi začeli z devetletko, ki nam bo prostorske stiske samo še krepko povečala.«

Dan mladosti 2002

Ko pride Tito v Šentvid ali brcanje mrtvega leva

25. maj 2002 ob 19. uri. V spremstvu značilno plavo obarvane stoenke in ob srh zbujačem predirljivem zavijanju sirene je skozi špalir vsaj petstoglave množice zapeljala na dvorišče brigadirskega doma razkošna limuzina z našim »ljubljenim Maršalom« in njegovim spremstvom (miličniki, gorile...). Vihrale so jugoslovanske zastave s peterokrakami, množica je ploskala, norela in dobesedno zasula avto s poljskim cvetjem, rdeča preproga do govorniškega odra, zavitega v veliko jugo-zastavo, četica uniformiranih pionirčkov, prihod štafete, pristrčno srečanje najmlajših z Maršalom in govori...Tito v maršalski uniformi, sončnimi očali in cigaro je začel svoj legendarni »Drugovi i drugarice...«

Množica ga je prekinjala z bučnimi aplavzi in vzklikanjem »Tito, partija!«

Tudi mene je prevzelo vznemirjenje in več nisem bil prepričan, ali se fantje norčujejo ali mislijo resno. Predstava je zadel v živo. Opazoval sem ljudi okrog sebe, sodelovanje je bilo takorekoč stoodstotno. Eni so mahali z zastavicami, drugi z rožami, spet tretji so ponosno držali transparente z znanimi napisi, kot so Mi smo Titovi, Tito je naš, Tito - partija, omladina-akcija in podobnimi, vsi pa so bili polnokrvno navdušeni. Navzoči nekdanji šentjurski brigadirski in mladinski funkcionarji so sijali, kot da bi šlo zares, enako resno so učinkovali lepo postrojeni šentjurski škmljevci, s titovkami na glavi in pionirskimi ruticami ter transparentom v Rastočnikovih rokah na čelu. Predsednik planinskih študentov Vovk se je dobesedno tolkel po kolenih od smeha in zadovoljstva: ni mogel verjeti, da mu je šov tako uspel. In res je uspeval. In to bolj s svojo alegoričnostjo kot satiričnostjo. Bilo je sicer

nekaj malega humoriističnih dodatkov, ki pa so se dobesedno izgubili v fascinantni kopiji komaj dobri dve desetletji stare resničnosti. Sandi Kovačič in drugi šentviško-planinski igralci so odigrali odlično partijo. Toda...

Da, toda... Dlje ko sem ves ta cirkus opazoval, bolj sem bil mrk, manj sem razumeval in še manj užival. Postalo mi je nelagodno in nisem več vedel, kam bi se dal. Tito je brez dvoma del tudi moje mladosti, nosil sem mu štafete in veroval v njegovo božanskost. Se ti fantje, večinoma rojeni že po Titovi smrti, delajo norca tudi iz mene in moje mladostne svetinje? Da, brez dvoma. Čeprav sem s

Titom in njegovim kultom kasneje, vsekakor pa dobra štiri desetletja pred klumpovci, kruto razčistil, tudi z enajstmesečnim zaporom, se mi je to norčevanje zdelo povsem odveč, nemoralno. Kot brcanje mrtvega leva. Tito in njegov čas sta bila po svoje grozljiva, toda zgodovinska, nezgrešljivi del naše zgodovine. Ne, ta komedija z zamudo ni bila po mojem okusu. Na drugi strani pa je spet res, da je navzoča množica dobesedno z vsemi čuti pristno sprejemala to farsno predstavo, z vso nekdanjo evforičnostjo in očitno uživala. Kot je uživala tudi ob zadnjem Titovem obisku na Planini, mislim, da je bilo leta 1976. Nisem bil takrat zraven in tudi zdaj se nisem mogel identificirati s šentviškimi »častilci« dneva

mladosti. Skratka, tam sem bil tujek.

In če bi se na koncu vprašal, kakšna je »filozofska« bilanca šentviškega Dneva mladosti 2002, bi bil glede odgovora v resni zadregi. Meni je vsekakor dal misliti in s tega stališča mu moram priznati določeno težo. Kaj pa so v Šentvidu iskali in našli drugi udeleženci tega dogodka, si pravzaprav niti približno ne morem predstavljati.

Počakati bo treba na Dan mladosti 2003 in morda mi bo potem kaj bolj jasno.

F.K.

PREVORSKO SLAVJE LJUDSKE PESMI

»Kje so moje rožice...?«

Tudi letos je skupina ljudskih pevcev s Prevorja z muzikantom Jernejem in Markom Kočevarjem pod vodstvom neumorne kulturne animatorke kraja **Majde Rezec** razveselila svoje sokrajane kot tudi številne obiskovalce od drugod s celovečernim koncertom, obogatenim in popestrenim s precej

gosti - izvajalci kar dve uri trajajočega programa: Vaški veseljaki z Dobja, Jurij iz Šentjurja in Tremerski ducat z Rečiškimi pevci, Veseli Dobrinčani, citrarka Irena Zdolšek, sintesajzerist Gašper Jelen, humoristka Jasmina in od Celjske televizije izposojeni humorist Štamperlov Pepi alias Darko Žvižej, ki pa bi se mogoče ustrežnejše imenoval recimo Pepe Pimperl, saj mu gre seks po glavi še bolj kot štamperli - možakar je bil tudi povezovalc programa. Prireditve je s stanjšanim posluhom za potrebe in okus kraja organiziralo Kulturno društvo Prevorje s predsednico Sandro Maček. Prireditve - vsebinsko pisani koncert pod naslovom »Kje so moje rožice...?« - je bila v soboto, 1. junija ob 20. uri, v nabito polnem in za to prireditve posebno prirejenem prireditvenem prostoru prevorske osnovne šole, v katerega se je nagnetlo (skupaj s kar 40 izvajalci programa) domala 300 ljudi (manjkalo ni tudi Šentjurčanov), kar je za malo Prevorje skoraj sanjski obisk. Za

realizacijo prireditve seveda stojijo tudi številni donatorji, na nek način pa ves kraj, zlasti še domačinke in domačini, ki so se izkazali z domačimi dobrotami oziroma jedačo in pijačo, kar vse je prišlo na vrsto s pogostitvijo po zaključku »uradnega« programa in čemur bi lahko rekli sproščujoče - pristrčno druženje ljudi, ki smo ga vsi tako zelo potrebni in na katerem sta se tako nazorno pokazali prislovična kozjanska gostoljubnost in veseljaštvo. Razpoloženje v dvorani je še dodatno zvišalo zaključno žrebanje vstopnic, ki je nekaj srečnejšem prineslo lepe praktične nagrade.

Seveda so osnovni ton prireditvi dali domačini - mešani vokalni septet s pridruženima ljudskima godcem harmonikarjem in klarinetistom, ki prizadevno in z veliko spoštovanja in občutka goji izvirno (večglasno) ljudsko petje oziroma muziciranje, in ki je zaluzen za to, da bo čim manj bogastva tukajšnje glasbene folklorne potonilo v pozabo. V teh krajih še domuje starinsko večglasno ljudsko petje in se po domovih še prepeva, ne pa razpuščeno oziroma enoglasno kruli kot pijana mladina ponoči v Šentjurju. Prevorska skupina je ubrano zapela 4 ljudske (prva od njih na besedilo Majde Rezec postaja pravcata kozjanska himna), čez čas še venček ljudskih s spremljavo sintesajzerja, vmes pa sta zares odlična instrumentalista skupine blesteče izvedla svoj virtuosni solistični nastop. Zanimivo in iz žive folklorne prakse izhajajoče je na šaljivo zamišljenih improviziranih instrumentih zamuzicirala in zapela ad hoc sestavljena skupina Veseli Dobrinčani.

S tem je bil fond resnično našega folklornega glasbenega izročila, žal, izčrpan, kajti drugi nastopajoči (z izjemo citrarke in morda

sintesajzerista) se te glasbene zvrsti bolj ali manj le dotikajo oziroma jo prinašajo na dan problematično in neredko kičasto preoblikovano v novodobni takomenovani narodnozabavni preobleki, večinoma s primanjkljajem izvirnosti oziroma s posnemanjem »hitovnih« frajtonarskih vzornikov v čim hitrejšem dvočetrtinskem ali tričetrtinskem taktu. Vseeno pa po izvajalski plati velja pohvaliti nastop najstniškega ansambla Jurij kot tudi Vaših veseljakov. Od citrarke in citrarske prvakinje Zdoljškove je prihajala kvaliteta kot vedno (postaja sposobna za samostojni celovečerni koncert), a tudi sintesajzerist Jelen poznavalsko upravlja svojo zapleteno elektroniko.

V programu je bilo tudi precej, morda celo že preveč humorja, žal včasih precej cenenege, pritlehnege, sadistično grobege in neredko celo seksualno vulgarnega, kot v posmeh vsemu pa je bilo prav tu smeja največ (humorist **Pepe**, sicer tudi utečeni konferansje predstave, že ve, kako se streže ljudstvu).

Pomislek, ki se postavlja ob poslušanem in videnem programu, zadeva **koncept prireditve**, s katerim bodo organizatorji prireditve, ki po vsem videzu postaja tradicionalna, vsekakor morali razčistiti: ali »smotra« dosežkov na področju izvirnega ljudskega petja oziroma muziciranja ali za vsakega nekaj. Ali pa prevečenje v lokalni festivalčič »domače« muzike v narodnih nošah. Če se teži k izvirnosti, četudi za ceno morebitnega upada množičnosti, bo treba izbrati prvo pot - pot individualnosti in prepoznavnosti v razlikovanju od drugih.

Rado Palir

(nadaljevanje iz 17 strani)

Od osmarjev sem pričakoval tudi že kakšno duhovito, če že ne tudi pikro in kritično na račun šole, učiteljev, družbe, pa o tem ni bilo ne sluha ne duha. Tudi skeč o uri biologije je bil presplošen in prav nič inovativen.

Na platnu naravno ali računalniško popačenje lastnih portretov je bilo vsekakor preveč benigna oblika najstniškega uporništva. Očitno so imeli učitelji valetno prireditve posredno ali neposredno še preveč čvrsto v rokah.

Posebno svečan je bil vpis v Zlato knjigo najboljših. Iz letošnje hruševske generacije so si mesto v njej zaradi odličnega uspeha in zaslug na športnih in drugih področjih prislužili: Damjan Gobec, Ana Herman, Lea Senica, Tomi Zidar, Sara Zupanc, Gorazd Amon, Tjaša Debelak, Anka Leskovšek, Tjaša Mlakar, Tanja Potočnik in Aljaž Zupanc.

Prireditvi v športni dvorani je sledila prava valeta pri Erjavcu na Kalobju, kamor pa pred 23. uro niso imeli vstopa niti starši, ko so lahko samo »dvignili« svoje nadebudneže in jih položili v prezaslužene postelje.

Osmošolci

Matija Mastnak, OŠ Hruševce:

Sola na splošno? Ja, smrdi, v prenesenem pomenu mislim. Pa urnik je bil nemogoč, ponedeljki so bili prenatrpani, srede pa skoraj prazne.

Ful v redu je bil matematikar Čujež, faca je. Pohvaliti moram še Šumejevo, Blanko in Vodebena za pomoč pri valetu.

Krtiziral pa ne bom nobenega učitelja. No, če že komu dam črno piko, naj bo to Jožica Leban. Ker se grozno hitro razburi in kar množično deli »rumene kartone«.

Iva Čater, OŠ Hruševce:

Vse je bilo zelo v redu. Fajn so nas ocenjevali in kritike nekaterih staršev za nižje razrede sploh niso upravičene. Hvalim Močnikovo in Vokovo, slabih učiteljev pa nismo imeli.

Šentjur je v redu, ampak Stopče so boljše. Grem v srednjo zdravstveno šolo.

Janže Bebar, OŠ Hruševce:

V redu je naša šola, nova, dobro opremljena, pa učitelji niso preveč zateženi. Hvalim Borisa Čuježa, veliko nas je naučil, pa še prava faca je. Pa Močnikovo tudi, ker je tako sproščena.

Slabih učiteljev nismo imeli, vsi so bolj fajn kot ne.

Martin Strašek, OŠ Hruševce:

Dobra šola je to, nudi veliko možnosti za šport, računalništvo... Hvalim Nado Močnik in Marijo Arbajter, trudile so se z nami. Ne, o slabih učiteljih ne bom ničesar rekel. Mogoče to, da smo zamerili ravnateljku Gajšku, ker ni dal denarja za ŠKL. Ampak tega ne smete napisati.

Grem v elektrotehnično šolo.

F.K.

»Ohranimo kulturno dediščino naših dedkov in babic«

Ta tradicionalna folklorno-zabavna prireditev Turističnega društva Dobrina nezadržno hira. Letos se je na lepo pripravljenem prizorišču (šotor, oder, plesišče...) predstavilo le devet skupin in izvajalcev, večinoma pevcev in muzikantov, ki so privabili manj kot stotnijo gledalcev.

Duša TD Dobrina, vedno optimistična Danica Recko, je povedala:

»Ne vem, kaj bi naredili. Nismo zadovoljni z obiskom. Tokrat s terminom nismo imeli preveč sreče, ker istočasno poteka kar nekaj prireditev v bližnji in daljni okolici. Stroškov sicer ne bomo imeli veliko, vse skupine pridejo k nam solidarno, brez plačil, dobička pa tudi ne. Dela je pa bilo kar veliko.«

Od domačih izvajalcev so nastopili: Veseli Dobrinčani,

Domima in Triperesena detelja (otroški trio iz Dobrine). Gostje pa so prišli iz Šmartnega, Velenja, Oplotnice in Pilštanja.

Srečanje članov in simpatizerjev LDS

Tradicionalno srečanje članov in simpatizerjev LDS v Gorici pri Slivnici se je začelo športno. Ob 15:00 uri sta se začela turnirja v tenisu in malem nogometu. Na teniškem igrišču si je nekaj deset igralcev vneto z velikim žarom borbe pošiljalo žogico čez mrežo. Končno zmago v teniskih parih stara mačka Boris Zupanc in Srečko Slemenšek nista mladeničema Iztoku Senici in Juretu Godlerju v finalu podarila niti enega seta in suvereno zmagala kar 4:0.

V igri posamezno sta se v finalu pomerila Slemenšek in Senica. Zmago je v žepu odnesel domov zmagovalc iz tekme parov.

V malem nogometu je slavila ekipa Kovačič Slavka, ki je natresla največ golov Mirku Pajku, ki se je izkazal kot možni naslednik Marka Simeunoviča v vratih naše reprezentance.

Okoli osme popoldan so se turnirji zaključili. Vsi zbrani smo bili povabljeni na domačo kmetijo Ječovo, kjer je predsednik LDS Šentjur Jože Artnak podelil bogate nagrade zmagovalcem športnega srečanja. Vse zbrane je na kratko seznanil s trenutnim stanjem v LDS-u in se jim zahvalil za vedno večjo podporo. Po obvezni juhi se nam je z manjšo zamudo zaradi službene obveznosti pridružil tudi Štefan Tisel, županski kandidat koalicije treh strank. Srečanje članov in simpatizerjev LDS-a se je končalo ob poznih večernih urah in nam bo vsem ostalo v lepem spominu.

I.9.

Skrb za živali

Spet so prišli topli spomladanski dnevi, čas ko muce in psičke skotijo prvo leglo mladičev. Žal ljudje prevečkrat prepozno spoznajo, da jih ni tako lahko oddati in jim najti novega doma. Znebijo se jih na krut način ali jih zavrejo na vsa mogoča in nemogoča mesta. Tako se njihovo življenje žalostno konča ali spremni v eno samo trpeče iskanje novega doma. Žal je vse manj takšnih ljudi, ki jim za živali ni vseeno.

Vroči dnevi so pred nami. Naj še enkrat opozorimo lastnike psov čuvajev, da poskrbijo za senco, vedno svežo vodo in primeren obrok hrane. Pes mora imeti na verigi vsaj 4 metre svobode, primerno ovratnico in uto. Večkrat ga spustite z verige, ne puščajte ga osamljenega, pomagajte mu v boleznih!

Zaščitniki živali prosimo vse dobre ljudi, poskrbite za živali, ki trpijo po krivdi človeka! Mučenje živali ni le moralno zavrženo, je tudi kaznivo dejanje!

Povzeto po Štefki K.

Društvo slovensko - avstrijskega prijateljstva v Šentjurju

Od 30. maja do 2. junija so imeli v Šentjurju tečaj slovenskega jezika za svoje člane. 11 Udeležencev z avstrijske Koroške si je ob tej priložnosti ogledalo naše znamenitosti in bilo navdušeno nad železničarskim muzejem in lepoto Rinfika. Slavnostni zaključek tečaja s priložnostnim kulturnim programom je bil v Ipavčevi hiši.

Prehlajeni dogodki Trodelni napad

Gasilci so pravzaprav moja slabost: vedno jih z zanimanjem (tudi rahlo hudobnim) opazujem in vedno znova me presenečajo. Da pa njim to moje opazovanje sploh ni všeč, so mi dali vedeti tudi na junijskem nočnem tekmovanju v Slivnici. Je pač tako, da sem postal malo razvajen in če se pojavim na prizorišču, že kar pričakujem, da me bodo opazili, bodisi s pohvalami ali pikrimi pripombami na račun Šentjurskih novic, za gasilce v Slivnici pa sem bil enostavno prozoren kot zrak.

Redarja na parkirišču sta me še opazila: »Pa kakšen dober posnetek naredite!« Poveljnik OGZ Artiček in slivniški predsednik Cmok mlajši, ki sem ju prva srečal na lepo pripravljeni in razsvetljeni trati za kulturno-gasilskim domom, sta bila zavzeto premočrtno zazrta v svoji funkciji. Čeprav me na prizorišču, kjer razen nekaj deset uniformiranih gasilcev ni bilo praktično nobenega »civilista«, ni bilo lahko zgrešiti. Na odru so pridno cigotali Šentjurski muzikanti, poslušati jih prav gotovo nihče ni imel časa, toda če bi bilo vse tiho, bi le nekaj manjkalo.

Že kmalu po 22. uri se je zraven brizgalne postrojila prva tekmovalna ženska desetica; same mlade punce, skoraj punčke, s Prevorja. Kar rahlo zaskrbljene so se mi zdele. »Mirno! Na desno ravnej se! Mirno! Gospod predsednik, desetica PGD Prevorje pripravljena...« Resno, hudo resno. Na strani, ki je raport sprejemala, so bili štirje bistveno starejši gospodje, ovenčani z gasilskimi čini - in uglednimi trebuški. Pravo nasprotje tekmovalkam, domala seksistična scena. Glavni je bil Martin Cmok ml.: »Imate kakšno vprašanje?« V do potankosti dodelanem in na izust naučenem scenariju vprašanj seveda ni bilo. Le še želja glavnega, da je desetica uspešna, in se je začelo.

Trodelni napad je gasilska olimpijska disciplina in tu ni kaj debatirati. Tisti, ki najhitreje in z najmanj napakami skompletira brizgalno in pripadajoče cevje, je zmagovalc. Vse se seveda dogaja pod budnim očesom sodnikov in raznih komisij.

V Slivnici, vsaj meni se je tako zdelo, je zadeva tekla kot po maslu, vse je bilo na svojem mestu.

Prevorskim puncam pa ni in ni šlo: vsesalne cevi niso uspeli natakati na brizgalno. Skoraj objokane, toda strumno po vojaško, so odkorakale s tekmovališča. Sodeč po glasnem dekliskem vrišču ob sodniški mizi pa so jim sodniki to napako spregledali. Radovedno sem se pridružil dekliski skupini in jim prisluhnul. Neverjetno, koliko so si imele za povedati, kako je kateri uspela ali ni uspela njena naloga. Trodelni napad, ki se je meni zdel dolgočasen kot deževen ponedeljek, je v dekliskih očeh zasijal kot Nobelova nagrada. Da, to je to. Gasilstvo ni toliko mukotrpno in nevarno gašenje požarov, kot je trodelni napad, druženje, občutek pripadnosti, celo izraz določene kulture. Gasilstvo je, zlasti na podeželju, enostavno način življenja.

Tekmovanje je šlo naprej po svoji utečeni poti. Spremljal sem še nastope treh naslednjih desetini, zdeli so se mi boljši od prevorskih punc, vendar brez komentarja in semaforja rezultatov, ki bi tudi neposvečenim lahko vdihnili malo tekmovalnega duha, se ni dalo vedeti niti od kod so in še manj, kako so se odrezali. Celotno Šentjurski muzikanti so ugasnili luči na odru, tamkaj zloženi inštrumenti pa so le nakazovali, da še niso rekli zadnje besede.

Ob tekmovališču so se pojavljale vedno nove do peta opremljene gasilske desetine iz bližnje in daljne oklice in ob 23. uri se še vedno ni vedelo, koliko jih na koncu bo. Čas za prijave je potekel šele ob polnoči, kar je pomenilo, da kaj veliko pred svitom ne bodo gotovi. Tisti zadnji naj bi menda prihajali tako pozno, ker so svoje večine tega dne kazali že na drugih tekmovališčih po širni Sloveniji, nekaterim je to bil menda celo že tretji ali četrti nastop tega dne. Gasilskih tekmovanj je že toliko, da dobro izurjena desetica lahko v enem dnevu pobere kar kopicco pokalov in kljub razmeroma skromnim denarnim nagradam celo zasluži.

O gasilcih in njihovi zagnanosti bi se dalo še marsikaj povedati. Ti ljudje za svojo stvar gorijo, kar je zelo simpatično, toda žal ne dovolijo niti pod razno kakršnega koli drugega pogleda na svojo organizacijo. Še več, so že po vojaško organizirana politična sila, s katero si ne upa polemizirati noben župan, nobena stranka, ne na državnem in še manj na občinskem dvorišču. Toda, ne morem pomagati, jaz jih vidim tudi kot otroke, ki se predvsem radi igrajo resne igre. In kot takšni so mi zelo všeč - dokler te svoje preokupacije ne pokušajo tako ali drugače nadvse resno prodajati.

F. K.

Nove zamisli imajo novi ljudje

Draga Kovač Škoberne - nova metla v Zdravstvenem domu

Od 1. januarja 2002 je direktorica Zdravstvenega doma Šentjur ženska, dr. Draga Kovač - Škoberne, rojena Konjičanka, Šentjurčanka pa že od študentskih let, od leta 1971. Je mati dveh otrok, poročena. Vsakozdravniška. Od leta 1986 specialist - pediater.

Gospa doktor, vodenje Zdravstvenega doma Šentjur ste prevzeli z novim letom. To je pomembna in velika ustanova, skrb za zdravje pa ni enostavna stvar. Zahteva strokovnost, denar, organizacijo, dobro vodenje in navsezadnje tudi dobro sodelovanje z občino. Nekaj težav je bilo z imenovanjem?

Če začnem na koncu, z imenovanjem ni bilo posebnih težav. Mogoče je bilo nekaj nesporazumov, vendar je ob podpori v kolektivu prišlo tudi občinsko soglasje. O vsem, kar se je govorilo, da so nekateri proti mojemu imenovanju in da je še kdo drug želel biti direktor, sama formalno ne vem nič. Javno o tem nihče ni nič rekel, čeprav je menda politika res želela drugače.

Zdravstveni dom Šentjur je javni zavod, ki skupaj z zasebniki skrbi za zdravstveno službo v občinah Šentjur in Dobje. Imamo splošno medicino, pediatrijo, medicino dela, ginekologijo,

fizioterapijo, zobozdravstvo. organizirano imamo dežurno službo za obe občini. Zdravstvena oskrba je organizirana v zdravstvenem domu kot javnem zavodu in tudi zasebno. V zasebni praksi so skoraj vsi zobozdravniki, razen na

Planini, zobna tehnika, medicina dela, ginekologija, en zdravnik splošne prakse in pediater ter dve fizioterapevtki. Vsi skupaj imamo na skrbi 19 500 prebivalcev. Raven in obseg naših storitev sta v večji meri odvisna od zdravstvene zavarovalnice, ki načrtuje in plačuje našo dejavnost. Približno polovico sredstev pridobimo po opravljenem delu, pol pa na osnovi tako imenovane glavarine. Storitve, ki jih nudimo neposredno porabnikom, je le za odstotek ali dva. Od občine smo finančno odvisni le glede prostorov, stavbe.

Kolikor sem imela priložnost spoznati delo drugih zdravstvenih domov, trdim, da je naš kolektiv strokovno in organizacijsko na ravni boljših zdravstvenih domov v državi.

Zdravstvena služba je v Šentjurju v primerjavi z ostalimi kraji dobro organizirana. Večjih pritožb ni, razen na čakalno dobo, ki je ponekod dolga. Tu in tam pa tudi pride do težav?

Nekaj težav je prav gotovo zaradi pomanjkanja zdravnikov, saj nam v primerjavi z republiškimi povprečjem manjkata še en do dva zdravnika. Težav s čakalnimi dobami pri nas ne poznamo, so pa te pri specialistih v bolnici, kjer pa mi nimamo veliko vpliva. Trenutno imamo na specializaciji dva zdravnika, kar seveda tudi povzroča občasne težave in slabo voljo pri pacientih. Od 1. maja letos imamo v ZD novo zdravnico, dr. Kužnarjevo, ko pa bomo uredili še prostorske težave, manjkata nam namreč še dve ambulanti, bo že čisto v redu.

Nekaj več je čakanja pri zobozdravnikih, tudi zaradi sistema plačevanja te dejavnosti, toda

zobozdravstvo je praktično v zasebnih rokah in te zadeve večinoma ureja zavarovalnica z zasebniki neposredno.

Tudi sami ste delali v zasebni praksi nekaj let. Zakaj odločitev za prevzem vodenja ZD Šentjur in vrnitev v javno službo? To čisto običajno vendarle ni?

Odločitev za zasebno prakso je bila v tistem času izziv, da ugotovim, kaj zmorem in kaj se res da v zdravstvu z osebno angažiranostjo narediti. Razmere so bile takrat v zdravstvu nespodbudne, mislim v strokovnem in organizacijskem smislu, zdravniki tudi nismo bili ustrezno plačani. Privatizacija je bila takrat pač trend. Ne, ni mi žal, da sem se odločila tako. Bila je to zame dobra izkušnja. Vendar bistvene razlike tako v delu kot financiranju le ni bilo. Imela pa sem preveč opredeljenih pacientov, skupaj skoraj za dva zdravniška tima, in to ni šlo. Bila sem resnično preobremenjena. Za nameček zavarovalnica tega s svojim načinom financiranja ni bila pripravljena ustrezno plačevati.

Ko je prejšnji direktor ZD dr. Fidler odklonil ponovno imenovanje, se je v kolektivu počasi sama izkristalizirala moja kandidatura. Bil je izziv in moram priznati, da me izzivi vedno mikajo. Z mojim prehodom v javno službo in imenovanjem za direktorja so se odprle možnosti za zaposlitev še enega zdravniškega tima, kar je za šentjursko zdravstvo tudi pomembno. Glede obremenitve pa sem se žal zmotila; trenutno sem s časom in delom bolj na tesnem kot kdaj koli prej. Plača? Sem kar zadovoljna, čeprav je manj, kot je bilo prej.

Da, plače. Kar veliko se govori o zdravniških plačah. Mislite, da so prenizke oziroma kako je s tem v Šentjurju?

Po mojem mnenju so zdravniške plače ustrezne. Mi šentjurski zdravniki nismo bili med pobudniki sedanjih pritiskov po večjih plačah, naše plače so zaradi večjega obsega dela do 10% nad zagotovljenimi plačami po kolektivni pogodbi. Bolj so problematične plače drugih zdravstvenih delavcev in sodelavcev, ki niso zakonsko usklajene. Delo, polno stresnih situacij, ponoči in podobno, zahteva posebno fizično in psihično kondicijo, vse to pa le naj bi se odražalo tudi v plačilni kuverti, če hočemo imeti v zdravstvu motivirane in zadovoljne ljudi. Za dobro delo so pomembne še druge stvari, kot je vzdušje v kolektivu, pripadnost, dobri medsebojni odnosi, opremljenost...V to smer vlagam kar veliko svoje energije.

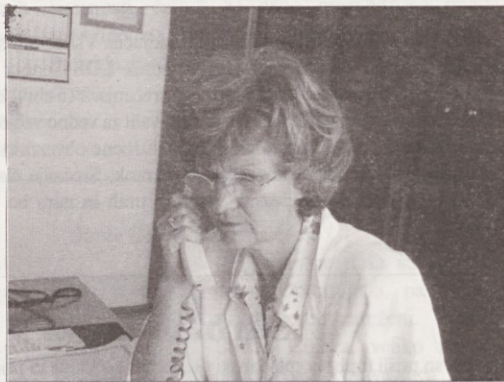
Je ZD Šentjur sodobno opremljen?

Je. Sledimo ostalim, čeprav bi bilo potrebno še kaj več. Imamo sodobno opremljena urgentno ambulantno in dežurni avtomobil, po vseh ambulantah imamo oksimetre, merilce krvnega sladkorja, posodabljam laboratorijsko opremo...Primerno smo uredili dežurne prostore, sejno sobo, knjižnico, vse ambulante so klimatizirane in upam, da bodo kmalu tudi čakalnice. Nujno potrebujemo še dve ambulanti, katerih izgradnja pa je odvisna od občine. Smo v razgovorih in upam, da nam jih bo letos uspelo zgraditi.

Dr. Draga Kovač - Škoberne, kar veliko sva govorila o zdravstvu v Šentjurju in ZD Šentjur. Povejte še kaj o sebi.

V Šentjur sem prišla iz Slovenskih Konjic, še kot študentka leta 1971, ko sem se na hitro poročila. Študij sem dokončala v letu 1976 in se zaposlila v otroškem dispanzerju. Imam sina Gregorja, ki je že štiri leta zaposlen kot pravnik, in hčer Evo, ki je študentka sociologije in filozofije. Vmes sem opravila specializacijo in tudi gradili smo, tako da časa nikoli ni bilo na pretek. Poleg službe pa rada tudi potujem.

Potovanja. Vemo, da ste prepotovali že skoraj ves svet, od Avstralije do Aljaske. Kaj vas vleče na potovanja?

Potujem v skupini več žensk - prijateljic, ki si v teh letih to pač lahko privoščimo in se znamo organizirati. Potujemo največ same, v lastni režiji, ne več s šotorom, ampak z najetimi prevozi in v hotelih. Bile smo že v Avstraliji, Indiji, Indoneziji, Kitajski, Japonski, Afriki, Severni Ameriki... in nazadnje v Kanadi in Aljaski. Zakaj potujem? To je že filozofsko vprašanje. Enostavno rada potujem in tudi sama vozim avto po tujih deželah, spoznavam ljudi, njihove probleme in običaje, ki me zanimajo bolj kot same znamenitosti teh dežel. Takole na dve leti si privoščimo eno tritedensko potepanje po svetu.

Gospa doktor, hvala za pogovor.

Ura, ki sem si jo izbral za ta pogovor, je hitro potekla. Direktorico ZD Šentjur so čakale druge obveznosti, naslednji dan že seminar v Portorožu..., da družine in doma sploh ne omenjam.

J.M.

Naše kmetije

Zgončevi iz Razborja

Zgodovina Zgončevih ni niti dolga niti posebno razburljiva. Stari starši sedanjega gospodarja, 49-letnega Bogdana, so prišli leta 1910 iz Suhe krajine in kupili Podjelšekovo kmetijo. Zakaj so jo prejšnji gospodarji prodali in kam so izginili, nihče več ne ve. Bogdanova stara mama je nato kmetijo razdelila med dediče, pet stricev in tet je dobilo po hektar in pol, kar je bila kar dobra osnova za propad grunta. Vendar ne. Bogdan in njegov oče sta uspela večino zemlje kupiti nazaj in danes je Zgončeva kmetija ena izmed večjih v Dramljah.

Ko sem pred slabimi štirimi desetletji prvič stopil na dvorišče Zgončevih, prišel sem peš po blatni cesti skozi nekakšna močvirja zaraščena z grmovjem, sem se srečal sicer s polnim govejim in svinjskim hlevom, toda tudi s splošno stisko, ki je kar silila iz vsakega kota. Danes ima Zgončeva kmetija 8 streh (toliko sem jih naštel), dve ugledni stanovanjski hiši, obnovljeno staro hišo in veliko novo, ki je namenjena turizmu in hčerki Jerici, goveji hlev s 70 molznicami in telicami, večje gospodarsko poslopje s hlevom za prašiče, konjski hlev in še druga pripadajoča poslopja in je obdana z negovano trato in okrasnim rastlinjem. Lansko leto so prodali 178 000 litrov mleka in so peti največji pridelovalec mleka v občini. Pridelajo tudi okrog 7000 litrov vina. Do njih sem se pripeljal lepo po asfaltu, g. Bogdan me je pričakal kmašno oblečen, domači ženski, 49-letna žena Anica in hčerka Jerica, pa sta zgledno gostinsko opravljene »divjali« po kuhinji, ker sta pričakovali na kosilo tridesetglavo birmansko skupino.

Traktor je bolj utrudljiv od grabelj

G. Zgonec, dovolil bi si reči, da se je veliko spremenilo od takrat, ko sva se srečala prvič?

»Da, se je. Toda kljub temu trdim, da nam danes sploh ne gre tako fino, kot bi si človek predstavljal. To, kar imamo, smo si prigarali v preteklosti, danes pa, kar imamo, imamo in ne moremo naprej. Tistim, ki začenjajo danes tako, kot smo mi pred tridesetimi leti, sploh ni lahko. Včasih si vedno lahko kaj prodal, danes pa razen

mleka ne gre nič v denar, pri mleku pa se tako ve, da ni rezerv.«

In zdaj prihaja še EU in z njo nove težave?

»EU me v bistvu toliko ne skrbi; bomo pač delali drugače in pod drugačnimi pogoji. Bo pa vsaj nekaj več reda in poštenja. Vsaj upam, da bo tako. Ne verjamem, da je to, kar sedaj naša politika počenja, res evropsko. Samo pogledjte to zmedo z dragimi veterinarskimi predpisi, zdravstvenimi spričevali, številčenjem, pregledi na BSE..., vse na kmetove stroške. Ali pa to s subvencijami in socialo. Saj delajo kot bi rinčke talali. V maju, ki je za nas delovno najbolj intenziven, hodimo po uradih in izpolnjujemo obrazce...«

Ali to pomeni, da ste zadoščarani nad svojo kmetisko usodo?

»No, ne bi mogel reči tako. Zemljo imam rad. Toda, kaj imam nazadnje od tega? Le dela čez glavo vsak dan in nič drugega. Resda s stroji, toda povem vam, da te traktor zdela veliko bolj kot grablje ali motika. Žena še gre v kakšne toplice, ker je bolana, jaz pa sem tu na kmetiji sleherni trenutek. Oba z ženo sva skoraj deset let hodila v službo, če bi tam ostala, bi nama bilo verjetno lažje.«

Včasih ste bili še v svetu KS, v Zadrugi. Vas politika več ne zanima?

Ni časa zanjo. S politiko pa tako sami veste, kako je. Zlasti še v Šentjurju. Stranka te rabi, ko so volitve, potem te pa nihče več ne povoha.

Z zadrugo sem še kar zadovoljen, v teh časih plačilne nediscipline je dobro odigrala svojo vlogo. Sicer se pa tako ve, gre skoraj izključno le za trgovino in tistih dvajset zaposlenih na KZ mora preživeti od marž, naših kajpada«.

Ozka grla na vaši kmetiji?

»Cene in kmetijske površine. V najemu imam okrog 20 hektarov travnikov, raztresenih vse tja do Proseniškega. Najemnine res niso visoke, okrog 300 mark letno, toda ko jih je na koncu leta treba odšteti, je to 6000 mark. Saj je zemlja tudi naprodaj, toda cene od osem do dvajset tisoč DEM za

hektar so previsoke. Ne gre. In zdaj prihaja še država s svojo nemogočo zakonodajo, ko bo treba tudi najemno razmerje zemljiškoknjižno urediti. Pod takimi pogoji mi še lasten brat ne da več zemlje v zakup. Bojim se, da za resno kmetovanje, to je na velikih strnjenih površinah, nimamo ravno blestečih možnosti.«

Kaj pa živinorejska tehnologija, problemi s čredo?

»Potrebne bodo spremembe, razširitev hleva - sedaj imamo skoraj tretjino živali ali na trajni paši ali po hlevih pri sosedih - prehod na prosti sistem reje in pašo. Težave

Anica in Bogdan Zgonc

imamo s plodnostjo in kvaliteto mleka. Na eno kravo pridejo povprečno kar štiri osemenitve, kar je absolutno preveč in predrago. Pa da sploh ne upoštevam izločitve iz reje zaradi neplodnosti.«

Pa saj imate strokovne službe iz celjskega zavoda, šentjurske kmetijske svetovalce,

veterinarje. Si z njimi ne morete nič pomagati?

»Da ti pomagajo izpolniti obrazec za subvencijo, je prav gotovo premalo. Moram priznati, da njihove pomoči ne iščem, sami pa tudi ne pridejo. Živinozdravnike imamo v glavnem iz Majšperka, a tudi z domačimi smo zadovoljni.«

Zakaj iz Majšperka?

»Pravzaprav ne vem. Konkurenca pač in zdelo se je, da so boljši.«

Turizem na kmetiji je korektna konkurenca gostincem

Gospa Anica je delala v gostinstvu, zato ni nič čudnega, da so se Zgončevi pod njeno »vladavino« vrgli tudi na gostinsko dejavnost. Pred dvema desetletjema so dobili 300 000 SIT tako imenovanih nepovratnih sredstev za prenočitvene kapacitete na kmetiji, kar je tudi bil edini »zastonjski« denar, ki ga je v njihovo kmetijo vložila država. Vendar so sobe še sedaj nedotaknjene.

Gospa Anica, je v kmečkem turizmu denar?

»Bom povedala kar na današnjem primeru. Prišlo bo 25 do 30 ljudi, četudi niso naročili nič posebnega, bova s hčerko za kuhinjo in vse drugo porabile vse dan, pa še potem nam bo ostalo veliko za čistiti in podobno; Skupaj s hrano in pijačo bo račun znašal okrog 60 tisočakov. Na leto imamo morda okrog 30 takšnih skupin. Ko vse skupaj preračunam, upoštevam stroške in dajatve, razne preglede, nam ostane bore

malo. Edina prednost kmečkega turizma je, da kolikor toliko po solidni ceni prodamo nekatere svoje pridelke, ki jih sicer sploh ne bi mogli unovčiti. Da smo nelojalna konkurenca gostincem, pa sploh ni res. Do sedaj smo morali biti registrirani kot samostojni podjetnik in tudi plačevati vse dajatve, tudi trošarine za lastno vino. Nič ne rečem, da se da kaj spustiti skozi tudi mimo darcev, toda kateri gostinec tega tudi ne počne? Kaj več bi se dalo zaslužiti z ohcetmi, toda za tako velike družbe se ne moremo registrirati.«

Postrežete gostom tudi z domačimi specialitetami?

»Postrežemo z vsem, kar naročijo, tudi s krompirjevo juho, žganci ali stročnatim fižolom. Toda še vedno so juha, govedina ter domači suhomesnati izdelki na prvem mestu.«

Kmetijo bo prevzela inženirka

Gospodična Jerica, simpatična in urejena črnolaska, pravzaprav gospa, saj je že v dvajsetih letih, poleg tega pa ima doma »na probi tudi že »v.d. zeta«, je vpisana na višji kmetijski šoli v Šentjurju.

Gospa Jerica, je kmetija pravo mesto za mladega človeka?

Globoko je vzdihnila, se zazrla skozi zaveso zelenja na verandi in dolgo molčala. Nemirni prsti in izmikajoč pogled so kazali, da bi se odgovoru najraje izmaknila. Morda tudi zaradi očeta Bogdana, ker ga ne bi hotela kar takole brez veze razočarati?

»Ne vem, kaj bi rekla. Enostavno nisem pripravljena na takšen razgovor. Saj materialno nismo veliko prikrajšani, ali pa sploh ne. Toda smo le zapostavljeni. Če če poveš, da š t u d i r a š kmetijstvo, si takoj manj vreden. Da, če bi se pokazala dobra priložnost, bi šla tudi v službo.

Pa saj vem, da nikjer ni lahko, toda voditi kmetijo, priznam, to me rahlo skrbi. Ampak zdaj me doma še kar šparajo. Ni pa mi težko iti bodisi v hlev ali v kuhinjo. V Dramljah skoraj nimaš kam iti. No, pa saj v Šentjurju tudi ni veliko bolje. Politika? Oh, ne, ko pa eno govorijo, drugo pa delajo!«

Takšni približno so Zgončevi iz Razborja.

Med pogovorom sva z gospodarjem spila pol litra vina, gospa Anica pa naju je založila s pečeno ribo (svinjsko) iz kible in zaseko, pa še češenj sem se dodatno nazobal. Ves čas pa je z bližnjega travnika vztrajno ropotal traktor, kjer je ta mladi, ki sem ga lahko videl le od daleč, v tem času pokosil vsaj dva hektara travnika. Tako je to na kmetiji, kjer se čas in ljudje nikoli ne ustavijo.

F.K.

O alkoholni zasvojenosti

Tudi za prijateljstvo je treba trenirati

Skupina za zdrav način življenja, ki vključuje nekdanje alkoholike in odvisnike, je bila ustanovljena 1992. Vodita jo terapevta Vida Zupanc in socialni delavec Robi Antloga.

Srečevanja skupine so enkrat tedensko po dve uri. Člani se menjajo, najvztrajnejši pa ima osemletno članstvo. Vključitev je prostovoljna, interes terapevtke in socialnih delavcev pa je, da jih čimveč sodeluje. Poleg rednih sestankov hodijo tudi na ekskurzije, dvakrat na leto gredo na planinski pohod, skupaj prireajo piknike in se družijo s skupino iz Šmarja, prijateljske stike pa navezujejo tako v sami skupini kot izven nje.

Trenutno je v skupini več kot dvajset udeležencev, kar je veliko za uspešno delo. Veljalo bo imeti dve skupini, toda manjka usposobljenih terapevtov, ki bi lahko delali z dodatnimi skupinami.

Skupina si svoja srečanja popestri z različnimi gosti. Tako je pred nekaj meseci bil na obisku Janko Štifter, avtor knjige z naslovom *Prijatelju*. Štifter je nekdanji alkoholik, ki uspešno abstiniira še 4 leta. Na papir je spravil svojo odvisnost in pekel, ki ga je prestajal. V njegovi zgodbi so se našli tudi prisotni na sestanku in skupaj so delili usode, poglede na svet, razmišljanja o

prihodnosti in vzroke, ki so jim podlegli. Mnogo zgodb, en konec, skupen začetek in novo nadaljevanje. Vsak dan posebej...

Vzrokov in vzorcev za alkoholizem je toliko, kot je alkoholikov, a zelo pogost vzrok je v pomanjkanju samozavesti. Zasvojenosti pa se ne da premagati s trmo, ampak jo je potrebno prerasti in odvisnik se ne sme počutiti kaznovanega pri odvajanju in zdravljenju. Treznosti se je treba predati tako kot partnerju in živeti je treba s takim veseljem, da se na alkohol sploh ne pomisli. Alkoholik ne more nikoli postati zmeren pivec, ampak ima na izbiro samo zasvojenost ali popolno abstinenco. To je najtežje dejstvo, ki ga mora posameznik-odvisnik sprejeti.

Janko Štifter se je poslovil z vzpodbudnimi besedami: »Moraš biti hraber. Trden. Najpomembnejša pa je ljubezen in prijateljstvo, zanj je potrebno še posebej garati!«

MK

Dramski krožek na Ponikvi

Pripravlja se premiera

Že nekaj časa potekajo v dvorani KS Ponikva vaje za novo predstavo Čarovnik iz Oza. Člani dramskega krožka OŠ Ponikva pod mentorstvom ga. Irene Zevnik »pilijo« še zadnje prizore pred generalko, ki je bila 21.6.2002 namenjena sošolcem.

Dramsko skupino smo obiskali na vajah, kjer smo si ogledali lično izdelane kostume in sceno. Kostume in sceno je pripravila in izdelala ga. Špela Kotnik.

Mladi igralci (Urška Pevec, Katja Andrinek, Luka Planko, Ciril Obreza, Polona Podkrajšek in drugi), ki so se izkazali v drugih predstavah, so zagotovili, da bodo pod skrbnim vodstvom mentorice tudi tokrat predstavo dobro izpeljali. Načrtovana premiera je bila v mesecu maju, pa so jo zaradi bolezni morali prestaviti na mesec junij, ko se bodo Šentjurčanom predstavili v okviru prireditve Poletje v Šentjurju 2002. Predstava traja 60 minut in vsebuje zanimive rešitve tehnično zahtevnih prizorov. Le-teh pa vam ne moremo izdati. Vabimo vas, da si jih ogledate in o njih presodite sami.

ML

KEA

Boštjan KUKOVIČIČ, s.p.,
Lokarje 1a, 3230 Šentjur

Lokarje
tel.: 749 00 90
Hruševac
tel.: 749 16 60
Ljubečna
tel.: 780 63 00

KEA trgovina
prijaznih
ljudi in
ugodnih
nakupov!

TUŠ KLUB

Do **50%**
CENEJE
za člane
TUŠ KLUB-a!

Dobrodošli v TUŠ KLUB-u,
klubu presenečenj!

SPLOŠNO STEKLARSTVO

ALU in PVC stavbno pohištvo, zimski vrtovi

Franč MAJORANC s.p.,
C. Leona Dobrotinška 21, 3230 Šentjur
Tel.: 03/ 749 27 33, GSM 041/ 629 572

- ▶ PROIZVODNJA TERMOPAN STEKLA
- ▶ ZIMSKI VRTOVI - FASADE
- ▶ ALU - PVC STAVBNO POHIŠTVO
- ▶ VHODNA VRATA
- ▶ RAZNE ZASTEKLITVE
- ▶ DODATNE ZASTEKLITVE

**PREDELAVA
OBSTOJEČIH
OKENSKIH
KRIL!**

DNEVNİK

Barbara Gazvoda

08. 06. 2002

Čisto narahlo sem se začela prebujati in ker sta bili vekič še pretežki, da bi odprla, sem se ravno nameravala pogrezniti nazaj v sladki spanec, ko me je zadelo kot strela z jasnega: študij! učiti..., pisati... članke brat... gotovo sem nekaj pozabila: nekam zamujam. Kol'k je ura? Malce privzdignem glavo. Številke na digitalni uri kar plešejo spred menoj in se izmalicijo v nerazpoznavno gmoto. Kje so moja očala? V tem tipam okoli sebe... Tu so. 05.05. Shit! Spet sem prepozna, da bi dobila pameten parking v Ljubljani. Nenadoma sem bila povsem budna. Srce mi je bilo kot utripalo v silni paniki, ki je preplavila moje telo. Moram vstati... moram... nekaj moram... kaj za vraga moram... Nenadoma pa sem se vsa blažena zavedla: Hej! Nič ne moram. Prav ničesar mi ni treba. Vse je za menoj. Zagovor magistrerja sem opravila. Police v službi so pospravljene... no, skoraj. Lahko se končno čisto posvetim sebi in svojemu hitro rastočemu trebuščku ter malemu slepemu potniku v njem. Lahko se uležem nazaj in ...ZZZZ.

Potonem nazaj v spanje pravljice ali kakorkoli se že reče. Če bi mi 2-letna Špelca dovolila, bi spala najbrž kar 24 ur skupaj, najbrž pa še kakšno urico čez. Edini napor, ki ga zmorem, je jutranja priprava čokolina za Špelo, oblačenje in z neskončno muko tudi sprehod do zlate babice. Tam se samo malo vsedem, da si oddahnem in naslednji trenutek je že čas popoldanske malice. "Mamica," Špeline očke me veselo gledajo, "ti bom laske popravila," reče in me nežno poboža po laseh. Nato se nasmehne in ljubko nagne glavo vstran: "Tako, zdaj si pa lepa." Pa mi povejte, je še kdo v vašem življenju, ki bi vas pogledal z več brezpogojne in čiste ljubezni, kot takšne male iskrive očke? Kar zabolj me pri srcu, ko se spomnim, da tudi to mine v tem našem svetu.

09. 06. 2002

Dopoldne sem preživela v ginekološki čakalnici. Lulat v kozarček, kri dat, zaradi pregleda glede sladkorne spit pol litra sladkane vode, eno uro čakati izvid, pa spet čakati. Bil je pač eden izmed neskončnih ponedeljkov, ko se čas ne premakne nikamor.

Nasproti mene je stala manekenska suhica in razlagala prijateljici, kako močno jo je razrinita tale nosečnost. Da pri prvi nosečnosti ni bila niti približno tako široka. Hja, pa še kaj! Pridi dekletce, preživi dan v telesu normalnih nosečih smrtnic, pa bomo videli, če boš še tako glasna.

No, vsaj ena dobra stran pa še obstaja pri tej neznosni utrujenosti. Mimogrede lahko izklopim zunanji svet in zadremam še v najbolj nemogočih situacijah. Malce me je strah pregleda, zato sem kljub temu še kako budna. Noč za nočjo ob knjigah in računalniku, in da sploh ne omenjam poti v Ljubljano ob najbolj nemogočih urah, ko je za volanom sedelo le še moje okroglo telo, duh pa je že zdavnaj zadovoljno dremal. Vse to me je zdelalo veliko bolj, kot sem pričakovala. Še moj mali

sostanovalec ne brca več tako pogosto. Grozno slabo vest imam, ker se tako slabo počutim.

Včasih se mi zdi, da sem že poklicno deformirana ob požiranju vseh teh knjig o molekulah, biologiji, zdi se mi, da kar vidim svoje stresne hormone, ki veselo surfajo po moji krvi in vznemirjajo malega nadebudneža. Znanje je moč! Ali pa prava nadloga, namesto da bi razmišljala, ali bom raje kepico vanilijevega sladoleda ali pa mogoče okus telebajskov, gledam... ma, kaj gledam, buljim v svojo najljubšo sladico kot v goro ogljikovih hidratov najslabše vrste, z nasičenimi maščobami in kdo ve kakšnimi aditivi! Moji inzulinski receptorji se kar tresejo od veselja, da zaklenejo maščobo na najbolj nepravda mesta in jaz se že vnaprej slabo počutim. Včasih sem se brezskrbno sončila, da bi lepoto porjavela, zdaj pa bezim pred UV ABC žarki, ker se mi zdi, da kar vidim, kako cvrejo mojo DNA vijačnico. Pa vsi tisti radioaktivni poskusi, ki se izvajajo v našem

Barbara Gazvoda je magistra molekularne biologije in raziskovalka na Centru za molekularno biologijo Medicinske fakultete v Ljubljani

laboratoriju. Joj, kar slabo mi postane in v skrbel objemem svoj trebušček. Oprosti, moj mali. Upam, da je vse v redu s teboj. "Naslednja, prosim!" No, to sem menda že končno jaz. Najprej izdajalska tehtnica in potem tisti obupni stol za pregled, ki te vsakič oropa dodatnega dostojanstva in že poslušava srce. Zdravnik je navdušen, ko zasliši hitri utrip, jaz pa še vedno nisem čisto prepričana, da ni to le moje prestrašeno srce. Potem pa dolgo pričakovanje pomirjajoče besede: "Z malim 'čurimurjem' je vse v redu."

10. 06. 2002

Še vedno sem na bolniški. Tudi pri Špeli sem bila v šestem mesecu nosečnosti. Ukleti mesec ali pa me hoče nekdo zelo neuspešno prepričati, da imamo vsi meje zmogljivosti, in da je obdobje nosečnosti predragoceno, da bi ga preživeli v naglici in pehanjem za uspehom, takim ali drugačnim. Včasih se je res težko navaditi na lastno nadomestljivost in še težje si je urediti prioritete v življenju. V nekem filmu sem slišala besede, ki so se mi zelo vtisnile v spomin: "Na vseh pogrebnih govorih še nikoli nisem slišal govoriti, koliko denarja je kdo zaslužil in na kako visokem stolčku je sedel, vselej pa rečejo, bil je dober oče, mož..."

Seveda je odvisno, s kom se pogovarjaš. Šefi so malo manj odprti za takšna razglabljanja, našega zanimajo samo rezultati in članki, obrabljeni v čimboljših revijah. Prav smešno ga je gledati, ko se razburaja nad nekim Japoncem, ki ga nikoli v življenju ni videl, pa mu je lump "ukradel" idejo in jo nesramnež celo prej objavil. V znanosti so državne meje, razen pri pridobivanju finančnih sredstev, pravzaprav precej nepomembne. Praviloma vsi preživijo veliko časa v tujini in ko se odločajo, kje bodo delali in živeli, neredko ne razumejo le zemljevida Slovenije, ampak zavrtijo kar globus

sveta. S svojo ljubeznijo se pogovarja v angleščini, ki pa nam je na žalost včasih že kar bolj razumljiva kot materni jezik.

13. 06. 2002

Na kanalu Discovery se začena moja najljubša oddaja: Forensic detectives Sherlock Holmes s čepico in pipeto v roki. Tokrat mi ni žal, da sem prebrala vse tiste knjige. Majhno nevidno abecedo lahko berem kot pravljico in najdem tisto, kar je za naše oko drugače nevidno, znanstvena fantastika resničnega življenja.

14. 06. 2002

Moje počutje se počasi izboljšuje. Zmorem že sprehod do knjižnice in trgovine ter nazaj, in samo enkrat moram vmes počivati, ha!

Danes greva na piknik. Pravzaprav se začena že čez pol ur'ce. Špela že spi pri babici, jaz pa z eno roko jemljem pecivo iz pečice, z drugo delam pravzaprav prostor na razmetani mizi. Počesala se še nisem, kje imam opanke? Darilo še nisem zavila. A nisem še nekaj obljubila, da prinesem? Kje imam telefon?

In kaj sem počela cel dan, da se mi zdaj tako mudi? Lenobno sem se prestavljala po stanovanju in gledala na uro, kdaj bo prepozno, da vse pravočasno uredim. In zdaj brezglavo divjam sem in tja in se pri tem prav fino zabavam.

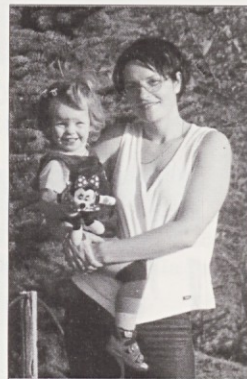
(Pol ure kasneje.)

Vse mi je uspelo in vseeno sem prva na prizorišču dejanja. No, takoj za slavlencem in ljubim gostiteljem seveda.

15. 06. 2002

Vroče... vroče..., sploh ne vem več, kaj se v Šentjurju dogaja, saj se s Špelo druživa le še s klimo v stanovanju. Danes sva se je naveličali in pobegnili pred njo na vikend. Dekleta so še pridno pospravljala po včerajšnjem pikniku. Ko so vsi odšli, sva si s Špelo napihnili bazen, ga napolnili z vodo in Špela je začela veselo prelivati prijetno hladno tekočino iz kozarčka v kozarec. Moja malenkost pa se je zleknila na ležalnik pod ogromnim dežnikom in z užitkom zatisnila oči. Prijeten, lahen vetrič sem čutila na koži, petje pticov, Špelino čebljanje in čofotanje... Kako drugače kot včeraj zvečer.

Včasih je prav zanimivo gledati dogajanje od strani, kako se scena iz ure v uro spreminja in dobi resnični obraz šele pozno v noč, po nekaj kozarčkih in v varljivo varnem objemu teme. In kako hecno, da isto dogajanje vsak par oči vidi s čisto drugačnimi občutki. Če bi na koncu vsakemu dali list papirja, da napiše kaj in kako je bilo, po moje nihče ne bi verjel, da smo bili na istem pikniku. Vsi pa bi z veseljem prebrali vse do zadnjega. Nepopoljšljivi firbci pač :)

Srce med Slovenijo in Avstralijo

Gospa Stanika Križnik je v življenju veliko prepotovala. Danes njene tri hčere z družinami živijo v Avstraliji in še nedolgo tega se je tudi sama vrnila od tam. Stanika je prijetna gospa, čilega duha in širokih obzorij. Z možem živi v majhni hišici v Trški Gorci. Na prvi pogled se zdi povsem običajna gospa, a ko spregovori o svoji družini in o deželi, ki jo je tako zaznamovala, zdrsnemo v nek drug svet, ki nam zapečkarjem ni vedno čisto razumljiv.

Stanika, takrat še Vrhovšek, se je rodila 22. 12. 1926 v Trobnem Dolu v Šentrupertu. V družini je bilo šest otrok in čeprav je bila sama najstarejša, danes ni nikogar več. Po štirih letih osnovne šole se je začela vojna. Po njej pa se je v bolnišnici zaposlila

kot čistilka. »Tisto niso bili lepi časi,« se spominja Stanika. Potem pa je prišel fant, Salamonov Franc, in ji ukradel srce. Tako se je 26. 6. 1949 poročila na Kalobje na Dobe. Pri 22-ih je nanjo padla vsa teža odraslega in odgovornega življenja. Bila je gospodinja na precej veliki kmetiji in počasi so začeli prihajati otroci. Najprej Anica, Marija in Slavica, potem pa še dvojčka Gelika in njen bratec. Pa vse bi še šlo, če njen mož ne bi bil tak čuden patron. Bil je pripravljen narediti karkoli, samo da mu ne bi bilo treba poprijeti za kako delo. In potem se zgodi še ironija usode, ki je včasih tako kruta, da človek ostane brez besed. Najmlajši fantek, očetov ljubljene, se je polil z vrelo vodo in od hudih opeklin umrl. V žalosti, delu in odgovornosti pa je Stanika ostala sama. Mož Franc je 57. leta pobegnil v Avstralijo in kasneje pisal iz Nemčije, da se živ nima namena vrniti domov. Stanika se je odločila, da gre z družino za možem.

Pa so šli. Najprej v Nemčijo. Težko si predstavljam pogum, ki ga moraš imeti, da brez znanja jezika, brez denarja in s številno družino odideš na tako pot. A Stanika je to zmogla. Nemško se je malo naučila od svoje stare mame, pa so se za silo pretokle. Toda v Nemčiji se je zgodila nova tragedija. Hči Marija je tam našla poslednji dom, saj je umrla v prometni nesreči.

»Iz Nemčije pa so nas silili v Avstralijo. Kaj takega mi takrat niti na misel ni padlo. Toda ostati nismo mogli, poleg tega pa je v Avstraliji že bil moj mož. Tako smo se vkrcali na ladjo in januarja 1960 pristali na drugem koncu sveta. Strpali so nas v posebna taborišča, ki so bila neznosna. Bilo je kakih 45 stopinj in seveda nobene vode. Takrat se je izkazala narodna solidarnost in že na železnici so nam pomagali Slovenci, ki so živeli tam. V Sunbury smo kupili hišo, v kateri smo živeli osem let. Potem pa nas je vse skupaj pograbilo domotožje in vrnili smo se nazaj na Dobe, domov na Kalobje. Kmetijo je imela vmes v najemu sestra. Toda moževa bolezen, ki se je kazala tako, da se ni poprijel nobenega dela, je spet udarila na plan in že naslednje leto jo je mahnil nazaj v Avstralijo, vmes

pa je nekako zašel še v Kanado. 1970 smo šle za njim tudi mi. Tam sem jaz delala v šivalnici, kjer smo šivali delavske obleke, dekleta pa so hodila v avstralske šole. Takrat je bila njihova politika do priseljencev zelo prijazna in so nas sprejeli z odprtimi rokami. Danes seveda ni več tako. 72. leta sem se z najmlajšo Geliko vrnila v Slovenijo. Zaposlila se je v Tolu in izgledalo je, da se bo tu ustalila in ostala. Pa ni bilo nič iz tega.

Meni je to večno vdranje že malo presedalo in sem možu sporočila, da v Avstralijo enostavno ne grem več. Nisem se mogla navaditi na okolje, na več mesecev dolga obdobja, ko ni padla niti kapljica dežja. Poleg tega sem bila na domači kraj zelo navezana. Pa sem jo dobila. Odločbo o ločitvi. Glede na to, da sva živela vsak na svojem koncu sveta, odločitev sploh ni bila čudna. Nekaj let kasneje sem se drugič poročila, hčerke so ostale v Avstraliji in si tam ustvarile družino, Dobe pa smo leta 1985 prodali. Tako je ta zgodba.

Kako pa ste se spopadali s tujim jezikom?

»Meni se je zdel jezik zelo težak, otrokom pa prav nič in kmalu so vse tri govorile angleško, tako da so mi bile za tolmača. Sicer pa sem se tudi sama kmalu priučila, saj sem živela v takem okolju, da to spet ni bilo tako težko. V kolektivu, kjer sem delala, so bile ženske vseh narodnosti in reči moram, da sem se z Rusinjami najprej sporazumevala. Moja nadrejena je bila prijazna ženska in je bila zadovoljna z mano. Jaz pa tudi, saj sem vsak teden dobila plačo, ki ni bila prav slaba. Mož je najprej dobil delo na železnici, potem pa ugotovil, da je tam preveč in kmalu ostal doma. Živel je od podpore, za ostalo sem pa jaz poskrbela. Potem ga je lomil še tako in drugače in ko mi je postavil ultimat ali Avstralija ali ločitev, nisem prav dolgo razmišljala. Kasneje se je tudi sam ponovno poročil in pred leti umrl v prometni nesreči.«

Kako pa je bilo z denarjem za pot?

»Prvič je pot plačala Avstralska vlada, ker so želeli privabiti čimveč priseljencev. Pod pogojem, da si potem ostal vsaj dve leti. Za ostala potovanja pa smo delali in varčevali. Danes se zdi pot sicer naporna, saj traja 22 ur z letalom, ampak takrat smo se cel mesec vozili z ladjo. Ljudje so imeli tako morsko bolezen, da so kri bruhal. In prvič sem rekla, da živa ne grem več na ladjo. No, pa sem šla potem še štirikrat. Da o letalu ne govorim.«

V čem se je tujina pri vas dobro in v čem slabo zapisala?

»Dobro se je zapisala predvsem po tem, da imam danes pokojnino. Seveda sem morala zaradi tega snesti besedo, da ne grem več čez lužo. 86. leta sem morala nazaj, da sem tam dočkala svoj 60. rojstni dan in s tem dobila pravico do pokojnine.

Ko pa smo prvič prišli tja, je bilo kar nekaj stvari, ki so nam polepsšale življenje. Bilo je belega kruha v izobilju, doma pa smo po vojni stradali, meso je bilo vsak dan na mizi, predvsem ribe, ovčetina in zajci so mi bili zelo všeč, govedina in svinje pa malo manj. Sicer pa je tam vsa živina kar na prostem. Pa obleka je bila tam strašno poceni, medtem ko doma ni bilo česa v roko vzeti.

Motilo pa me je to, da nisem živela na kmetiji, ker sem imela kmečko delo rada. Hrana, če tudi jo je bilo v izobilju, le ni bila domača. pa tudi voda ni prav dobra. In seveda ta večna vročina in suša mi nista šli v račun.«

Kako pa živijo vaše hčere?

»Najstarejša Anica ima dve hčeri in enega sina. Poročila se je z Avstralcem in imela sta kmetijo z jahalnimi konji. Slavica je bolj popotniški tip in je po dveh letih v Sloveniji z grško prijateljico Silvijo dodobra prepotovala Evropo, potem pa se je poročila z Martinom Tonijem, ki je zelo sposoben avtomehanik. Oba sta se preselila v Avstralijo in on ima zdaj odlično delavnico za servis višje razrednih avtomobilov. Pred parimi leti, ko se je prvič vrnil v Slovenijo, kar ni mogel verjeti, kako so se tu razmere spremenile. Imata sinova Erika (16) in Davida (15). Živijo pa na veliki farmi z biki in vse

sorte živino, tako, da mi na zadnjem

obisku sploh ni bilo dolgčas. Najmlajša Gelika pa se je poročila s Poljakom. Z možem Alexom imata sina Robija (20) in hči Jacqueline (18). Alex je zelo dober človek in mislim, da so dekleta srečna.«

In Slovenci v Avstraliji na sploh?

»So dobro organizirani. Jih je kar precej in se združujejo v Slovenski klub. Zet Martin je bil celo predsednik kluba. Prirejajo razna družabna srečanja in na njih so tudi moji vnuki igrali. V času, ko so bili na obisku v Sloveniji, sta se Erik in Jacque naučila igrati frajtonarico, David pa klarinet. Robi sicer še ni bil v Sloveniji, ampak vseeno zraven igra kitaro. Tako imajo pravi narodnozabavni ansambel in sem zelo ponosna nanje.«

Boste šli kmalu spet na pot?

»Od takrat, ko sem zadnjič rekla, da ne grem nikoli več, se bila tam že trikrat. Ampak zdaj me pa že res malo leta dajejo in bom raje počakala, da pridejo mladi sem. Sicer pa jih že komaj čakam.«

Saška

Razmišljanja

Moč sedme sile

Hecno se počutim, ko me ljudje vprašajo s čim se ukvarjam in povem, da včasih kaj malega napišem za časopis. In vsem se zdi popolnoma logično reči, da se potemtakem grem novinarstvo. No, kaj takega mi niti slučajno ne pade na pamet in vedno znova se zaman trudim ljudem pojasniti, kaj novinarstvo sploh je in zakaj niti slučajno sebe ne uvrščam pod to kategorijo. Jaz sem namreč samo in zgolj kolumnistka, torej določene bolj ali manj aktualne teme opredelim s stališča, v okviru katerega naj bi bila strokovno izobrazena. In vsaka moja kolumna, ki ste jo morebiti do sedaj prebrali, nosi v sebi tudi moj osebni pečat, moja subjektivna stališča in razmišljanja, kar je zgolj eden od možnih pogledov na situacijo, ne pa kakšna vzvišena, razsvetljujoča resnica. To je razlika med menoj in samooklicanimi, pogosto prepotentnimi novinarji, ki večinoma niso kos svoji strašljivi resnični vlogi ustvarjalcev in manipulatorjev našega sveta. Težke besede, vem, dajmo jih torej pojasniti.

Pa poglejmo, kaj bi rekli, če bi vas povprašala o aktualnih temah, domačih ali tujih. Gotovo bi mi nasuli lep kup modrosti o sporu Katanec - Zahovič, problemih Palestina - Izrael, o težnobi hrvaških carinikov, in s podatki o smrtnih žrtvah na cesti. Hmmm, kdo pa vam je vse to povedal? Ah ja, brali ste v časopisu, gledali po televiziji, poslušali po radiu ali videli na internetu. Vse lepo in prav, ampak kdo vam je vbil v možgane idejo, da je to tisto, kar je trenutno res najbolj pomembno? Verjetno kar lep kup raznih novinarjev s svojimi sodelavci. Novinarji so namreč tisti, ki jim vsi priznavamo kompetenco za izbiranje novic, ki vsakodnevno prihajajo do nas - pa še verjamemo jim! Vsak dan v uredništva prihajajo kupi raznih informacij, že vnaprej prebranih in izbranih. Te se potem še prečistijo, kanalizirajo in predelajo v nekaj trenutkov dolg prispevek, ki pride do nas. Oni nam povedo, kaj se v svetu dogaja. Sami izbirajo, kar se jim zdi pomembno, kako bodo zapakirali ta izmalichen kupček posnetkov, ki so narejeni natančno tako, da vas bodo prepričali v lastno resničnost. Krvava trupla, jokajoči otroci in bedasti ameriški predsednik - najljubši posnetki. Svet vam prinesejo na dlani - svet, ki mu vladajo radikalni kapitalizem, destruktivna ekonomija zahodnih držav in potrošništvo.

Novice so potrošna dobrina - prikazujejo zgolj tisto, kar je v interesu mogočnega kapitala, vam občasno pihajo na dušo in vas informirajo zgolj in samo o tem, kar želite slišati, kar so se drugi odločili, da boste videli in se NJIM zdi, da morate misliti. Ker je, seveda, potrebno vse ostalo prikriti. Ker je potrebno ustvariti umetne škandale, napihniti partikularne probleme, da ne bi slučajno kaj zvedeli o pravih. Zato so za vas vsi muslimani klavci in brezobzirni teroristi, ki jih je potrebno iztrebiti - ja, zahodni svet potrebuje nafto arabskih držav. Zato se vam zdi incident z vladnim letalom svinjarja - potrebno je namreč prikriti pravo korupcijo. Zato se vam zdi, da je tretji svet kup barbarov in debilnih džungelskih bitij brez civilizacije, ki se zapletajo v neprestane vojne - ker pač kapitalizem zahteva poceni otroško delovno silo in celo vrsto okolje obremenjujočih tovarov v tretjem svetu, da sploh še funkcionira. Zato se vam zdijo fine razne tabloidne čenčarije - ker je bolje, da nas zanima ljubezensko življenje prenažrtih kvazi-zvezdnikov, da ne bi preveč razmišljali. Ne, stvar ni ravno tako zelo preprosta, v grobem pa drži.

No, draga kolumnistka, tudi tvoje pametovanje v zgornjih vrsticah je podvrženo tej logiki. Res, tudi informacije, iz katerih črпам sama, so pridobljene na isti način, kot vaše. Informacije so namreč kapital, so kupi denarja in ogromna poslovna mašinerija. Posredovati novice pomeni pač prilagajanje multikorporacijam, ki imajo sredstva za njihovo proizvodnjo. Torej je potrebno ustvarjati situacijo, ki bo vzdrževala obstoječo neenakopravnost in drastično delitev sveta oziroma jo spreminjala v skladu z logiko delovanja sistema. Že dobri stari Marx je vedel, kako zadeve funkcionirajo... Zapomnite si torej - novice so zgolj prodajni artikel, s kratko življenjsko dobo, ki vam ga prodajo ne ravno poceni, hkrati pa poskrbijo, da boste še naprej delovali kot pridni, poslušni sužnji gospoda Kapitala. Upam, da se boste odslej tega zavedali in gledali v ekran življenja z veliko mero skepticizma. Ne pustite, da bi z vami manipuliral vsakdo, ki je sposoben napisati nekaj vrstic, z željo, da vas ujame v krog lastnega razmišljanja. Vsi pravzaprav ljubimo le sebe in svojo korist. V neki meri tudi vaša kolumnistka...

Polonca Mastnak

Umrl je prof. Edvard Goršič

Bil je tvorec in dolgoletni ravnatelj šentjurske glasbene šole in dolgoletni vodja in dirigent MPZ Skladatelj Ipvavcev. Za nenadkriljivimi Ipvavci človek, ki je naredil največ za šentjursko glasbo in petje.

Za prijatelje in znanke je bil vedno kar neposredni in sproščeni Edi.

Njegova šentjurska pedagoško glasbena pot se je pričela leta 1968, ko je pričel poučevati klavir v okrilju takratne Ljudske univerze. Nadaljeval je v osnovni šoli, leta 1976 pa je bil med ustanoviteli šentjurske glasbene šole, ki jo je vodil do leta 1979 in nato še od 1988 dalje vse do upokojitve leta 2001.

MPZ Skladatelj Ipvavcev je kot umetniški vodja in dirigent prevzel leta 1969 in ga z dvoletno prekinitvijo vodil vse do leta 1989. Iz male skupine pevcev je ustvaril ugleden zbor, ki je dostojno predstavljal šentjursko petje doma in v tujini. Svojo kvaliteto je zbor leta 1978 potrdil z osvojitvijo bronaste plakete mesta Maribor in več drugih priznanj.

Profesor Goršič je zarezal globoke in neizbrisljive brazde na glasbeno pedagoškem področju in na področju šentjurskega zborovskega petja, bil pa je tudi prejemnik najvišjih odlikovanj občine Celje in priznanj na državni in mednarodni ravni. Vile rojenice so mu namenile izvrsten glasbeni talent, ki ga je prenesel tudi na svoje otroke, pot do uspehov pa je vodila preko velike ljubezni do glasbe in ljudi, ki so čutili podobno. Pri tem so mu vedno stali ob strani soproga in oba otroka. Zato je bil uspešen, priljubljen in srečen.

Sodelavci v glasbeni šoli so se mu ob zaključnem koncertu šolskega leta 2001 pozorno zahvalili za njegovo neprecenljivo delo, žal si šentjur in njegovi odgovorni ljudje takrat niso vzeli časa, da bi mu ob odhodu v pokoj rekli hvala in srečno.

Edi, sprejmi vsaj sedaj zahvalo od vseh nas, ki smo Te cenili in spoštovali Tvoje delo. Hvala za iskrenost in dobro voljo, hvala za vse lepe trenutke, ki smo ji preživeli s Teboj in na Tvojih koncertih. Čudovite melodije, ki so nekoč prišle izpod tvojih rok in iz globine

Tvoje duše, nam bodo kot spomin nate vedno odzvanjale v naših srcih.

Hvala Ti, Edi, ker si bil med nami in z nami.

Rado Frece

Edi Goršič - naš ravnatelj

»Tam v daljavi, ne ve se kam, ptič leti...«, so verzi čudovite zborovske pesmi Trenutek. Bil je med nami in prišel je trenutek, tisti trenutek, in že ga ni. Mojstra zborovske glasbe, vsesplošno spoštovanega profesorja Edvarda Goršiča.

Mineva ravno leto dni, ko smo se od njega poslovili na šoli. Ko mi je predajal ključne in vsem zaželel nekaj lepih misli - v verzih, kot je bil njegov stil - ni nihče pomislil, da je slovo tako dokončno. Odšel je poln energije, glasbenih in športnih načrtov, ki se jih je veselil. A usoda je hotela drugače. V Dramljah, kjer je najraje bil, je zaspal. Preprosto zaspal.

Bil je ugleden zborovodja, član mednarodnih zborovskih žirij, dirigent plesnega ansambla Žabe, profesor na gimnaziji, raziskovalec glasbene dediščine na Celjskem in ne nazadnje dolgoletni ravnatelj Glasbene šole skladatelj Ipvavcev Šentjur. Zadnje čase ga je razveseljeval dixieland band, ki ga je ponovno obudil in dihal zanj. Ko je pristopil h klavirju, ko je pričel igrati, je glasba kar vrela iz njega. Prave slovenske popevke, kot je Poletna noč, bodo v njegovi izvedbi ostale nepozabne. V njegovi družbi smo bili deležni visoke umetnosti in preproste glasbe. Si lahko želimo kaj več?

A bil je umetnik in umetniki so pogosto drugačni. Kako drugačen je bil naš ravnatelj, vemo vsi. Vsekakor pa ga je ta drugačnost bistveno zaznamovala in zato bodo za njim ostale neizbrisne sledi. Ostali bodo trenutki, spomini, ostala bo njegova glasba.

Za kolektiv GS Andreja Galuf

Da ne pozabimo

Spomini na DEMOS

(22.nadaljevanje)

Odstavljajanje predsednika občinske skupščine

O nakopičenih nasprotjih med menoj in predsednikom IS Grdino sem veliko povedal v poglavju o Štajerski banki. Potem, ko sem 20. maja 1991 posredoval celjski SDK pobudo Ivana Jagra, da se uradno razčisti problem z vložkom v ŠOB, je v občinski hiši završalo. Od tega dne dalje podpredsednik IS Simon Zdolšek in predsednik Grdina z menoj nista več spregovorila niti besede.

Prvi poskus ni uspel

Na začetku junijske seje OS, ki je bila 19. junija, so odborniki Krščanskih demokratov Jurij Malovrh, Anton Berglez, Simon Zdolšek, Slavica Arzenšek in Marija Hladnik zaradi »splošnega nezadovoljstva in nezaupanja občanov« predlagali glasovanje o nezaupnici predsedniku Skupščine. Predsednik Kmečke zveze Ivan Pevec je šel še dalje in je predlagal, da se o nezaupnici glasuje že takoj pod prvo točko dnevnega reda, ker je nujno odtisniti predsednika skupščine, da bi lahko delo skupščine še isti dan nemoteno steklo naprej.

Zame sta se odkrito zavzela le Branko Hus in Zabukošek. Oba predloga nista dobila potrebne podpore in nezaupnica ni dobila mesta na dnevnem redu. Zoper takšen sklep je ogorčeno protestiral Simon Zdolšek, ki je zaman še enkrat poskušal izsiliti drugačen sklep. Razlog njegove ihte je bil očiten: vsekakor je z mojo odstavitvijo hotel prehiteti inšpekcijsko poročilo o ŠOB, za katerega se je že domnevalo, da bo potrdilo nakazane nepravilnosti.

Vmes se je zgodila desetdnevna vojna in osamosvojitve, kar pa »pučistov« zoper mene ni prav nič motilo. Kot sem zvedel kasneje, sta predsednik SKD Zdolšek in predsednik Kmečke zveze Pevec v tem času obiskala veliko občinskih odbornikov in si zagotovila podporo pri izglasovanju nezaupnice. Tako je bilo že pred pričetkom razprave o nezaupnici, ki je prišla na dnevni red že na julijsko sejo (24. julija), vse že preštetu in odločeno, vse razprave pa le prazno besedičenje in več ali manj farsa demokratičnega odločanja. Na tej skupščini je bila le še peščica naivnežev, med njimi sem bil vsekakor jaz, ki so še verjeli, da gre res za tehtanje argumentov za in proti in za iskanje pravične odločitve.

Nezaupnica brez težav izglasovana

Predlog za glasovanje o nezaupnici meni kot predsedniku občinske skupščine so podali krščanski demokrati, predsednik IS Grdina pa je njihov predlog podprl z izključujočo zahtevo: ali predsednik skupščine ali Izvršni svet.

Uvodni govoranci, ki sva ju imela z Grdino, nista prinesli nič novega. V bistvu se je vse vrtele okrog inšpekcijskega pregleda v zvezi s ŠOB. Grdina je vztrajal, da je vse zakonito in v redu, jaz sem dokazoval nasprotno. Meni je bila sicer že znana vsebina zapisnika SDK inšpektorjev (Grdini seveda tudi), ki je bil meni v prid, toda ga še nisem smel predložiti odbornikom, ker še ni bil dokončen. Predlagal sem, da skupščina z nezaupnico počaka, dokler se ne seznanijo z vsebino tega zapisnika. Še enkrat sem pogrel znane zgodbe o izsiljenih plačih, mahinacijah z odstopom IS, avtoritarnem manipuliranju predsednika IS s Skupščino in končal s trditvijo, da ni nobenih objektivnih razlogov za mojo nezaupnico, »da mesto predsednika skupščine pač ni moja življenjska preokupacija. Na tem mestu vztrajam izključno zaradi moralnih zavez volivcem in prizadevanja za demokratično preobrazbo v naši občini. Vaše zaupanje mi bo zaveza za naprej, nezaupanje pa odveza za nazaj in za naprej.«

Sledila je dveurna razprava, ki jo zaradi samega sebe moram še enkrat povzeti. Branko Hus je povedal, da se zaradi množice navedenih nasprotujočih si dejstev pač ni mogoče takoj odločati in je potrebno mnoge zadeve prej preveriti. Za Otoja Prebila je bil moj poziv SDK, da opravi inšpekcijski pregled občinskega poslovanja, »zahrbtn in na zelo nizkem nivoju. To je zame kvizlinško dejanje.« Mirjan Bevc je ugotavljal, da sem s svojimi postopki nesporno škodoval razvoju občine, Ivan Pevec je bil do skrajnosti navijaški in žaljiv. Grdino je odločno podprl tudi Milan Frece, Simon Zdolšek pa je do onemoglosti dokazoval neoporečnost občinskega vložka v ŠOB in mojo zlonamernost. Še najdalje je šla Marija Rataj, ki mi je celo zagrozila s tožbo, ker sem v razpravi uporabil podatek iz še nepravomočnega zapisnika SDK, da je denar za ŠOB šel z njenim podpisom preko »njenega« neobstoječega Zavoda za urejanje naselij.

F.K.

O zločinih, ki so se med vojno zgodili v okolici Ponikve

Med kraji Ponikve, Zgornjih in Spodnjih Selc, Boletine, Okroga, Ponkvice, Predela, Sloma in Završ je še vedno ohranjen spomin na nekatere dogodke iz zadnjega leta vojne, ko je združba nasilnežev - večinoma domačinov - v teh krajih zagrešila več težkih hudodelstev - od ropov in posilstev do umorov. Ker se je v Arhivu Republike Slovenije odkrila sodba Divizijskega vojaškega sodišča v Celju, pred katerim so bili ti hudodelci 19. marca 1947 za svoja dejanja sojeni, nam to omogoča, da lahko te dogodke, čeprav je od njih minilo že več kot pol stoletja, raziščemo in opišemo ter jih tako iztrgamo pozabi.

Združbo, ki je v zgoraj navedenih krajih razna hudodelstva izvajala v obdobju od januarja 1945 pa vse do konca vojne, so sestavljali Franc Križanec iz Stopč, Franc Senica - po domače Zgubič iz Zgornjih Selc, Franc Stojan iz Spodnjih Selc, Mihael Štancer iz Sv. Barbare pri Šmarju pri Jelšah, Avgust Pečar iz Stopč in Stanko Budja iz Maribora. To so bili vsi mlajši moški, stari komaj dobrih dvajset let, dva izmed njih, Mihael Štancer in Stanko Budja, pa še to ne, saj je bilo prvemu devetnajst, drugemu pa komaj 17 let. Vsi razen Franca Senice, ki je bil dezerter iz nemške vojske in skrivač, so bili bivši partizani, ki so v času nemške hajke zgubili zvezo s svojo enoto. Njihov kolovodja je bil Franc Križanec iz Stopč, ki je jeseni 1944 postal spremljevalec obveščevalca OZNE z vzdevkom »Tugo«. Dokler je bil oznovec »Tugo« še živ, si Križanec in njegovi pajdaši nad tamkajšnjim prebivalstvom niso upali počenjati nasilja, ko pa so 20. decembra 1944 Nemci »Tuga« ubili, je Križanec ostal brez vsakega nadzora. To je izkoristil, da se je samovoljno predstavil za obveščevalca OZNE in se brez odobritve predpostavljenih postavil na čelo omenjene združbe, ki je pod njegovim vodstvom nato začela ustrahovati prebivalstvo teh krajev in, kot že rečeno, storila vrsto hudodelstev.

V imenu partizanov oziroma narodnoosvobodilne vojske so njeni člani pri tamkajšnjih kmetih na svojo roko izvedli več nasilnih rekvizicij - ropov živine, raznih življenjskih potrebščin, dragocenosti, denarja in drugega blaga. V nadaljevanju bomo navedli samo nekatere njihove največje rope:

- neugotovljenega dne januarja 1945 so Franc Križanec, Franc Stojan, Mihael Štancer, Avgust Pečar in Stanko Budja pri kmetu Jožefu Antolincu - po domače Obreza iz Završ - s silo vzeli vole, večjo količino življenjskih potrebščin in obleke ter 16.000 nemških mark;

- neugotovljenega dne v januarju 1945 sta Franc Križanec in Franc Stojan s pretepanjem in ustrahovanjem prisilila Franciško Korošec iz Zgornjih Selc, da jima je izročila manjšo količino tobaka;

- neugotovljenega dne v februarju 1945 so zgoraj navedeni člani Križančeve združbe pri kmetu Martinu Goležu iz Boletine naropali velike količine življenjskih potrebščin, poleg tega pa še ukradli tudi 5.000 nemških mark; Franc Senica, ki jim je služil za vodiča, je za plačilo dobil del plena, povrh pa še svinjo težko 80 do 100 kg;

- konec februarja 1945 je Franc Stojan pri kmetu Jožefu Ripšku iz Zgornjih Selc iz senika ukradel žensko kolo, ki je bilo last Marije Ripšek, in ga z Alojzom Novakom zamenjal za tobak;

- 20. aprila 1945 sta Franc Križanec in Franc Stojan pri kmetu Florijanu Gajšku iz vasi Ponkvice naropala večjo količino življenjskih potrebščin in oblek;

- neugotovljenega dne v aprilu 1945 je Mihael Štancer skupaj z neznanimi sotorilci pri kmetu Mihaelu Kokotu iz Ponkvice pod grožnjo z orožjem vzel enega vola in več drugih stvari.

To so samo največji ropi, zaradi katerih so storilci po vojni tudi odgovarjali pred vojaškim sodiščem, po pripovedovanju domačinov pa so storili še celo vrsto manjših ropov. Naropano živino so vodili v gozd nad Vrhom in jo v tamkajšnjem gozdu pobijali, meso pa pojedli in prodali, čeprav naj bi bilo namenjeno partizanskim enotam.

(se nadaljuje)

(naslov avtorja je v uredništvu)

Študentska kronika

Junij je v ŠKMŠ arhivih tradicionalno pust mesec. Razumljivo. A kljub temu se je v deželi šentjurski malce le pomigalo. Širše jedro je navijalo za Slovenijo, žal tokrat prvič ne v Prostoru - ni kableske, POP in A ne vlečeta. Enkrat smo se zavlekli k Baku (na ŠKMŠ forumu proglašen za »carja meseca« zaradi brezplačnega pujsa),

drugič v Pub. Ni pomagalo.

Ministrstvo za založništvo je izdalo tretji Š.informator, ki pa je zaradi vročine in melanholije prinesel nekaj datumskih zmed.

Šinf(o)soba

Spletna stran ŠKMŠ (hyperlink "http://www.skms.net" www.skms.net) je pred kratkim doživela konkretno nadgradnjo, kar je prineslo tudi nov novcat forum, kjer lahko izdate vse, kar vam leži na duši.

Sredi junija je v P. bil na ogled *videopis* letošnjega brucovanja, kjer se je na takorekoč profesionalnem posnetku podoživljalo in naslajalo nad mučenjem in posledicami le tega. Bruci se lahko o kopiranju kasete pozanimajte na vseh ŠKMŠ kontaktih.

Pričakujte julija

Sobota, 6.7., športno igrišče na Planini: Klumpovci pripravljajo tretjo izvedbo (K)lumpovanja. Tokrat zagotovo ne smete manjkati. Ob 12h: turnir v košarki 3:3 in odbojki; 19h: Spidi in Gogi; 21h: Yogurt, MI2, Tinkara Kovač, Zaklonišče prepeva. Vstop prost!

15.7. - 26.7., Javoršica: Mladi forum ZLSD obnavlja partizansko bolnišnico. Priložnost za mlade udarnike. Poskrbljeno za prenočišče in prehrano. Pridružite se! Info: 041234009 (Uroš)

20., 21. in 22.7. (sob-pon), Šentjur - Koroška: Šesti tradicionalni dolgi pohod. Poti bodo vodile izven glavnih cest. Okvirne relacije: dan I. (33 km): Šentjur - Velenje, dan II. (35 km): Mežica, dan III. (26 km): Dravograd.

Povratak z vlakom. Prijave do 15. 7. Potrebujete spalno vrečo in kondicijo.

Info: pohod2002@email.si

25. - 28.7., kamp Ankan:

Poletni tabor Kluba študentov šmarske regije in Obsotelja. Različne

delavnice in klasične obmorske aktivnosti + obisk »Koprse noči«. Cena za

naše člane približno 6 tisočakov. Prijave do 17.7.

Obeti

Prvi vikend v avgustu se bomo organizirano podali na Koupa fest (prijave za bus do 25. 7.!!!), udeležili se bomo krvodajalske akcije, obeta se tradicionalno bazenjenje in septembrski napad na sivine. Počasi se pobira tudi uredništvo Moči inteligence, ki vaše raznorodne poletne izlive pričakuje na elektronskem naslovu: hyperlink

mailto:mocinteligence@email.si

Natečaj za naj fotko

ŠKMŠ razpisuje lov na naj fotografijo poletja. Edini pogoj je čimvečja inovativnost in takšna ali drugačna vezanost na študentsko tematiko.. Svoje izdelke pošljite na naslov ŠKMŠ, p.p. 75, 3230 Šentjur do 15. septembra. Komisija bo izbrala »najlepše« in avtorje nagradila, tista res naj naj pa bo objavljena tudi v ŠN.

»Community policing«

Po slovensko se temu reče tako nekako kot »skupno usmerjanje varnostnega dela«, če pa mi tega ne bi razložili, bi rekel, da gre preprosto za piknik ali žur.

Pa naj bo eno ali drugo, zgodilo se je v četrtek, 20. junija, na lovski koči na Proseniškem, ko sta Policijska postaja Šentjur in KS Šentjur organizirala srečanje vseh faktorjev v občini, ki so odgovorni za to, da se počutimo dovolj varni. Poleg policistov in članov sveta KS sta bila tam še predsednik in poveljnik Gasilske zveze Šentjur Artiček in Zupanc, načelnica UE Šentjur Stoparjeva, uslužbenke oddelka za notranje zadeve, direktorica centra za socialno delo Webrova, nekaj predstavnikov občine in šentjurske izpostave narodne obrambe (Peperko, Lajhova, Pap...), upravni odbor lovskega društva in še kdo. Ni pa bilo videti župana in podžupana ter policijske špice iz Celja.

Kot sem zvedel iz pozdravnih nagovorov Cveta Erjavca in komandirja Petriča, gre že za drugo tovrstno več ali manj družabno srečanje, ki spada v sklop »Community policing« filozofije. Ta prihaja iz Amerike, njeno bistvo pa je v spoznanju, da varnost občanom lahko zagotovi le policija, ki je v pristnem stiku in sodelovanju s prebivalstvom in z lokalnimi oblastmi. Kot sem tudi slišal, je sodelovanje KS in policije že sedaj vzorno, zato bo KS Šentjur ob letošnjem dnevu slovenske policije dobila celo priznanje.

F.K.

Mali oglasi

Po uradno določeni ceni je naprodaj novejša lepo urejena enodružinska hiša 12 x 8m z urjeno okolico, samostojno garažo 48 m2 (možna obrtna dejavnost) na parceli 1450 m2, ob glavni cesti v Loki pri Žusmu. Tel. 031 553 441

Prodajam 120 litrski akvarij z vso opremo. Telefon 57 43 096

Prodajam poslovno stanovanjski objekt v Šentjurju (Andi avto), v celoti ali po delih. Možen je tudi najem. Telefon 041 624 161.

Vodenje dvostavnega knjigovodstva za samostojne podjetnike in gospodarske družbe, davčno svetovanje. Sodobno in kvalitetno. Klara Koželj, 031 336 459 ali 749 31 40.

Policijske cvetke

Da je bila te dni vročina res neznosna, priča tudi šentjurska kriminalna scena; še malo, pa se pošteni občani sploh ne bodo imeli več s kom primerjati.

Pa žeja sploh ni bila tako huda

Tako se je s samo 2,65 promilami, ki jih je 15. junija v Pletovarju na frulico napiskal 37-letni Šentjurčan I.F., omenjeni občan prislužil vpis v zlato knjigo rekorderjev.

Jan Plestenjak kalil nočni mir

Pravzaprav ga je kalil Club B 52 iz Hruševca. Mimogrede pa so si klubaši zadeli na ramo še krsitve Zakona o javnih prireditvah ter Zakon o društvih.

Presekana bližnjica

Te dni so policisti končno razvozlati leta 1998 na Hotunjah in v Zagaju spočeto ponarejanje potrdil o opravljenem preizkusu znanja iz prve pomoči. Šest tamkajšnjih občanov, katerih imen policisti niso izdali, ki očitno že takrat niso zaupali RK, se bo znašlo pred sodniki. Ker so ponarejali listine in prikrajšali Rdeči križ za 30 tisočakov zaslužka.

Še vedno masirajo

Znameniti masažni aparat, ki ga je po Šentjurskem uspešno prodajalo namišljeno ljubljansko podjetje, je »kupila« tudi A.A. iz Dramelj. Šola jo je stala 66 tisočakov.

Ženska

Da se z ženskami ni šaliti, je spoznal 55-letni Ponkovič V.V., ki je prišel po svojo neposlušno hči I.V. k njeni prijateljici N.J. Ker je tudi slednjo poskušal šolati na roke, ga je le - ta v samoobrambi uredila s kuhinjskim nožem. Svojo roko je prinesel pokazati tudi šentjurskim zdravnikom.

Kulturno na Ponkviči

Triindvajsetletni Ponkovič A.J. je 16. junija v Baru Senica kar nekaj ur pohlevno praznil kozarce, proti 21. uri pa mu je postalo pošteno dolgčas. Začel je razbijati kozarce, predstavljati pohištvo, na očitno premalo trdni šipi vhodnih vrat pa se je tudi lepo porezal. Je nanj pomirjujoče vplivalo puščanje krvi ali modra policijska barva, ostaja odprto vprašanje. Kljub temu, da je policistom sveto obljubil, da bo poravnal vso škodo, bo moral še obiskati sodnika za prekrške. Skupaj z 32-letno K.S., ki je preveč skrbela, da človek tistega popoldneva ni bil ježen.

F.K.

Vandalizem naš vsakdanji

Vse več ga je, njegove žrtve pa so rožice, drevesa, zidovi, šipe, smetnjaki... in kvaliteta skupnega sobivanja.

Ne podpirajte ga, pokličite operativno-komunikacijski center 113 ali anonimno 080 1200!

PREVOZI - TRGOVINA

TRGOVINA Z GRADBENIM IN IZOLACIJSKIM MATERIALOM

ODSLEJ VSE NA ENEM MESTU!

Cesta pod Rifnikom 27, ŠENTJUR

Peter Jeršič s.p.,
Cesta pod Rifnikom 27,
3230 Šentjur

DELOVNI ČAS

pon - pet
7.00 - 18.00
sob
7.00 - 13.00

Tel.: 03/ 749 18 77
fax: 03/ 749 18 78

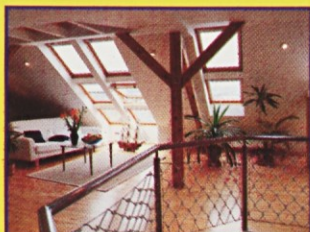

**MOŽNA DOSTAVA
NA DOM TER
RAZKLADANJE Z
AVTODVIGALOM**

**PRODAJA
PLINA**

NUDIMO VAM:

- PVC cevi
- betonske zidake
- vse vrste opek
- Schidel dimnike
- cement, apno, mivko
- različne vrste betonskih plošč in tlakovcev - Podlesnik in Stavbar
- nosilce in polnila
- barve Jupol, Belton in Beltop
- demit fasade, stiropor
- kombi plošče
- izolacije Novoterm in Tervol
- opeko Bramac
- opeko modul

**Čestitamo
občanom
Šentjurja za
dan državnosti!**

NOVO

v Šentjurju

**PIVOVARNA
IN PIVNICA**

MOSER

Dobrodošli v

ŠT. JURIJ'S PUB

NOVO v Šentjurju

**SALON
ANNA MARIE**

Tanja Janžek s.p.

Ull. Dušana Kvedra 43a,
(za sodiščem v Šentjurju)

3230 Šentjur, Slovenija

Tel.: 03/749 32 50

Gsm.: 031/ 201 202

**Vsak 5. obisk
v našem solariju
GRATIS!**

Veselim se Vašega obiska!

*Pedikura
Solarij
Tattoo
Shuševalne
kure*

*Manikura
Depilacija
Masaže*

**Od 1.7.dalje
delovni čas:**
PON., SRE., PET
8-13 in 15-19
TOR, ČET
8-14

AKCIJA

Ob razvijanju
filma Vam
**PODARIMO
NOV FILM!**

FOTO 5-er

Peter Žmaher s.p.

Cesta Kozjanskega odreda 16, 3230 Šentjur
Telefon: 03/ 749 26 00, Gsm: 041 596 790

Del. čas
delavnik
8 - 12
in
13 - 18
sobota
8 - 12

**zrcalno refleksni
fotoaparati**
(28-90mm)

**CANON
EOS
- 300 KIT**

89.900 sit

v prodajnem centru AKVONI

Cesta
Kozjanskega
odreda 13,
3230
Šentjur

*Petek
Aleš*

DEL.ČAS

PON-PET
8 - 12
14 - 20
SOB
8 - 13

Zlatarstvo - galerija

*"Ljubezen
ne poganja sveta,
vendar je tisto,
zaradi česar
se vožnja izplača."*

/ Franklin D. Jones /

*Čestitamo Vam
ob dižavnem
prazniku in
Vam želimo
prijetne
počitnice!*

*Uredništvo
Šentjurskih
novic*

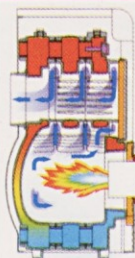

**ELBA TRGOVINA
STORITVE**

d.o.o.

Ljubljanska cesta 26, 3230 Šentjur, tel. in fax: 03 57 41 151

**TRGOVINA Z OGREVALNO TEHNIKO,
ELEKTROMATERIALOM IN VODOVODOM**

**ZA VAŠE DOBRO
POČUTJE
V VROČEM
IN HLADNEM
SKRBI "ELBA."**

Slike so simbolične.

V TRGOVINI ELBA vse za:
- električne inštalacije
- vodovod in
- toplotno tehniko

Za dodatne informacije smo Vam
na voljo na tel.: 03 / 57 41 151

Modni kotiček Vanje Bertossi

V soglasju s soncem in vodo

Poletje je tu, vroče dni bomo poskušali preživljati ob vodi; na morju, rekah, jezerih, bazenih ali kar na domačem dvorišču.

Moda? Ni, da bi govorili o oblačilih, saj je v tej vročini vsaka cunjica odveč. Pa vendar, tudi kopalke postajajo vse bolj dodelan kos garderobe, ki ne samo slači, temveč tudi oblači. V kopalnih lahko sedimo v restavraciji ali gremo na večerni sprehod. Kopalke se ne omejujejo več samo na nedrček in hlačke, temveč je dodana kar cela paleta zgornjih delov od širšega nedrčka do topa z ozkimi naramnicami, bluzic, prosojnih kril ali oblekic, ogrinjal... Kopalke letošnjega poletja privlačijo pogled s sijajem bleščic, vtkanimi lesketajočimi nitmi, resicami. Lepoto postave in zapeljivost poudarjajo premišljeni kroji, gelasti vložki čudežnih nedrčkov, spužvaste ali plastične košarice. Pri potiskih je veliko motivov, ki spominjajo na Afriko. Najpogostejše so to leopardovi ali drugi živalski motivi. Za

povprečen okus je še vedno najbolj priljubljen motiv cvetličnih potiskov, zelo pa je prisoten tudi pridih romantike in videz sedemdesetih – naborki, volančki, resice in celo čipke. Prevladujoče barve so bela, rahlo kožna, vsi toni vanilije, zemeljsko rjava, pa tudi živo rdeča in črna. Pri enodelnih kopalnih se pojavljajo izredno globoki v-izrezi, novost so veliki simetrični in asimetrični izrezi. Večina pa se odloča za dvodelne kopalke. Novost pri teh je nedrček v obliki steznika, ki je lahko kar iz bombaža in okrašen z naborki, kombinira pa se s tanguicami. Prav tako je veliko kvačkanih dvodelnih kopal v obliki mini bikinija in tanguic, na bokih pa zvezanih v pentlojo.

Trgovina
Vanja Bertossi
Leona Dobrovolnika 5
Stopite z nami v pomlad

Kotiček za zdravje

Hepatitis B

Ne bodi cepec, cepi se!

Hepatitis B je eno izmed virusnih vnetij jeter, z virusom, ki ga povzroča, je okuženih okrog 5% prebivalcev. Posledica okužbe je lahko akutni ali kronični hepatitis s cirozo jeter in karcinomom jeter. Virus je prisoten v krvi, v večjih količinah pa tudi v semenski tekočini, vaginalni sluzi in slini tako pri ljudeh z akutno okužbo kot pri nosilcih virusa. Večina okuženih za okužbo sploh ne ve, dokler ni prepozno. Virus je dokaj trdoživen in preživi na prostem en teden.

Prenaša se s spolnimi odnosi in preko ostrih predmetov (igle, britvice), na katerih je okužena kri. Okužena mati lahko okuži pred in med porodom ali po njem tudi otroka.

Po okužbi lahko zbolimo z gripi podobno boleznijo, lahko se pojavijo tudi znamenja zlatenice, bolečine pod desnim rebrom, največkrat pa po okužbi bolezenskih znakov ni, kar pa ne pomeni, da ne bo tudi posledic.

Od leta 1998 je v Sloveniji proti hepatitisu B uvedeno sistematično obvezno cepljenje otrok (trije odmerki) v prvih razredih osnovnih šol, priporoča pa tudi se vsem rizičnim skupinam.

OBVESTILO

Obveščamo starše, da po navodilu Inštituta za varovanje zdravja RS prekinjamo že naročeno cepljenje otrok proti hepatitisu B. Do prekinitve je prišlo zaradi napake pri pakiranju cepiva ENG 5103D9, ki ga uporabljamo tudi pri nas, zaradi česar republiški inšpektor do nadaljnjega ne dovoli cepljenje z njim.

S cepljenjem bomo nadaljevali takoj po preklicu oziroma najverjetneje ob začetku novega šolskega leta.

ZD Šentjur

Kuharski kotiček

Tokrat pa brez mesa

Kaj bomo jedli na brezmesni dan? Saj ne bo težko. Ker je poletje in se najde na vrtu ali pa v trgovini kar precej zelenjave, naj bo ta dan zelenjavni dan. V kleti imamo prav gotovo še nekaj starega krompirja. Ker se dobi že novi, marsikomu stari ne diši več. Da nam ga ne bo treba metati v stran, lahko iz njega pripravimo testo, katerega uporabimo v različnih oblikah. Pa še to – tako pripravljeno hrano lahko hranimo tudi v hladilni skrini.

Kako pripravimo testo? Skuhamo 1 kg krompirja, ga olupimo in pretlačimo. Krompirju dodamo 2 – 3 žlice masla, 3 jajca in približno 40 dag moke ter malo soli. Iz naštetih sestavin zgetemo testo, katerega lahko uporabimo za pripravo sadnih cmokov, krompirjevih svaljkov in zrezkov.

Sadni cmoki

Testo razvaljamo poljubno debelo in ga narežemo na manjše kvadrate. Na vsak kvadrat položimo kos sadja in oblikujemo cmok. Cmoke kuhamo v slanim krompirju približno 10 minut, jih odcedimo in povaljamo v raztopljenem maslu, kateremu smo dodali drobtine, po želji pa še zmlete orehe ali lešnike ter cimet. Nazadnje jih še sladkamo.

Za sadje lahko izberemo jagode, poleg tega pa so zelo okusni tudi cmoki s češnjami, marelicami ali slivami.

Krompirjevi svaljki

Iz enakega testa lahko oblikujemo svaljke, katere lahko skuhamo ali ocvremo. Skuhamo jih enako kot cmoke, če pa jih ocvremo, jih predhodno paniramo v moki, jajcu in drobtinah. Poleg svaljkov lahko iz enakega testa oblikujemo tudi razne hlebčke, polmesece ipd. Lahko jih ocvremo ali pa spečemo v pečici.

Krompirjevi zrezki

Približno pol kilograma krompirja skuhamo, olupimo in pretlačimo. Na maščobi prepražimo žlico sesekljane čebule in jo dodamo krompirju. Dodamo še 2 žlice kisle smetane, 3 žlice drobtin in 1 jajce. Vse sestavine dobro premešamo. Iz dobljene mase oblikujemo za prst debele zrezke, jih povaljamo v drobtinah in rumeno zapečemo. Ponudimo jih s solato.

Cmoke ponavadi ponudimo kot desert. Svaljke, hlebčke in krompirjeve zrezke pa ponudimo s solato. Uporabljamo pa jih tudi kot priloge k mesu – seveda ne na brezmesni dan.

(se nadaljuje)

C.H.

Odmevi

"Nemški strokovnjaki izmerili Ratajevo GSM bazno postajo"

S tem dopisom bi "želeli razjasniti nekatere nejasnosti, ki ste jih po vsej verjetnosti pomotoma objavili v Vašem časopisu v članku Nemški strokovnjaki izmerili Ratajevo GSM bazno postajo. Kolikor smo lahko razbrali, članek temelji na rezultatih meritev neodvisnih nemških strokovnjakov in vsi argumenti ob komentiranju vrednosti slonijo na predpostavki, da za gostoto -pretoka moči v danem frekvenčnem območju obstaja priporočena mejna vrednost 1 mikro watt/m².

Priporočene mejne vrednosti, ki jih lahko dosežejo visokofrekvenčni viri sevanja, so za posamezna frekvenčna območja natančno zajete v slovenski 'Uredbi o elektromagnetnem sevanju v naravnem in življenjskem okolju', vrednosti pa so povzete po mednarodno priznanih priporočilih. Poudariti moramo, da mejne vrednosti niso postavljene kar na pamet, pač pa so rezultat dolgoletnih laboratorijskih raziskav in raziskav na živih organizmih vrhunskih strokovnjakov iz vsega sveta. Vrednost 1 mikro watt/m², ki je omenjena v članku, je popolnoma neosnovana in je, z izjemo gospodov iz vašega članka, ne priporoča nihče. V frekvenčnem območju okrog 900 MHz so splošno privzete priporočene mejne vrednosti nekaj wattov na kvadratni meter. To so tudi vrednosti, ki jih priporočajo po svetu ustrezni standardi, večina dovoljuje celo višje vrednosti. Glede na priporočene mejne vrednosti sta torej nemška neodvisna strokovnjaka izmerila sevalne vrednosti, ki so v vseh omenjenih primerih v okviru dovoljenih. Vse vrednosti gostote pretoka moči, ki jih navajate v članku, so torej s stališča stroke neproblematične.

S spoštovanjem,

Aleš Berkopec,

Vodja laboratorija za neionizirna sevanja
ZVD Zavod za varstvo pri delu, Ljubljana

Malo za šalo, malo zares

Šepetanja ob šanku

V župansko tekmo tudi Erjavec, Tiselj, Diaci in še drugi...

Tinček: Dva deci daj, točajka!

Točajka: A danes, kar sami? Se vam je Tonček izneveril? Pa tako vaju je bilo lepo poslušati. Še mi navadni ljudje smo izvedeli, kaj je novega v vaših strankah.

Tinček: Mogoče še pride. Je pa zadnje čase bolj tiho in se drži doma. Malo so ga po prstih po zadnjem »...tudi LDS bo imela župana«. Kot da bi dregnil v osje gnezdo.

Točajka: A res? Me čudi, da se liberalci, in še demokrati povrh, razburjajo. Narobe svet. Bo že držalo, nevaležno je pisati o ljudeh preveč direktno. Četudi humoristično, satirično in šaljivo. Kaj hočemo? Praksa je drugačna od načel.

Tonček: Tako, kar brez mene. Sta me tudi že vidva odpisala. Tako se pa ne dam. Točajka, še meni dva deci, in to belega, za nalašč, čeprav imam rajši rdečega. Če ne, grem pa drugam, med druge ljudi.

Tinček: Ne jezi se! Ni vredno. Smo v Šentjurju. Vsako pisanje razburja ljudi, razen če jih ne hvališ. Pa še ob hvali so nezaupljivi.

Točajka: Izvolite. Tudi bel je dober. Nikar si tega ne jemljite k srcu. Pri nas, še posebej v »višjih« krogi, berejo po svoje; ni važno, kaj piše in kako piše, ampak kdo piše in zakaj piše!

Tonček: Saj ni nič narobe. Jaz sem tega vajen. Samo naučim se nič. To me jezi, na sebe se jezim.

Tinček: Pusti to! Ali veš, da bo letos kandidiral za župana dr. Štefan Tisel? Močan kandidat.

Tonček: Vem, vem. Tudi v moji stranki ga bomo podprli, razen seveda, če se v zadnjem trenutku ne premislimo.

Tinček: Močan kandidat, s podporo vaše liberalne stranke, nove Slovenije, socialdemokratov, in še koga. Škoda, pa je bil že skoraj naš.

Tonček: Ja, kaj hočeš. Zakaj ga pa niste ustoličili v zdravstvenem domu. Če obljube ne izpolniš, ne moreš pričakovati zvestobe.

Tinček: Močan kandidat že, ampak bomo še videli. Zdaj bodo prišle na dan vse njegove »lepe« lastnosti. Mi že imamo pripravljen seznam njegovih zaslug za narod. Ni uspel v zdravstvenem domu, v bolnici, kjer je bil strokovni šef, so ga odstavili. Ni šlo. Rdeči križ, ki ga on v Šentjurju že dolga leta vodi, je na slabem glasu, Planinčani ga pa tudi raje vidijo v Šentjurju. In še in še. Vse bo prišlo na dan. Po potrebi bomo v ljudski stranki

poiskali vse, če se dr. Tiselj ne bo pokesal in prišel nazaj k nam, kamor spada.

Tonček: Pusti dohtarja. Bomo videli, kako močan kandidat je in kdo ga dejansko podpira. Kandidat je tudi Cveto Erjavec. Še vedno je bil na listi in tudi tokrat bo zraven »mali župan« krajevne skupnosti Šentjur in predsednik vse bolj priljubljene združene liste. Nekaj v življenju je pač potrebno početi tudi zdaj, ko bodo ukinili »ljubiteljsko« vojsko.

Gospod Cveto je junak prejšnjega časa, obdržal se je do danes s pomočjo župana Jurija, oziroma njegove »šefice«, zakaj ne bi bil tudi jutri. Če ne, pa njegov sin, ki se vedno bolj vzpenja po združeni lestvi. Ne bi me čudilo, če je niso naredili v Alposu.

Tinček: Eden od resnih kandidatov je tudi SMS-ovec Marko Diaci. V Šentjurju je sicer prišel na plan na nedvisni Pungartnikovi listi, v resnici pa v navezi s sedanjim županom. Nekateri so vedno na pravi strani. Za državnega poslanca je bil izvoljen na SMS listi, nanjo je pa prišel s pomočjo »čistih«

računov pri delu mariborske študentske organizacije. Bog pomagaj! Upam, da je pravočasno pospravil za seboj, da na teh volitvah ne pride na dan kaj umazanega. Sicer je pa Marko mlad in čeden. Volivke so njegov velik adut.

Tonček: So tudi še drugi kandidati. Če bo našel kakšno stranko, v kateri še ni bil, bo kandidiral tudi Ivan Jager. Pa Damjan Grobelnik, ki ima prakso še s prejšnjih volitev. Če se bo odločil za kandidacijo, bo zagotovo dobil dvakrat več glasov kot na zadnjih volitvah. Zanj bo glasovala tudi sosed.

Tinček: Veš kaj, o kandidatih in volitvah pa imam že vsega dovolj. Jih je kot listja in trave. Izvoljen bo samo eden in po izkušnjah, gotovo ne najboljši.

Tonček: Prav imaš. Drugič o čem drugem. Ljudi tudi zanima, kako je sosedova muca prečkala cesto in ostala živa.

Točajka: Tako se govori. Na moj račun vsakemu dva deci, da ne bosta povedala, kako se pišem! Če bodo ljudje zvedeli, iz katerega bifeja sem, bodo kar drli k nam. Gneče ne maram. Moram več delat.

Vaša točajka

Spoštovani gospod urednik!

Zadnjič ste me okarali, da se preveč lahko spuščam v politično analitiko, da sem bolj humoristično navdihnjena pisunka kot politični komentator. Pa saj lahko pri sebi vidite, da to ni lahko, da kdor malo povoha politiko, ga takoj zasvoji, in da človek iz tega na lep način ne more več ven. Priznam, čedalje bolj me vleče v politiko. Če ne bom mogla v kakšno stranko, bom pa šla k Rdečemu križu, kar se baje še bolj splača. Vedno bolj razmišljam, da bi spet oživila »Stranko revežev«, ki je na Planini pred leti že delovala. Dokler si ni njen predsednik takratni šolski hišnik Roman zgradil v spodnji ulici veliko novo hišo, ter kupil nov avto. Zamislite si, kako močna bi bila naša stranka! Oba županska kandidata Tisel in Malovrh bi mi segla komaj kaj čez kolena.

Imam pa še eno veselo novico: dolg KS Planina do občine je že prepolovljen. Po obisku predsednika Romana in našega prvega trgovca Rikota v Šentjurju so družno ugotovili, da so občinski financarji bodisi hudobni ali pa čez les, saj so nam nekatere postavke kar večkrat obračunali. Da pa bi KS iz rdečih števil sploh kdaj izplavala, je pa menda matematično nemogoče; za znamke in podobno delovanje baje dobimo od občanarjev milijon in dvesto tisoč tolarjev, kar z osmimi milijoni pa naj bi prispevali za občinsko cesto proti Zagorju. Jaz sem pa že mislila, da podžupan resno misli, ko je grozil, da bo nad našega Romana poslal ujevejeve, ki bi naj KS finance razvozla. Mislim, da je resnično ta mandat zadnji, ko smo našli sedem bedakov za krajevni svet. Iz enega kozarca natočiti liter vina, kot bi radi šentjurski občanarji, ne bodo znali tudi najbolj izkušeni krajevni politiki.

V velikih finančnih težavah se je znašlo tudi »združenje utrujenih veteranov za osamosvojitve Planine«, ki je planiral vse ljudsko zborovanje ob visoki obletnici boja za samostojno občino na letošnji dan državnosti. Šentjursko gospodarstvo za sponzoriranje te proslave seveda nima razloga, planinsko je pa tako tudi več ali manj zadušeno.

Da le ni vse tako črno in se na obzorju že malo svetlika, je dejstvo, da je v to našo vukojebino nekako zašel kontraverzni vesoljno znani šentjursko-mariborski podjetnik Roman Leljak, kupil planinsko graščino ter pol zgornjega trga in pričel graditi predjamski grad z dvesto ležišči ekstra kategorije. Desna roka mu je naš le malo manj znani podjetnik Samo izpod Svetega Križa. Na občini so zelo navdušeni in so jim mende dokumentacijo obljubili takoj, to se pravi najkasneje v petih letih, če ne bo slučajno kakšnega nasprotovanja. Kot pri vsaki novotariji so se tudi tukaj takoj našli mencači, češ, da gre za še eno Leljakovo poslovno potegavščino in podobne oslarje. Vsem tem cinikom so akterji investicije stoletja že takoj na začetku zavezali jezike, ter pri priči zaposlili Pušnikovega Vikija, ki bo »tehnični«. Viki s pomočjo še enega najetega umetnika, ki ga jaz osebno ne poznam, že kleše prekrasen kip svetega Florjana, ki bo večno krasil Anikino Planino. Ciniki so pa spet našli svojo kost in se nasmišljajo ter pravijo, da bo spomenik iz siporeksa razpadel še preden bo prišlo do uradnega odkritja. Pa naj bi spet šla v prah naša nova kulturna pridobitev, kakor je šlo domala že vse ostalo. Jaz sem neke prečitala, da so tudi v Ljubljani imeli en star vodnjak, ki se je skoraj razpadel, pa so ga rešili s tem, da so ga dali pod stekleni zvon, in bom to rešitev predlagala tudi Vikiju.

Na petintrideseto obletnico našega Tajfuna iz principa nisem šla, ker je moj že cel teden bluzil o Nataliji in njenih joških, kar je v dno duše prizadelo moje rahlo uvelo žensko bistvo. Normalno, da sva potem sporazumno oba ostala doma. Kar pa po malem že obžalujem, kajti na fešti, v katero je naš Jožko vložil krepko več kot občina celo leto v vso Planino (na dan pred praznovanjem je v Maršalovi maniri dal ob prometnih posaditih tudi krasne frišne rožice) se je trlo ljudi, kot jih Planina še ni videla.

Lepo vas pozdravlja Pepca Planinci!

Šentjur v času

Dimsi med zamorci

.. Prvič po 40 letih, odkar živim v Šentjurju, sem iz vašega časopisa in od vaših visoko razvitih novinarjev izvedel, da naše Šentjurčane primerjate z zamorci iz nerazvitih držav.

Grega Bezenšek, predsednik DS Šentjur, v Pismih bralcev NT&RC, 18.6.1992

V znamenju 20 let Kmetijskega kombinata Šentjur

... Zanimanje za oddajo je bilo izredno, saj se je zgodilo celo to, da precej ljudi ni moglo v dvorano kulturnega doma, ki je bila nabito polna.

Novi tednik, 17. 6. 1982

Radovljica na obisku v Šentjurju

Pred dnevi so šentjursko občino obiskali nekateri družbenopolitični delavci iz radovljiške občine. Do takšnega sodelovanja med občinama je prišlo na osnovi pobratenja lovskih družin iz Begunj in Ponikve.

Novi tednik, 2. 6. 1977

Zakaj v Šentjurju ni mladinskega kluba?

Tudi v Šentjurju so imeli mladi svoj klub, ki je bil dobro organiziran in je navezoval na sebe precejšen krog mladih. Organizirali so mladinske ples in celo pripravili oddajo »Pokaži, kaj znaš«. Žal se je klub zaradi odhoda najbolj aktivnih mladincev k vojakom kmalu razformiral.

Zdaj, ko so se mladinci na Hudinji, v Škofji vasi in drugod organizirali, so se začeli tudi v

Šentjurju mladi ljudje spraševati, zakaj nimajo tudi oni mladinskega kluba.

Branko Oset

Novi tednik, 8. 6. 1972

Vodovod v Dobje

Lepa nedelja je bila za Dobje pomemben dan, saj so odprli nov vodovod. Vaščani so zgradili dva rezervoarja, enega v dolini in drugega na hribu. vod je dolg en kilometer in teče po težkem in kamenitem terenu. Pri gradnji so pomagali vaščanom pripadniki JLA in učenci osnovne šole.

Celjski tednik, 29. 6. 1967

Občina Planina priključena k Šentjurju

Planinska občina brez dvoma ni edina, ki v sedanjem razvoju in prilikah ne odgovarja obsegu nalog, ki jih bodo v kratkem času morale te teritorialno-politične enote sprejeti.

Celjski tednik, 14. 6. 1957

Zadel pol milijona din

Pri zadnjem žrebanju državne loterije, ki je bilo 10. junija v Mariboru, je zadel glavni premijski dobiček srečka št. 512996, ki je bila prodana v celjskem okraju. Polovico te srečke je kupil upravnik kmetijske zadruge v Gorici tov. Ivan Krašek na tamkajšnji pošti. Srečen dobitnik je še mlad in neporočen, vendar je izjavil, da mu bo pol milijončka prav prišlo, ker ravno sedaj zida hišo.

Celjski tednik, 14. 6. 1957

Op.: časopis je tedaj stal 15 din, novi fičo pa 800.000

Veliki šentjurčani

Peter Hlastec

Rojen 22. 6. 1922 na Ponikvi, kjer biva do smrti maja 1983. Kot partijski aktivist med vojno zaprt v Starem piskru. Preživel Mauthausen in Dachau. 1955 predsednik takratnega občinskega ljudskega odbora Šentjur pri Celju (prvi župan občine v obliki kot jo poznamo danes). Kasneje do upokojitve direktor Kmetijskega kombinata. Prejemnik več državnih odlikovanj.

Ernest Rečnik

Rojen 4. 6. 1913 v Sankt Petersburgu (Rusija). Študiral pedagogiko in sociologijo na filozofski fakulteti v Ljubljani. 23 let ravnatelj OŠ v Šentjurju. Več let šentjurski zborovodja. Publicistično ga zanima gospodarsko, politično in kulturno življenje Šentjurja in okolice. Umrli je leta 1997.

Literarni kotiček

Junjski dan

Letos je prav takšen kot lani, le barve so izrazitejšje tam, kjer so bile izrazite že prej, in še bolj obledele tiste, ki zaradi prosojnosti nikoli niso metale senc.

Vsako leto je obletnica slovenske osamosvojitve. Lani nisem bila na nobeni prireditvi, v časopisu sem preskočila vse naslove na to temo. Ker se tako malo ali pa skoraj nič ne zanimam za politiko (še ta teden mi je nekdo, ki ga sama občudujem, naravnost očital, da sem popolnoma nezainteresirana), ne istovetim političnih dogodkov, proslav,... z duhom, kot sem ga privzela v svoji družini. Od tod je slovenstvo zame čustveno nabit pojem, dan osamosvojitve pa zgodovinsko pomembna prelomnica, ki jo je spremljala vsesplošna evforija, povezanost, enotnost... Zdi se mi, da gre za dve popolnoma različni stvari (na eni strani politika, ki smo se je takrat idealistično nadejali, na drugi strani dejanska politika dandanašnja), saj slovenska politična elita povzroča slabosti, prav tako občinska. Praznovati »skupaj«, praznovati »z njimi« je poza. Vse preveč takšnih in podobnih poz. Vse preveč kalupov, ki izpodrivajo nove pretoke energije in originalnosti... Kakorkoli; Yuga pa zame v takšni obliki, kot sem jo zaznavala kot otrok - ljudje, ki sem jih srečevala npr. na morju, glasba, ki smo jo poslušali..., nikoli ni prenehala biti domača. In nič bolj se ne čutim ločena od nje, kot sem se prej počutila povezano...

Večer bo padel name lahkotno, nežno in prehitro. Ko zapravljaš čas, ki si ga že zdavnaj zapravljal, je vse skupaj lažje. Prepustiš se toku. Praznino premagaš tako, da jo sprejmeš. In z razumevanjem. Bežanje bi bilo iluzorno in privzelo bi oblike, ki postajajo vse manj prepoznavne in vse bolj zakrite ovire za premagovanje.

Topi se sladoled. Topi se Sade. Oboje že leta in leta. Čisto zapravljanje energije je vsakršen poskus opisa stanja duha v tem trenutku. Nemogoče je pojasniti ali razumeti že sam delež, ki ga ima pri tem glasba...

Ni me strah, vsaj ne v starem smislu. Mogoče kdaj malo, v afektu... Lažje bi ponazorila z bobni.

Horoskop je imel prav - prenašam lahko samo najboljše prijatelje. Kar pa po občutku ne velja ekskluzivno za ta teden.

Spet se je marsikaj spremenilo od zjutraj. Začelo se je s poglavjem o globalizaciji in nacionalnih državah in razmišljanjem o vstopu v EU (pravzaprav o pomislekih ob asociaciji na *Iskanje ljubezni* Tomota Križnarja in na Kurde)... Zgodnje zgodnje kosilo in tista potlačenost duha za tem, ki me nikoli prav ne izuči, sta sledila kot hitra smrt. In spanje, ki me je odprlo za srečanje z demoni in na koncu pripeljalo - pravzaprav skozi ponovno jutro - do rešilnih rok mojega angela. Vse je enkrat prvič, vsaj v starem smislu.

Pravzaprav sem umrla kar trikrat. In to povsem mimogrede. Sploh ni bilo človeka, ki bi mu bilo vredno razlagati (niti, ki bi bil pripravljen poslušati). Sedela sem na balkonu; pogovarjali smo se in kadili, jaz sem bolj kot kaj drugega čakala na odseve sonca in na sence hribov. Ne prav zelo prisotna tam, kjer prisotnost šteje. Prisotnost kot: žile, razkroj, nazadnje, nadalje...

Pa spet naprej. Neskončno prestavljanje. In neskončno okalupljanje vsega. Bogdan je imel prav. Ni se več možno pogovarjati z nami, zdaj, ko smo že tako pošteno vpeti v spone načel, pričakovanj in dolžnosti. Želje so vse preveč dovoljeno blago, v prodaji na veliko, legitimirane v svoji lastni smrtni obsodbi, tolažilne nagrade za lačne. Kot slike na steni, takšne dneviške; zgolj spomini na spomine. Ni energije več, ni več žive resnice.

Malo se učiš, malo se družiš, greš kdaj kaj pogledat ali poslušat, pa kaj prebereš - ne malo za hec niti preveč zares in to res ni nikakršen način - popolnoma se strinjam z atijem, in njegove besede mi odzvanjajo v glavi, čeprav se sam morda niti ne spomni, da mi jih je izrekel - zdaj je čas, ko bi morali biti najbolj ustvarjalni, zagnani, prizadevni, polni energije. In ko se jih spomnim, me držijo neko obdobje pokonci, kdaj drugič me za neko obdobje potlačijo v obup.

Brez nerazložljivega med Juretom in mano in med tistimi določenimi in mano bi mi bilo najbrž strašno. Sama soočena z nekaterimi stvarmi v svoji glavi (v odnosu do stvari zunaj, ki so v žalostnem stanju) bi bila obsojena na - gotovo kaj strašnega. Zaradi življenja v tem (ljubečem, polnem), za to mi kri teče po žilah in zato je dihanje prijetno. Kar je *whitter shade of pale* razlage ljubezni, prebleda, da bi se ujela v njeno življenje. Ne more se. Beseda ni stvar. Še enkrat in spet - stari stok, zakaj ne znam slikat, kiparit, delat glasbe ipd. Mogoče bi se tako dalo razložiti. Pa ni važno. Važno, da je.

Nekaj tako izgleda in je drugače, nekaj drugače izgleda in je tako. Vprašanje, kdaj bom spet jedla dobro hrano brez dobrega vina. Svojstvo takšnega okusa ne pride, da bi prešlo. Pri čemer gre za prispodobo celega spektra stvari. Vsega pa se ne da brez nečesa drugega. In to je strah, ki ga zdaj poskušam razumeti, zdaj, ko je prepoznan. In ne počutim se, kot da rastem. Le tu pa tam se počutim bolje kot prej, in čeprav se sočasno še vedno utapljam, me tok odnaša proti velikim in lepim vodam. Jure je pri tem moje sonce. On bo to najbrž za vedno, tako kot še kdo in pa moja družina. Tu ne more biti izgub, razen afektivnih in le na videz hudih.

Večer spet na novo pada nalahno - spet je drugačen. Tanja je na poti, tukaj pa že diši po timijanu.

e.k.

Kaj najraje posluša
BOŠTJAN KOČAR
igralac Alpos-Kemoplasta
1. Đorđe Balašević
2. U2
3. Billy Idol

3
X
3

Kaj najraje posluša
TJAŠA BOSIO
igralca ŽKK Šentjur
1. Nirvana
2. Guns'n'roses
3. Creed

Kaj najraje posluša
KARMEN VOGA
igralca ŽKK Šentjur
1. Nirvana
2. Blink 182
3. Siddharta

JAN, ETNO IN SONČNA OČALA

text: Ludwig in Eva

ŠENTJUR, B-52.

V soboto se je v Hruševcu v klubu B-52 zgodil **Jan Plestenjak**. Kar nekaj časa je preteklo do nastopa, toda v tistem trenutku je bil klub polno nabit z željnimi obiskovalci in predvsem obiskovalkami. Šentjurskih lepotic se je kar trlo in moramo priznati, da Jan in njegov simpatičen spremljevalni bend na nobeni ravni ni razočaral - izvedba je bila vokalno in glasbeno prvovrstna, prav tako stik z občinstvom in »poza«. Upam si reči, da so »skeptični« obiskovalci spremenili mnenje, »privrženci« pa so poglabili simpatije.

VELENJE, Folk festival. Okej, v atrij gradu, ki je eden izmed boljših placov za muziciranje kantrijaško poфарbane godbe, se je naphala zavidljiva količina mladine šaleško-koroškega porekla. Na odru zalotimo irsko zasedbo **K-PASSO**, skupina je doslej posnela šest albumov, zadnjega leta 2001. (Born again). In težko si je predstavljati ob njih ravnodušnega poslušalca, kajti delujejo neverjetno zavezujoče in celo pomirjujoče, klub redkim kontroliranim harmonikarskim izpadom. Baje so nastopali z: Duran Duran, Richard Thompsonom in Kristy Mc Coll. Zvezde večera, etno zasedba **Kontrabant**, zaradi razštelanega ozvočenja zaslužijo popravi izpit.

CELJE, Urban Etno festival. V poplavi zombi glasbe ponuja festival razvajeni klienteli poglede na neznano-prijazne etno pokrajine. Trodnevni festival obiščemo v petek in naše slivniško omizje je priča inkarnaciji prijetnega večera, kjer ponikne marsikateri kozorog.

LOJTRA

1 (0) Mi navijamo za Slovenijo	KONPILACIJA
2 (2) Ko bil sm še mali pizdun	MI2
3 (0) Ti si moje sonce	BE POP
4 (0) Dobil bom pesem	KONTRABAND
5 (10) Totalni debil	ZABLUJENA GENERACIJA
6 (6) Spredizadi	MURAT & JOSE
7 (9) Budalo	NUDE
8 (1) Wahre liebe	SESTRE
9 (5) Klinik	SIDDHARTA
10 (6) Pištola	SAUSAGES

Koncert prične international etno projekt »**Trio Bolgarke**«, kjer vzhodne melose neutrudno šprudla naš znani popotnik, pisec...D. Kortež-bolgarsko obzorje. Prekmurska zasedba **Kontrabant** nas poteši z predstavitevjo zadnjega etno produkta »Dal ti bom pesem«. Kljub temu, da jih je zapustil Vlado Strmčnik (klarinet, kitara, vokal...), delujejo potentno. Je to zrelost, je to starost? Popravca so uspešno opravili. Ob šepavemu oglaševanju MCC-ja obisk začuda ni bil obsojen na deficit obiskovalcev.

6.7.2002 ob 19:00 uri v vrtu Ipavčeve hiše
etno skupina

KVINTON

KONCERTI

Kotiček lepega vedenja

Tonček Bontonček in Franče Telebanče

Ne vem, kako naj tole povem. Franček je nad poroko obupal. Ali pa nad nevesto. Tega Tonček pri najboljši volji ni mogel izvohati. Malo ga je sicer skrbelo, da je s svojimi bontonološkimi pridigami

pripomogel k hitri ohladitvi odnosov. Pa je prejšnji teden videl nesojeno nevesto, ki je z visoko privzdignjenim nosom odmarširala mimo nesojenega moža in pri sebi sklenil, da so po sredi verjetno kake manj bistvene stvari, kot je bonton. Ampak junij je še vedno mesec porok in Tonček svetuje dalje.

Med obredom svatje sedejo glede na to, ali poznajo nevesto ali ženina. Nevestina stran je leva polovica v smeri proti oltarju, ženinova pa desna. A to pravilo ni zelo sveto, saj so povabljeni lahko včasih prav hudo neprimerno porazdeljeni. Otroke se vzame s seboj le, če so povabljeni in običajno so dobrodošli, saj s svojim čebljanjem naznanjajo tisto, kar še ima priti. Dojenčki pa so le majhno pretiravanje.

Razumljivo je, da nekateri dostavijo darila sami, a če jih prinesete v cerkev ali na svatbo, boste s tem zaposlili vsaj še koga poleg srečnega para in res je bolje, če jih prej dostavite na nevestin ali ženinov dom.

Fotografiranje je seveda nujno, ampak nikar ne dopustite, da bo postalo bistvo obreda. Koliko romantike in svečanosti pa sploh še ostane, če okrog vas neprestano skače fotograf.

Nekatere mladoporočence hudo skrbi, da ne bi pozabili besedila. Ne sekirajte se, tudi princ Charles in princesa Diana sta se oba zmotila. Morda je dobro, če prosite duhovnika, da besedilo razbije na manjše enote, ko boste ponavljali za njim. Če se odločite, da ga boste brali - spomnite se, da gre za tako pomembno obljubo, da je že lepo, če človeka gledate v oči, ne pa stran od njega v knjigo.

(se nadaljuje)

Saška

LIGA MALEGA NOGOMETA Šentjur 2002

VROČE TEKME

Po zelo mokrem in mrzlem začetku lige v aprilu, se v končnici spomladanskega dela igralci dobesedno utapljajo v znoju in vročini. Seveda se to odraža tudi v igrah posameznih ekip, ki niso dobro kondicijsko pripravljene. Mesta nekaterih ekip, ki so v preteklih letih kraljevale na lestvicah šentjurskega nogometa, pričajo, da se na stari slavi in uspehih ne da živeti. Se pa v ospredje prebijajo ekipe, ki so se okrepile z novimi, mladimi, igralci in se na tekme resno pripravljajo. Do konca lige sta ostala še dva kola.

PREDSTAVLJAMO VAM EKIPO:

ELEKTRO SELIČ

Igralci: Pungaršek M., Planko S., Belej M., Mastnak B., Šešerko A., Iskrač G., Vojsk S., Leskovšek D., Mavrič D., Pungaršek B., Horvat R., Romih J., Leskovšek T..

LESTVICA (točke, gol-razlika)

1. LIGA (12. kolo):

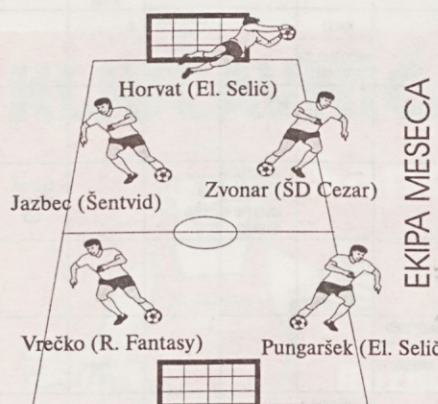
Radio Fantasy	24	20
Šentvid Roky Klub	24	16
Koval Loka	23	36
Obrtna zbornica	19	-1
ŠD Cezar	18	5
Gremlini	16	-5
Dramlje	12	-11
Maratonik Marco Polo	12	-21
Jakob	11	-14
Švedi Montpreis	9	-10
Makrokom	8	-19

Radio Fantasi : Šentvid 3:5, Švedi : Dramlje 0:3, Gremlini : Obrtna zbornica 0:2, ŠD Cezar : Makrokom 3:2, Koval Loka : Maratonik 8:2, Jakob PROSTI.

2. LIGA (12. Kolo):

Sokoli - ŠKMŠ	28	24
KMN Ponikva	23	24
Mladi forum ZLSD	23	17
Elektro Selič	19	24
Milijonarji	19	21
Samorastniki	19	11
Simpl Žegar	17	3
Kelti	9	-33
Potepuhi	7	-24
Miki miške	7	-40
Grafoplast	1	-27

KMN Ponikva : Samorastniki 4:3, Elektro Selič : Mladi forum 1:7, Potepuhi : Sokoli - ŠKMŠ 2:4, Grafoplast : Miki miške 0:3 (b. B.), Kelti : Simpl Žegar 1:7, Milijonarji PROSTI.

KDO BO SVETOVNI PRVAK?

Boris Pungaršek
(igralec Elektro Selič)

BRAZILIJA

(vodja lige MN)

BRAZILIJA

Tretji Zalokarjev memorial Brez publike

Prejšnji petek se je v Hruševcu dogodil tretji turnir v spomin na nekdanjega odličnega šentjurskega košarkarja Lojzeta Zalokarja. Zbrali so se njegovi košarkarski prijatelji iz Laškega, Ponikve in Šentjurja, ki so ponovno preizkusili svoje košarkarsko znanje. Na lepi prireditvi so manjkali samo gledalci.

Tako kot lani so v prvem delu turnirja sodelovala moštva Pivovarne Laško veterani, Študentski košarkarski klub Šentjur in gostitelji, Šentjur 2000. Za uvod sta se pomerili obe šentjurski ekipi, sicer tudi rivala v šmarnski rekreativni ligi, kjer so že drugo leto zapovrstjo bili uspešnejši študenti. Nič drugače ni bilo tokrat. Obe ekipi sta nastopili oslabiljeni, le s sedmimi košarkarji. Prvi polčas je bil izenačen, nato pa so se študenti uspeli odlepiti in na koncu zanesljivo zmagati s 65 : 54, največ po zaslugi razpoložljivih Janciča, Vukmaniča in Gazvode, medtem ko sta bila pri »dvajuršekih« najboljša Grajžl in Bokšan.

Študentsko moštvo se je takoj pomerilo še z veterani Laškega, proti katerim pa, tudi zaradi utrujenosti in nekoliko pretirane nervoze, niso imeli pravih možnosti. Vsakoziko so zaostajali, na koncu pa izgubili za devet točk.

Bolje se je Laščanom zoperstavil Šentjur 2000. Prvi polčas se je končal neodločeno, nato pa je odlično zaigral 19-letni Grega Jug, ki je skupaj dosegel 19 točk, odlično pa ga je dopolnjeval Grajžl. Šentjurčani so tako zmagali za šest točk, kar pa ni bilo dovolj za osvojitve prvega mesta. Vsaka ekipa je namreč zmagala po enkrat, tako da je odločala koš razlika, kjer so bili najboljši Laščani, študenti so bili drugi, gostitelji pa tretji. Najboljši strelec turnirja je bil Stani Grajžl (36 točk), za najboljšega igralca pa so proglasili Laščana Simona Zdoška.

Vrhunec večera je bilo srečanje veteranov Ponikve in Šentjurja, ko smo na delu videli številne nekdanje košarkarje, ki so pokazali zavidljivo formo. Tokrat so bili za razliko od lani boljši Šentjurčani, ki so nastopili s dvema petorkama. Oba polčasa so začeli igralci, ki so nastopali v sedemdesetih letih, nadaljevali pa nekoliko mlajši, ki danes nosijo okrog štiri križe. Ponkvljani so bili številčno šibkejši in razen na začetku niso mogli držati koraka

s Šentjurčani. Rezultat 43 : 36. Srečanje je popestril tudi gost iz Ljubljane, legendarni slovenski košarkar Pavle Polanec. Nekdanji košarkar Olimpije, Celja, Laškega, Litije..., ki je aktivno igral do starosti 45 let, je v prvem polčasu igral za Šentjur, v drugem pa za Ponikvo in dosegel 15 točk. Sicer pa je bil od »uradnih« igralcev naj strelec s 13 točkami Šentjurčan Hugo Bosio, za igralca srečanja pa je bil

Za veterane Ponikve nastopali: Bojan Povh, Branko Potočnik, Dušan Kundih, Jože Palčnik, Ivo Trbovc, Bojan Božič in Janez Esih. V šentjurski veteranski ekipi pa so igrali: Drago Mackošek, Anti Šporer, Silvo Oset, Marjan Dremšak, Jože Hernaus, Jani Jenštrle, Jure Andrinek, Srečko Puser, Hugo Bosio, Dušan Senica in Andrej Šalej.

proглаšen Ponkvljan Ivo Trbovc. Prijeten košarkarski večer so košarkarski veterani nadaljevali z druženjem v gostilni Pod Rifnikom.

»Prav je, da se vsako leto na takšen način spomnimo našega košarkarskega kolega Lojzeta Zalokarja. Z udeležbo ekip in igralcev sem zadovoljen, razočaran pa sem nad slabim obiskom gledalcev, kljub temu, da smo nalepili veliko plakatov. Zahvalil bi se rad tudi vsem sponzorjem, ki so podprli memorial,« je povedal organizator Danilo Razboršek.

L. H.

Mrtva košarkarska sezona

Nič se še ne ve...

Vročina je zdelala tudi košarkarsko sceno, na kateri se ne dogaja praktično nič. Če se je prejšnja leta vsaj govorilo o morebitnih spremembah, okrepitvah in odhodi, pa je letos popolnoma mirno. Tudi v šentjurskem prvligašu ni nič drugega.

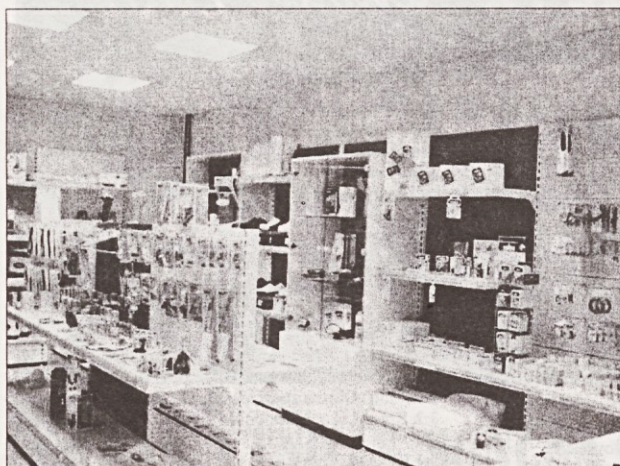
Igralci, trenerji in drugi klubski delavci so sezono zaključili s piknikom, nato pa vse tiho je bilo. Jasno je edino to, da naj bi se proračun še znižal, glavna sponzorska partnerja pa naj bi še naprej ostala Alpos in Kemoplast, če bo obveljal lanski dogovor, pa se naj bi ekipa v Hypo ligo spet imenovala Kemoplast Alpos.

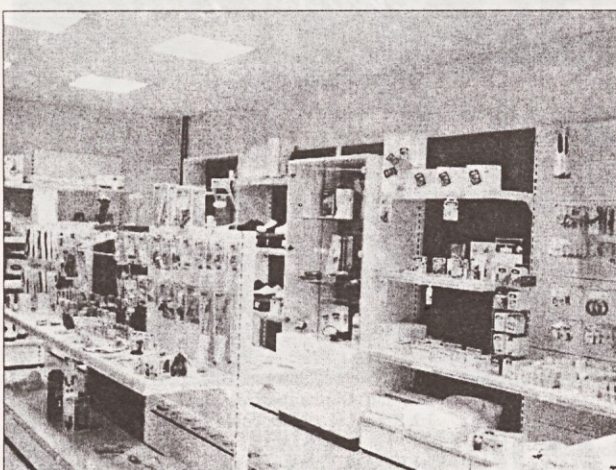
Znana ni še niti igralska zasedba. Damjan Novakovič in predvsem Ilija Petrovič naj bi imela veliko ponudb, zaenkrat pa sta še člana šentjurskega kluba. Kako je z drugimi igralci ni znano, prav tako se še tudi ne ve ali na klopi ostaja Igor Pučko. Nedvomno pa bo vse jasno v kratkem, saj se približuje prestopni rok, ko se bodo odkrile vse karte.

So pa velik uspeh dosegli šentjurski mladinci, ki so v začetku junija na turnirju v Hruševcu ugnali ekipi Velenja in Slovenskih Konjic in se tako uvrstili v prvo ligo. Zanje je nastopal tudi Stanko Sebič, ki se je uvrstil tudi v končni izbor slovenske mladinske reprezentance, ki jo vodi Memi Bečirovič, mimogrede, novi trener Rogle iz Zreč, večnih šentjurskih rivalov.

L. H.

NAGRADNA KRIŽANKA

								NOVICE	BARVNA ŠPEKULACIJA	PISATELJ JULES	KURIRJI	PRIZADEVANJE	ARZBAJDŽANSKI PESNIK	VEZNIK	LJUBICA (ANG.)	ITAL PISATELJ (UMBERTO)	KUBANSKI PREDSEDNIK (FIDEL)
PREBIVALEC SOSEDNJE DRŽAVE									14			12		15			
ŽELEZNA CESTA												10					
RODNINA												SEVERNI JELEN					
												PRITOK VOLGE					
OSEBNI ZAIMEK										RIMSKA 500	11		PIJAČA STARIH SLOVANOV	9		1000 KG	
										BOLNIŠNICA						PIVSKA SOBA	
GL. MESTO BEOCIJE												KALJ		PEHARČEK RADO	8		
OGLJIK												NEDOTAKLJIV PREDMET		EKVATOR			
SESTAVIL: FRANČ PEŠEC	KRAJ PRI SLOVENSKIH KONJICAH	DIKTAT	SINTETIČNO BARVILO	NANDE VIDMAR	FRANČOSKA FAŠISTIČNA ORG.	POSEBNA GOVORICA	KALCIJ			JEZERO V KANADI			13				
										KISIK							
VEDA										KISELKASTA MESNA JED	7			ALOJZU VODNAL			ČLOVEK VELIKIH OČI
										ŽLAHTEN PLIN				KRAJ PRI SEVNICI			
RUŠEVINA												NASPR. OD PRODAJNO					
										BAJKA							
JUNAK GOTOVČEVE OPERE										OS. ZAIMEK	6		RAZPORED		4		
										RUDOLFOVO ŠTEVILO			AMPER				
AKO										ČLOVEKU PODOBNA ŽIVAL			3	PREMETENKA			
														VOJNA OPERACIJA (DAN...)			
BOR										POLMER							
AVSTRILJA																	
ŠVEDSKA FILMSKA IGRALKA	16							5				PREDSTOJNIK FAKULTETE					

SLOVARČEK: ARZBAJDŽANSKI PESNIK - RZA: ŠVEDSKA IGRALKA - EKBERGANITA

Šentjurske
NOVICE

Magradna križanka
JUNIJ 2002

Izpišite geslo po zaporednih številkah in nam ga skupaj s kuponom pošljite na naš naslov!

Za majsko križanko so bili izžrebani; **Rado Jeseničnik** iz Šentjurja, **Anastazija Voga** iz Krajncice in **Milan Poznič** iz Lesničnega. Nagrade podeljuje Kamra: trikrat po tri malice. Rešitve junijske križanke nam skupaj s kupončki pošljite do 26. julija.

Lahko bi bilo res

Klumpovci »imajo muda«

»Imeti muda?« Sploh ne, zadostuje, da si sposoben zabavati ljudstvo in vzbujati pozornost - ter si rahlo brez orientacije.

Bazen bo

Z ozirom na to, da so se občinski možje začeli o njem resno pogovarjati že ob prvem vročem valu, lahko z optimizmom pričakujemo, da bo v funkciji najkasneje pred prvim avgustovskim deževjem.

Kopal nas bo Bohorč

Vostrem koncesijskem boju za bazen je gostinec gladko premagal oba športna konkurenta. Razumljivo, saj ne gre za šport, temveč za posel. Pa tudi pošteno je, da se podžupan Čokl vsaj simbolično oddolži prijaznemu gostitelju občinskih uradnih in manj uradnih fešt.

Načelna politika prvič

Živčnost, ki se je razpasla po občinskih sobanah po neuradni objavi županske kandidature Štefana Tisla, je čisto brez veze - kandidatura in krvoskrunska koalicija LDS + SDS + NSi še nista dobila blagoslova iz Zg. trga.

Načelna politika drugih

Sliši se, da bo Marko Diaci, še ne povsem odkriti vroči konkurent za Malovrhovo zapuščino, šel v svojem pravičnem boju do konca. Če se bo le dalo ne samo do svojega.

To je krivično

Planincanom, ki so zvesto hodili po osamosvojitvenih stopinjah bratov in sestre iz Dobja, se je zgodila grda krivica. Imajo enkrat več pogojev za samostojnost, a so ostali brez občine. Pa še pufi, ki so jih prav tako po dobjanskem receptu radodarno namenili zapustiti mamki občini, so jim zoprnو zablinglejali za vratom.

Tudi učiteljstvo se spreminja

In to odločno na bolje, sodeč po pohvalnih izjavah letošnjih osmošolcev. Ali pa so bili le izjemno vzgojni prijemi zoper lansko anketarko Nino tako učinkoviti?

Kritika po akademsko

Če je verjeti konkurenčnemu Šentjurčanu, ni šans, da bi vam kateri od šentjurskih pevskih zborov ne bil ful všeč - če nimate akademskega naslova.

Higiene

Potem ko je Malovrh pred nosom državnih inšpektorjev korajžno postavil na črno svojega Malgaja, bi bilo res nehygienično, če bi morali s papirji planinski gasilci opremiti svojega menda nič manj lepega Florjana.

Končno modra županova poteza

Občina je kupila nekaj deset šivalnih strojev. Odslej našim občanarjem, čakajoč na konec šita, ne bo več treba brezplodno posedati po bifejih in fasati po trgovinah.

OPTIKA Glesšič

OČESNA AMBULANTA tel.: 03 492 34 10

Gosposka 23, 3000 CELJE - Ul. Leona Dobrotniška 6b, 3230 ŠENTJUR

**Največja in najkvalitetnejša izbira okvirjev
z ENO do DESET LETNO GARANCIJO!**

GUCCI
ANNE KLEIN
VERSACE

VALENTINO
GIANNI FRANCO
FERRE
LUNETTES

Christian Dior

VOGUE

Ray-Ban

KLJUČAVNIČARSTVO

Sandi ŠEŠKO

Tratna 43, Grobelno
tel.: 03/748 31 51
gsm: 041/ 996 525

**Razne ključavničarske
usluge, montaže...**

I Z D E L A V A :

- NERJAVEČIH BOJLERJEV
- KOVINSKIH KONSTRUKCIJ
- CISTERN ZA KURILNO OLJE

HITRO IN UGODNO!

PRODAJA ZLATEGA NAKITA

IZDELAVA ZLATEGA NAKITA PO
ŽELJI STRANKE Z VGRAJENIMI
DRAGIMI ALI POLDRAGIMI
KAMNI

KRSTNA IN
OBHAJILNA
DARILA

PRODAJA
ROČNIH
UR IN BUDILK

EKSPRES IZDELAVA POROČNIH PRSTANOV

PRODAJA JAPONSKIH IN
KITAJSIH BISEROV

VELIKA IZBIRA
BELEGA ZLATA

ZLATARSTVO

Milan Gajšek s.p.

V TRŽNO PRODAJNEM CENTRU V ŠENTJURJU
Drofenikova 16, tel.: 03/ 749 20 30

RENAULT

NEKAJ JE V ZRAKU!

TWINGO RENAULT AIR

CLIO

MEGANE

SCENIC...

Pokličite

03 / 818 22 52

ŽGAJNER

ROGAŠKA SLATINA - na obvoznici
tel.: 03 818 22 52, gsm: 050 646 441, 041 817 056

• prodaja vozil • servis • avtoelektrika • rezervni deli • kleparstvo • ličarstvo • ročno pranje • montaža gum •
Kredit, Kredit na položnice, Leasing, Staro za novo, Staro za staro.

radio 93,7 87,6
Štajerski val

NAJBOLJ POSLUŠANA REGIONALNA RADIJSKA POSTAJA

(Mediana 1994-2001)
RADIO ŠTAJERSKI VAL d.o.o. Šmarje pri Jelšah, Aškerčev trg 21, 3240 Šmarje pri Jelšah

Odrešitev za pasje

Celje - skladišče

D-Per

18/2002

5000010979,6

COBISS

Ugodni počitniski krediti

Zaradi sušnega obdobja v denarnici se vam ni treba odpovedati počitnicam.

Če se vam nikakor ne izide račun, kako si privoščiti dopust, vam v Banki Celje ponujamo ugodne kredite za počitnice. Da boste lahko res brezskrbno odpotovali, smo znižali tudi obrestno mero. Vabimo vas, da se oglasite v eni od poslovalnic Banke Celje, nato pa srečno pot.

So stvari, ki jih lahko ponudi le dobra banka.

banka celje

Banka Celje d.d., Vodnikova 2, 3000 Celje, tel.: 03 543 10 00, fax: 03 548 35 10, e-mail: info@banka-celje.si, http://www.banka-celje.si

Pizzerija - Špagetarija
Macarena
Šentjur

Macarena d.o.o., Tovarniška 22, Zreče

**NOVE,
DRUGAČNE,
ŠE BOLJŠE
PIZZE!**

Drofenikova 3, Šentjur
V prostorih LIPE
(nasproti KEMOPLASTA)

Delovni čas:
PON-ČET 9.00 - 22.00
PET-SOB 9.00 - 24.00
NED in PRAZ. 12.00 - 22.00

PONUDBA:

MALICE

HALO PIZZA
tel.: 03/749 12 10

PON-ČET
10.00 - 22.00
PET-SOB
10.00 - 23.00
NED in PRAZ.
12.00 - 22.00

**Osvežite
se na našem
LETNEM
VRTU!**

